Melina Marchetta
Salvând-o pe Francesca
STORIA BOOKS
COLECTIA YOUNG ADULT

Melina Marchetta s-a născut pe 25 martie 1965, în Australia. Este profesoară și a devenit cunoscută după ce a scris romanele *Looking for Alibrandi*, *Salvând-o pe Francesca* și *On the Jellicoe Road*.
Consiliul australian al cărților pentru copii i-a decernat de două ori Premiul „Cartea anului", în 1993 și 2004.
Pentru *On the Jellicoe Road* a primit Premiul L. Printz din partea Asociației Librarilor Americani pentru cea mai bună carte destinată adulților tineri.
Looking for Alibrandi a fost ecranizat în 2000, iar scenariul, scris tot de Melina, a câștigat un premiu al Institutului Australian de Film, Premiul pentru literatură al prim-ministrului din New South Wales și Premiul Asociației criticilor de film din Australia.

Eu, una, habar n-am ce vreau să mă fac când o să cresc. M-am răzgândit de o sută de ori. Mi-ar plăcea să-mi fac ordine în viață și să văd dincolo de următoarele cinci minute, dar n-am fost niciodată în stare, nici măcar în copilărie.

De vină pentru treaba asta e mama Miei, bunica Celia, care parcă profețește non-stop sfârșitul lumii. De fiecare dată când o întrebam dacă puteam să mergem undeva a doua zi sau săptămâna următoare, răspundea ceva de genul: „Poate nici nu apucăm ziua de mâine". Dacă îi spuneam: „Ne vedem mâine", zicea: „Dacă așa vrea Dumnezeu".

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

MELINA MARCHETTA

SALVÂND-O PE FRANCESCA

Traducere din engleză de Cristian Ionescu
Titlul original: *Saving Francesca*, 2003

Storia, 2017

Versiune ebook: v1.0, mai 2019

Pentru Luca şi băieţii de la St Mary’s Cathedral College…
şi pentru fetele de acolo…

Mulţumiri

Mama, tata, Marisa, Daniela – vă mulţumesc pentru toată faza legată de Gara Centrală.

Pentru mama, Christine Alesich, Barbara Barclay; Marcus Bumett, Michelle Pat ane, Anthony Douglas, Philipa Gibson, Laura Harris, Damian Hatton, Janet Hill, Sophia Hill, Genevieve şi Olivia Hill (pentru că ai transcris notiţele mamei tale), Annette Hughes, Fratele Eric Hyde, David Meguigan, Mark Roppolo, Brenda Hokin, Aaron Taranto (şi Wade, deşi tu n-ar fi trebuit să citeşti manuscrisul), Maxim Younger, Toby Younger, Francis Vierboom, Kate Woods, Julie Watts.

Vă mulţumesc pentru sfaturile privitoare la manuscris, pentru că mi-aţi răspuns cu zece pagini de comentarii, că mi-aţi gâdilat orgoliul, că m-aţi inspirat cu scrisul şi poezia voastră sau că mi-aţi explicat diferenţa dintre o rampă şi o balustradă.

Mulţumesc, de asemenea, Beth Yahp, Teresa Crea şi Agnes Nieuwenhuizen, pentru că mi-aţi oferit ocazia de a crea părţi din personajul Francesca de-a lungul ultimilor zece ani, în antologiile voastre şi în textul spectacolului

Capitolul 1

De dimineaţă, mama nu s-a dat jos din pat.

Asta înseamnă că n-a mai trebuit să înghit cuvântarea mobilizatoare pe care mi-o serveşte zilnic şi care începe invariabil cu o melodie, la 6:45. De obicei, trebuie să ascultăm idioţenii retro din anii ‘70 sau ‘80, gen „I Will Survive”, sau pe o tipă, Kate Bush, care cântă „Don’t Give Up”. Când o întreb de ce alege aşa ceva, zice că din întâmplare, dar eu ştiu că foloseşte tehnici subliminale menite să mă motiveze să ajung ca ea.

Însă în dimineaţa asta nu se aude niciun cântec. Nu primesc sfaturi despre cum să-mi fac prieteni printre oamenii îndrăzneţi şi interesanţi. Niciun plan în douăşpe puncte despre cum să răzbesc într-un mediu ostil. Niciun mesaj motivaţional lipit pe oglindă, care să mă îndemne să fac în fiecare zi ceva de care mă tem.

E linişte şi atât.

Şi, pentru prima oară de la începutul anului, plec la şcoală cu un singur punct în programul zilei, şi anume să mă întorc la 15:15.

Învăţ la Colegiul Sf. Sebastian, în centru. E o şcoală de băieţi care a început abia anul ăsta să primească fete în clasa a XI-a. Fosta mea şcoală, Sf. Stella, n-are clase decât până într-a X-a şi majoritatea prietenelor mele s-au înscris la Colegiul Pius. Mama nu mi-a dat voie, pentru că spune că fetele de-acolo pleacă la drum cu opţiuni limitate şi că ea nu m-a crescut să-mi îngrădească alţii viitorul. Dacă aţi cunoaşte-o pe mama, aţi sesiza imediat ironia, dat fiind că ea e Regina îngrădirilor. Fratele meu, Luca, e în a V-a la Sf. Sebastian, drept care s-a gândit că aşa ar fi mai convenabil pe termen lung pentru toată lumea şi tata a fost, evident, de acord, fiindcă în familia mea se ştie prea bine că mama ia toate deciziile.

Suntem treizeci de fete în Sebastian şi, deşi nu vreau să fac o scenă de furie adolescentină, trebuie să vă spun că urăsc viaţa pe care, potrivit mamei, nici n-o am de fapt.

Lucrurile stau aşa. Fetele nu au ce să caute în Sebastian. Locul fetelor e în şcoli construite exclusiv pentru noi sau în şcoli mixte. Sf. Sebastian se dă drept şcoală mixtă pentru că ne-au amenajat toalete separate. Restul e masculin sută-n sută şi ştiu la ce te gândeşti acum dacă eşti fată. Iată un vis devenit

realitate, nu-i aşa? Şapte sute cincizeci de băieţi şi treizeci de fete? Dar realitatea de pe teren e că fie te simţi ca într-un bol cu peştişori, fie ca şi cum n-ai exista. Şi, colac peste pupăză, trebuie să-ţi faci o gaşcă nouă de prietene, după ce ai stat comod la adăpost timp de patru ani La Stella, te duceai la şcoală, ştiai exact care îţi erau rolul şi locul în grup şi ziua era o înşiruire de chestii obişnuite. Mama zice că asta se numeşte automulţumire, dar, oricum s-o chema, îmi lipseşte de nu mai pot.

Aici, la Sebastian, după aproape un semestru, fetele nu prea au avansat la capitolul hai să facem şi noi gaşcă. N-aş putea spune că am vreo prietenă, în afară de tipele cu care am fost în Stella. Stăm împreună, deşi în ultimii patru ani nu am schimbat niciun cuvânt. Justine Kalinsky, de exemplu, a venit în Stella în a VIII-a, dar nu şi-a făcut niciodată prietene acolo. Cântă la acordeon. Mai e Siobhan Sullivan, care ne foloseşte ca pistă de decolare când o strigă vreun tip. În clasa a VII-a, timp de un semestru, eu şi Siobhan am fost cele mai nebune tovarăşe. Ţin minte că eram singurele care se zbenguiau prin curtea şcolii, de parcă eram pe hipodrom, în timp ce restul fetelor stăteau în jur în semicercuri, făcând pe domnişoarele preţioase. Ne petreceam cea mai mare parte a timpului liber inventând în dormitor figuri de dans pe melodiile lui Kylie, pe care le executam apoi pe terenul de sport, până ne-a atras cineva atenţia că ne cam dăm în spectacol. Slavă Domnului, imediat după asta m-a găsit noua mea gaşcă şi nu prea am mai vorbit cu Siobhan Sullivan de atunci. Prietenele mi-au spus mereu că voiau să mă salveze, scoţându-mă de sub influenţa ei, şi tare m-am bucurat, pentru că din acel moment nu m-au mai bătut oamenii pe umăr să-mi explice ce şi unde greşesc.

Şi Tara Finke îşi face veacul cu noi. La Stella, era nebuna casei, intoxicată cu retorică feministă, comunistă şi orice cu „-istă” în coadă, iar dacă am observat ceva pe-aici e că băieţilor din Sebastian nu le plac discursurile, mai ales dacă vin din partea noastră, a fetelor. De fapt, ar fi foarte mulţumiţi dacă nu am deschide gura deloc. Despre Tara zic deja că e lesbi, pentru că aşa rezolvă ei orice tipă care are opinii şi, pentru că suntem doar patru fete care am venit din Stella, presupun că aşa ne cred pe toate. Aici aş putea s-o virez spre corectitudine politică şi să spun că nu e nicio problemă dacă se zvoneşte că eşti

lesbiană, dar mă deranjează pur şi simplu etichetarea greşită. Tara Finke îşi închipuie c-o să pună bazele unei mişcări feministe la şcoală, dar fetele fug mâncând pământul mimai când o văd că se apropie.

Majoritatea colegelor noastre sunt tipe de la Sf. Perpetua, altă şcoală cu clasele VII-X, care nu vor să aibă de-a face cu Tara şi cu mişcarea ei, pentru că mamele lor le-au învăţat să se lase purtate de val – ceea ce eu, una, cred că e cel mai bun sfat pe care i-l poţi da cuiva. Cu mama e-o altă poveste. Lucrează ca lector de comunicare la Universitatea Tehnică din Sydney şi studenţii ei o cred cea mai cool profă. Chestia e că ei nu trebuie să-i suporte izbucnirile sau incapacitatea de-a trece cu vederea orice lucru, cât de mic. Ba se ia la ceartă cu tipul care s-a băgat în faţa noastră la bancă, ba îi face un adevărat rechizitoriu, pentru ton necuviincios, cine ştie cărui angajat din servicii cu care vorbeşte la telefon. La supermarketul din cartier a făcut atâtea reclamaţii, încât sunt sigură că au pus pe uşa de la intrare poze cu familia mea, însoţite de instrucţiuni să nu ne lase să intrăm sub nicio formă.

În fiecare zi, când mă întorc de la şcoală, mă întreabă dacă am adus în discuţie problema cu toaletele, cu alegerea materiilor sau cu orele de sport pentru fete. Sau dacă mi-am făcut prieteni noi, sau dacă îmi place de vreun tip. Şi, în fiecare după-amiază, mormăi un „nu”, la care ea se uită la mine cu dezamăgire maximă şi zice:

— Frankie, ce s-a întâmplat cu fetiţa care cânta „Dancing Queen” la petrecerea de absolvire a clasei a Vi-a?

Nu prea sunt sigură ce treabă au nişte cizme, combinezonul alb şi hitul ABBA cu mişcarea de eliberare a fetelor de la Sebastian, dar, cumva, mama face legătura între chestiile astea.

Aşa că vin acasă pregătită să mormăi şi azi „nu” şi să-i suport privirile cu tâlc, teoriile, analogiile ciudate şi dezamăgirea. Dar ea e tot în pat. Eu şi Luca îl aşteptăm pe tata la uşa de la intrare, pentru că mama nu stă la pat niciodată, nici dacă are febră 40 de grade. În schimb, azi, Mia pe care o ştim cu toţii dispare şi se transformă în cineva care n-are nimic de spus. Cineva cam ca mine.

Capitolul *2*

Mă trezesc în liniște. Nu tu cântec despre supraviețuire, nu tu melodie despre cizmele astea care-s făcute să calce peste tine. Apoi, aproape imediat, o aud vomitând în baie. Mă simt oarecum ușurată, pentru că măcar asta dovedește existența unui simptom. Mă întreb dacă nu cumva e gravidă, dar ar fi tare ciudat. Lucrează la universitate de numai un an și ceva și a depus eforturi prea mari să obțină postul. Mia ar fi avut grijă să nu pună în pericol o astfel de realizare.

Mai târziu, mă dau jos din pat și îl găsesc pe tata în bucătărie. Se uită la mine și se forțează să-mi zâmbească. Tata e constructor și treaba asta îmi place foarte mult la el. Îl cheamă Robert și mama îi spune Bob Constructorul. Se cunosc de când erau de vârsta mea, așa că au ajuns și prieteni foarte buni. El e un pic mai imatur și am auzit că unii dintre prietenii mamei cred că l-a depășit de mult ca nivel, iar unii dintre prietenii lui fac mișto că n-ar fi trebuit s-o lase să facă ce vrea și să-și ia atâtea masterate (de parcă ar fi fost după el). Asta-mi place la Bob Constructorul. Puțin îi pasă de ce spun prietenii și familia lui. Și-l doare în cot că soția lui are cu zece diplome mai mult decât el. El lucrează pe cont propriu și refuză să-și extindă afacerea pentru că e de părere că asta o să schimbe totul. Cred că tata e mulțumit de ce face și cine e. Uneori, mama și prietenii ei se întreabă ce drum ar alege în viață dacă ar lua-o de la capăt. Tata răspunde mereu la fel: m-aș însura cu o fată pe care o cheamă Mia și aș face doi copii cu ea.

Indiferent ce-o avea mama, nu cred că e cancer sau ceva de genul și sigur nu e însărcinată, pentru că tata ar fi, probabil, în al nouălea cer, or azi arată doar obosit și nedumerit.

— Se simte bine? îl întreb.

— E doar un pic indispusă. Du-te să-l trezești pe Luca.

Nu simt prea sigură ce înseamnă „un pic indispusă”. Eu sunt „un pic foarte indispusă”, dar mă dau jos dimineața din pat.

— V-ați certat sau ceva de genul?

Ai mei se ceartă non-stop. Ea e regina tărâmului ipotetic și el nu gândește niciodată mai departe de ziua de mâine. Mama crede că, dacă nu pune sub semnul întrebării și nu discută ce reprezintă ei doi, vor sfârși ca alte cupluri pe care le cunosc.

— Dacă dai la o parte și profesia, și copiii, cine ești tu, Robert? l-a întrebat odată, la cină.

— Soţul tău, i-a răspuns el pe un ton amuzat.

— Atunci dă-mă şi pe mine la o parte. Cine eşti tu?

— Să te dau la o parte pe tine, copiii şi munca? E o întrebare capcană? Sunt mort, nu-i aşa?

După care continuă:

— Ce-ai fi tu, Mia, dacă dăm la o parte toate astea? Poţi să fii tu fără noi toţi?

Luca se uita când la unul, când la altul.

— Trebuie să discutaţi despre asta în faţa copiilor? i-am întrebat eu.

— Gândeşti prea mult şi analizezi excesiv, îi spunea el. Totul e bine. Copiii sunt fericiţi. Noi suntem fericiţi. Totul e bine.

Anul trecut, Mia a făcut treaba asta de multe ori. A analizat lucrurile până la ultimul detaliu şi a meditat mult la sensul vieţii. Bunicul murise brusc. Acum uda grădina şi în clipa următoare, a căzut răpus de un anevrism.

— Simt că s-a rupt o bucăţică din mine, mi-a spus odată, când eram la cumpărături într-un magazin de lenjerie. Cred că suntem făcuţi din multe bucăţele diferite şi, de fiecare dată când pleacă cineva, rămâi cu mai puţin din tine.

Cum în clipa aia o femeie cu bust generos era cu mâinile căuş pe sânii mei, nu prea aveam starea necesară pentru discuţii filozofice şi nu i-am răspuns. Mi se întâmplă des. Chiar şi când mă întreabă ceva important. Mă calcă pe nervi şi că reuşeşte să mă facă s-o ascult. În general, are dreptate în privinţa mea şi a firii mele, dar o dată, *măcar o dată,* aş vrea să scot eu din pălărie o teorie despre Francesca înaintea ei.

— Ouă?

Tata ţine în mână două ouă. Mă întorc la realitate. Nu mănânc ouă. Şi nici Luca, dar nu mă lasă inima să-i spun.

Mai târziu, eu şi Luca ne ducem în dormitorul alor mei să ne luăm la revedere. Pare micuţă, aşa cuibărită sub pături. Uneori uit cât e de mică, pentru că are gura atât de mare. E ca un fel de motoraş care face o mie de lucruri simultan şi îi ies şi bine. Această nouă Mia, nu ştiu... Pare bolnavă, neajutorată şi, încă mai rău, vulnerabilă. Când ieşim, se întoarce pe o parte. Nu ne aruncă nici măcar o privire.

Mă duc la ore cu un gol în stomac. Nu îndrăznesc să întorc privirea spre frate-meu, fiindcă ştiu c-o să citesc pe faţa lui ce vede şi el pe-a mea.

Tara Finke mă încolţeşte de cum pun piciorul în clasă.

— Azi e ziua cea mare! zice, în timp ce-i face cu mâna uneia dintre fetele ex-Perpetua, care o ignoră complet.

Încearcă s-o înşface şi pe Siobhan Sullivan, care tocmai intră.

— Eşti în tabăra noastră sau nu?

Siobhan Sullivan nu se oboseşte să se oprească din mers. În celălalt colţ al sălii, e un cretin pe care vrea să-l impresioneze.

— Eu nu m-aş baza nici pe Francesca, zice Siobhan peste umăr, cu un strop de venin pe limbă.

De la începutul anului, am observat că tot face comentarii răutăcioase la adresa mea şi mai că îmi vine cheful să mă răzbun. Dar asta ar însemna să-i arăt că-mi pasă de ce crede ea. Porecla lui Siobhan era Ştorfinela-de-la-Stella, coaptă de cineva care s-a inspirat dintr-o lecţie despre rime împerecheate din clasa a IX-a. Latura mea afurisită ar vrea s-o dea de gol, dar cred că lumea de pe aici s-a prins deja cum stă treaba.

Mă aşez în bancă şi mă uit la Tara cum le organizează pe fetele ex-Perpetua.

— După-amiază avem şedinţe la nivelul Caselor. E timpul să le spunem ce credem cu adevărat despre locul ăsta.

— Dar ce-i în neregulă aici? întreabă Eva Rodriguez.

Fetele ex-Perpetua au tendinţa să se ia după Eva în orice privinţă, de parcă ar fi cloşca lor. Tipa e atât de cool la modul cel mai firesc şi atât de protectoare cu grupul ei, încât, de cele mai multe ori, mi-aş fi dorit să fac şi eu parte din el.

— Faptul că ne invadează spaţiul personal, răspunde Tara Finke, invadându-i spaţiul personal Evei Rodriguez. Opţiuni de sporturi pentru fete, ioc! Când mergem la orele de educaţie fizică, trebuie să ne înghesuim toate în trei toalete ca să ne schimbăm sau s-o facem în văzul lumii! Sau faptul că nu putem să folosim „temă pentru oral”, „analiză” sau numărul 69 fără ca vreun tip din clasă să râdă pe-nfundate sau să grohăie de-a dreptul. Vă sună cunoscut, fetelor?

Slavă Domnului că sună soneria.

— Sau că după unele fete fluieră a „mamă, ce ţi-aş face”, continuă Tara, hăituindu-le până la băncile lor, şi după altele urlă că sunt naşparlii. Sau că, de fapt, am venit în liceul ăsta pentru cursul de actorie şi ei se hotărăsc să pună în scenă

Stalag 17, care n-are niciun rol feminin, sau că unii profesori continuă să se adreseze întregii clase cu…

— Bună ziua, domnilor! Ocupaţi-vă locurile în bancă, vă rog! ne ordonă domnul Brolin.

Eva Rodriguez se uită la Tara Finke şi apoi la mine, ca şi cum mi-ar spune: „Trebuie să ne obişnuim cu chestia asta, n-avem încotro”.

Dau aprobator din cap. Lucrurile pot sta şi mai rău. Thomas Mackee intră în sală şi îmi râgâie în ureche. Thomas Mackee e întruchiparea perfectă a majorităţii băieţilor din clasa mea. Au porecle ca Muci sau Cuie şi se mândresc cu ele. Uneori, încearcă şi un strop de ironie, de exemplu, spunându-i unui tip bătut în cap grav „Einstein”. Dar alteori e pe faţă – tipul cu cel mai scăzut nivel de inteligenţă pe care l-am întâlnit în viaţa mea e strigat pe-aici „Der-Creier”. Majoritatea băieţilor mai de treabă au iubite şi suntem perfect conştiente de asta pentru că ne-o spun din momentul în care facem cunoştinţă, de parcă ne-ar arunca în faţă un „Nici să nu te gândeşti!” Ei bine, aceste personaje habar n-au cum să se poarte cu alte fete în afară de iubitele lor, aşa că, cel puţin pentru moment, sunt o cauză pierdută la capitolul prietenie. Cei mai deştepţi se simt uşor ameninţaţi, mulţumită articolelor din presă despre fetele care domină sala de clasă. Prin urmare, au grijă să nu le ocupăm locurile din primele rânduri.

Teoria Tarei Finke în ce-l priveşte pe Thomas Mackee e c-a fost scăpat în cap în nenumărate rânduri, când era bebe. Ar putea fi imaginea brandului Îngălaţii & Co: tricoul pe afară, nădragii aproape căzuţi în vine şi boxeri în culori aprinse care se văd în toată splendoarea de fiecare dată când se apleacă şi, credeţi-mă, se apleacă foarte des. Sunt sigură că petrece o groază de timp în faţa oglinzii, încercând să obţină acel look şifonato-neglijento-tenebros atât de popular printre surferii şi skaterii din Sebastian. Cred că s-a uitat la prea multe filme din seria *Bill and Ted’s Excellent Adventure.* A, şi îi place să spună chestii de genul: „Hei, care mai e treaba, frate?” cu o voce chipurile egală şi inexpresivă. Să nu uit, e şi ranchiunos. Odată, Justine Kalinsky s-a împiedicat de el, lui i-a căzut pe jos mult-iubitul CD player (care s-a spart) şi a făcut-o fufă cretină. Mi-ar fi fost uşor să-l pun la punct, dar n-am spus nimic. Justine Kalinsky

ar fi văzut asta ca pe o declaraţie de prietenie şi nu am chef să depun atâtea eforturi pe-aici.

Thomas Mackee râgâie des şi tare în clasă şi, uneori, încearcă să cânte melodii din râgâieli. Cea mai cerută de public e „Teenage Dirtbag”. E de-a dreptul fascinant să remarci gradul de apreciere de care se bucură aşa un talent…

Băieţii ăştia trag şi băşini la greu. Nu susţin că fetele nu trag pârţuri, dar parcă nu ne pasionează atât de mult. Mirosul e uneori copleşitor şi îmi vine să vărs. Să nu credeţi că-şi limitează atacurile aeriene la sala de clasă, nu, pot să te lovească oriunde prin şcoală: pe coridoare, pe casa scării, la coada de la magazin. E o zonă pe care am numit-o Defileul Băşinii, pentru că acel hol aparţine claselor a VIII-a şi a IX-a, care simt cei mai înrăiţi infractori. Nu-şi cer scuze şi n-au nicio jenă. Dacă unei fete îi scăpa una mică la Stella, ar fi fost proscrisă tot restul vieţii Aici una mare devine o decoraţie onorifică.

În semestrul doi, ziua a doua, ora a doua, Tarei Finke îi ajunge cuţitul la os. Împarte bileţele tuturor celor treizeci de fete din şcoală şi le roagă să vină la o întâlnire în pauza de prânz, unde, citez, „proletariatul feminin va porni o revoluţie”.

Doamne, Tara…

Desigur, nu vine nimeni Tara Finke vede şedinţa ca pe un succes pentru că eu şi Justine Kalinsky suntem prezente. Îmi vine să-i spun că nu prea se pune că am venit, ci mai degrabă n-am avut unde să mergem, dar Tara e în faza de negare şi o pune pe Justine Kalinsky să scrie minuta. Justine face o listă cu numele noastre şi încă una cu numele absentelor, de parcă s-ar fi obosit vreuna să trimită un mesaj de scuze. Şi uite aşa, trece jumate din pauza de prânz.

— Sugestii?

— Cea mai logică şi convingătoare dintre noi ar trebui să ceară o întâlnire cu unul dintre coordonatorii Casei, zice Justine, înşirând o listă de nume sub capetele de tabel L şi C, evident, de la „logică” şi „convingătoare”. Cineva care să ne susţină cauza cu pasiune şi sensibilitate.

Atunci trece pe lângă noi un băiat de a X-a care se apucă de ouă.

— Oamenii ăştia nu-şi dau seama că mentalitatea lor burgheză e o manifestare a două mii de ani de căcaturi

patriarhale? se dezlănţuie Tara Finke, arătându-i degetul mijlociu.

Şi o văd pe Justine cum taie discret numele Tarei Finke de pe lista cu L şi C.

Avem o întâlnire a Casei după ora a patra. Eu sunt în Casa Kelly, botezată aşa după un călugăr care a adunat treizeci de băieţi de pe străzile din Sydney, în anii 1800, şi apoi a murit de difterie. Şcoala noastră nu are un căpitan. Avem şase şefi de Case din a XII-a. Al nostru e William Trombal. E genul ăla cu mânecile suflecate până la coate, care ţi-o zice în faţă. E mereu încruntat, are o expresie uşor agasată şi cred că faza-cu-fetele-în-şcoala-lui nu-l impresionează câtuşi de puţin. Una dintre sarcinile lui e să prezinte rapoartele săptămânale de la sport şi faptul că sunt obligată să ascult multe amănunte, expuse cu maximă reverenţă, mai că mă face să urlu: „Pentru numele lui Dumnezeu, e un simplu joc cu mingea!”

Bunica mea se cunoaşte cu bunica lui William Trombal, ceea ce cred că-l face pe jumate italian. Bunică-mea susţine că bunica lui William Trombal i-a furat reţeta de biscuiţi în formă de S şi, prin urmare, o detestă din tot sufletul, deşi fac parte din acelaşi grup de rugăciune, unde se întâlnesc în fiecare săptămână. Nu că eu şi William Trombal am fi recunoscut vreodată această legătură.

Tara Finke mă înghionteşte şi-mi spune:

— Fascism în stare pură pe aici! Îi dresează de tineri.

N-o bag în seamă. Teoria mea e să stau cu capul la cutie şi, contrar percepţiei populare, codeala mea de-a mă implica nu are nimic a face cu teama sau cu timiditatea. Aşa cred eu, că oamenii urăsc schimbarea şi, mai mult decât orice, îi urăsc pe cei ce încearcă să schimbe lucrurile. Poate nu mă interesează să fiu cea mai populară fată din şcoală, dar sigur nu mi-ar conveni nici să devin o paria. Oricum, implicarea mea în chestiuni politice ar face-o fericită pe Mia şi asta nu-mi doresc. Mia crede că ştie cine sunt pentru că, de fapt, crede că sunt ce-mi spune ea că sunt.

— Doamne, ce le mai place să se asculte! bombăne Tara Finke.

Şi ţie nu? îmi spun în gând.

Deodată, simt că toate privirile simt aţintite asupra noastră. Ridic capul. William Trombal se uită mânios la noi, străpungându-mă cu ochii lui negri

— Aveţi vreo întrebare? zice, ignorând-o complet pe Tara şi fixându-mă pe mine.

Tara Finke mâzgăleşte ceva pe lista de revendicări pe care am făcut-o la prânz. Mi-o pasează şi scanez rapid hârtia. Jos de tot, scrie: „Întreabă-l de unde şi-a cumpărat băţul din cur”.

Toată lumea din Casă se holbează ca la urs. Îl reperez pe Luca, care mă consolează cu un zâmbet de solidaritate.

— Ne întrebam dacă… începe Tara Finke.

Nu-mi vine să cred că are de gând să înrăutăţească situaţia! Îmi cade privirea pe stema de deasupra capului lui William Trombal, care e plin de preţiozităţi în latină.

— …dacă „P” vine de la „Pace”, termin eu în locul ei.

O simt cum se uită urât la mine, dar asta nu-i nimic pe lângă expresia infatuată şi condescendentă de pe faţa lui William Trombal.

— „Pace” e în italiană, zice, vorbindu-mi ca unei cretine. În latină e „pax”.

Apoi se întoarce încet, în mod intenţionat, ca să citească ce scrie pe stemă şi continuă.

— Oricum, nu văd niciun „P” aici. E „V”. De la „veritas”. Adevăr.

Face pauză după fiecare cuvânt, ca să le accentueze.

— Dar, sigur, înţeleg că deosebirea între „V” şi „P” s-ar putea să te deruteze.

— Te-a rupt! îmi zice din spate Thomas Mackee, râzând pe înfundate, ca să pricep şi eu că William Trombal m-a făcut şah mat.

După ce se termină şedinţa, mă trezesc în faţa mea cu domnişoara Quinn, profa coordonatoare a Casei noastre. Se postează în faţa mea cu mâna întinsă şi îmi dau seama că lista Tarei a rămas la mine.

— Te rog să vii la mine în birou!

Stau pe scaun în faţa domnişoarei Quinn, privind-o cum citeşte lista. În general, pare stresată sau uşor amuzată. Tipa e destul de dură şi nu trece nimic cu vederea, dar presupun că aşa trebuie să fie. Mama şi-a început cariera în învăţământ tot la

o şcoală de băieţi. Povestea că se simţea în fiecare zi de parcă pleca la război şi când se întorcea acasă, de parcă avea sindrom posttraumatic. Domnişoara Quinn e relativ tânără, dar nu într-atât cât să le stârnească puştilor fantezii erotice. Părerea mea e că le place de ea, dar pe la spate tot o fac scorpie. N-am stat de vorbă decât o dată sau de două ori, despre nişte încurcături din orarul meu, dar cam la asta s-a rezumat tot. Până acum.

— De acord, zice după un minut.

Recunosc felul în care mă priveşte. E expresia gen Tara Finke sau Mia Spinelli.

— Era oarecum de aşteptat să aveţi probleme. Cred că vă e foarte greu vouă, fetelor. O să aranjez o întâlnire cu Will, ca să vă ajute să rezolvaţi cererile.

Eu deja îmi iau geanta de pe jos. Nu mă interesează să am de-a face cu William Trombal aşa de curând după lecţia de alfabet de mai devreme.

— Cred că ar prefera să se ocupe Tara Finke, răspund politicoasă.

— Conform celor scrise aici, Tara Finke e de părere că lui Will i se iţeşte un obiect printr-o anumită parte a corpului, îmi explică la fel de politicos. Nu cred că e persoana potrivită să discute cu el.

— Nici eu nu cred că sunt.

Îmi zâmbeşte şi îmi dă înapoi lista.

— Dacă ţi se pare bădăran, e pentru că, în realitate, e destul de timid, îmi spune.

Dau din cap că da, sigur, aşa e. Şmecheria funcţionează pentru că deja am ajuns la uşă când se uită după mine cu aerul c-ar vrea să-mi spună „acum poţi să pleci”. Bag un zâmbet politicos şi, uşurată, mă întorc pe călcâie să ies.

Şi dau nas în nas cu William Trombal.

Suntem de aproape aceeaşi înălţime, deci contactul vizual e inevitabil. Găsesc o cicatrice între ochi şi mă concentrez pe ea. Are o faţă ciudată, ascuţită şi un ten incredibil de alb. Dar apoi vine o claie de păr negru, făcând un contrast uriaş. E ca şi cum pe capul lui s-au războit din greu două rase şi n-a învins niciuna.

— Fetele au câteva chestiuni pe care cred că le-ai putea ajuta să le rezolve, îi explică domnişoara Quinn.

— Despre?

Are o voce joasă şi guturală. Am auzit-o odată pe o fată zicând că are o voce de zeu al sexului, dar, întrucât n-am auzit niciodată cum vorbeşte un zeu al sexului, nu vă pot confirma.

Deodată, lista cu revendicări se transformă în palma mea într-o castană foarte, foarte fierbinte. În afară de comentariul la adresa lui, Tara Finke are obsesia asta cu automatul de tampoane şi a insistat s-o punem în capul listei. Când întinde mâna s-o ia, o urăsc din tot sufletul pe Tara Finke, că m-a făcut să trec prin aşa ceva.

O citeşte rapid şi ştiu precis când a ajuns la ultimul rând. Se înroşeşte şi apoi îşi ridică privirea spre mine.

— Cum te cheamă?

— Francis… Francesca… Spinelli.

Bunică-ta i-a furat reţeta de biscuiţi în formă de S bunicii mele, după cum prea bine ştii! îmi spun în gând.

— Şi pe mine ar fi trebuit să mă cheme Francesca, zice domnişoara Quinn, uitându-se la amândoi. Dar mama a ales până la urmă Anna Carina.

Nu ştiu cum să reacţionez la această informaţie banală, aşa că zâmbesc politicos.

— Părinţii dumneavoastră îl admirau pe Troţki? o întreabă William Trombal, deloc deranjat de divagaţia ei.

Aştept să-l corecteze ea, însă nu o face. S-o fi crezând el regele traducerilor din latină, dar habar n-are de istoria literaturii ruse.

— Pot să-ţi dau un sfat, Francis Francesca? mă întreabă el.

E ca una din întrebările alea cu răspuns subînţeles, pentru că ştiu deja că o să mi-l dea.

Oftează şi se aşază pe colţul biroului ca să pară cât mai abordabil cu putinţă.

— Încercaţi să nu ieşiţi în evidenţă. Băieţii n-or să fie încântaţi că aţi început să faceţi plângeri. Or să fie o groază de discuţii naşpa pe aici – scuze, domnişoară – care sigur n-or să vă pice bine şi dacă faceţi tam-tam, o să vă alegeţi cu o reputaţie care n-o să vă convină.

Încuviinţez din cap solemn, de parcă tocmai am primit cel mai bun sfat din viaţa mea.

— O să transmit asta…

N-apuc să termin, că se întoarce şi se aşază pe scaun cu spatele la mine, de parcă nici nu aş fi trecut vreodată pe acolo.

Mă holbez la ceafa lui. Simt că-mi vine să comit un act de violenţă cu un instrument contondent.

— E Tolstoi, apropo, zic deschizând uşa.

La care se întoarce.

— Poftim?

Taci! Ţine-ţi gura! urlu în sinea mea.

— Autorul romanului *Anna Karenina.* Nu e Troţki. Troţki e un revoluţionar care a fost omorât cu un ciocan de spart gheaţa în Mexic în 1939. Dar, sigur, înţeleg că asemănarea dintre „T”-uri s-ar putea să te deruteze.

Se uită la mine şi ochii îi devin subţiri ca lamele. Lui William Trombal nu-i place să fie pus la punct! Am călcat pe bec.

Domnişoara Quinn zâmbeşte.

— Mulţumesc, domnişoară Quinn, spun politicos şi ies.

Tata ne face omletă la cină. Mâncăm toţi trei în linişte. La masa noastră n-a fost niciodată, dar niciodată, linişte, aşa că seara asta e o tortură.

— Să-i duc ceva şi lui mami? întreabă Luca.

Acasă, unde suntem cei mai vulnerabili, îi spunem mami. Când vorbim cu alţi oameni e mama, însă în capul meu e doar Mia, pentru că am fost furioasă pe ea de atâtea ori, încât am vrut să mă distanţez. Tot ce face Mia trebuie să se ştie şi să se vadă de la o poştă. E cea mai zgomotoasă dintre toate nurorile, la Stella era mama cu cele mai ferme opinii şi nu o dată le-am văzut pe prietenele mele de la şcoală cum îşi dădeau ochii peste cap când îi auzeau ideile. Noi voiam doar să ne distrăm. Mia voia să schimbăm lumea.

Mia are întotdeauna în buzunar o poveste prin care să-mi arate cât de neajutorată sunt eu şi ce grozavă e ea.

— Mai ţii minte când ai fost la un pas să te îneci? obişnuia să mă întrebe.

Ei bine, nu vreau să-mi amintesc, poate pentru că e o aluzie la cum a trebuit să mă salveze cineva.

— Mami a mâncat, zice tata.

— Când? îl întreb.

— Înainte să veniţi voi acasă.

— Păi aia a fost masa de prânz.

— Frankie, mănâncă din farfurie şi taci!

Eu şi Luca ne uităm unul la altul, apoi la tata. Cumva, şi el se transformă în cineva pe care nu-l cunoaştem.

Încerc să înghit omleta, dar îmi rămâne în gât. Aş vrea să mă duc să vărs, ca mama în ultimele două dimineţi. Vreau să borăsc şi vreau ca ea să vină din spatele meu, să-mi ţină părul şi vreau să-i simt parfumul şi vreau să plâng aşa cum fac mereu când mi-e rău şi mama e lângă mine.

Dar reuşesc să înghit dumicatul şi faptul că-l ştiu acolo, în stomac, ca un fel de otravă, mă aduce în pragul leşinului.

Casa începe să arate ca o cocină. Tata nu e cel mai ordonat bucătar din lume şi a înşirat farfurii şi tigăi peste tot. Facem curat, dar nu arată la fel ca atunci când ne pune mama să strângem masa.

Mai târziu, când mă duc spre camera mea, îl văd pe Luca în uşa dormitorului lui mami. Ea îl cheamă înăuntru şi se vede că e încurcat. Dormitorul părinţilor a fost dintotdeauna refugiul nostru. Uneori, ne încheiam seara la ei în pat, unde stăteam pur şi simplu de vorbă. Tata sforăia şi Mia îi zicea:

— Întoarce-te, Bobby, că sforăi!

La care el se întorcea şi preţ de o secundă, se lăsa linişte, ca apoi să izbucnească un sforăit ca un cutremur, la care eu şi Luca ne prăpădeam de râs, şi tata se trezea şi se răstea la noi că să mergem la culcare, iar în secunda următoare reîncepea să sforăie şi noi iar ne tăvăleam de râs, şi Mia spunea:

— Dar ce-i aici? Gara Centrală?

De acum, camera alor mei nu mai e Gara Centrală. E camera din care mama refuză să iasă şi nu înţeleg de ce şi nimeni nu-mi explică ce se petrece. Mai târziu stau în faţa uşii, trăgând cu urechea, poate aud ceva.

Şi nu aud nimic. E ca şi cum cineva ar fi dat sonorul mai încet în vieţile noastre şi nimeni nu mai are nimic de spus.

Capitolul 3

La ora de religie, suntem împărţiţi în perechi şi ni se dă hârtie de ambalat. Faza asta cu hârtia de ambalat e tipică pentru şcolile catolice. În lumea reală, până şi măcelarii au trecut deja la alte variante. De când mă ştiu, a jucat un rol esenţial în orice proces de luare a deciziilor din şcoală. Uneori mă întreb dacă şi la Vatican papa scoate repede hârtie de ambalat ca să explice ierarhia bisericească sau ca să deseneze o piramidă, listând posibilii lideri sau ca să ilustreze cum să relaţionezi cu colegii cardinali într-un exerciţiu de evaluare reciprocă.

Azi ni se cere să scriem cum arată comunitatea ideală din punctul nostru de vedere şi mă trezesc lângă mine cu Thomas Mackee, care mâzgăleşte ceva pe o bucată de hârtie şi apoi mi-o pasează. Pentru el, comunitatea ideală se rezumă aşa: „fără gagici grase, fără reguli şi fără persoane trecute de 25 de ani”.

Mă uit la listă, apoi la el şi fac hârtia ghemotoc. La Stella, fetele din gaşca mea erau reginele prezentărilor pe coală de ambalat, şi aici m-am pricopsit cu un bou misogin, anarhist şi antivârstnici. După un sfert de oră, tot nu am scris nimic. Domnul Brolin ajunge la banca noastră şi ne priveşte întrebător. Are o atitudine superioară gen „noi şi ei” în relaţia cu elevii şi, sincer, sunt surprinsă că n-a trasat un cerc în jurul catedrei ca să ne ţină în afara lumii lui.

— Nu vă vine nimic în minte? ne chestionează.

— I-am dat o listă şi nu a părut interesată, zice Thomas Mackee pe un ton săltăreţ.

— Atunci puteţi să staţi după ore şi să o scrieţi.

— De parcă aş vrea s-o fac cu ea, zice Thomas Mackee hlizindu-se, după ce se întoarce domnul Brolin cu spatele.

Băieţii din jur se alătură în inevitabilul cor de hlizeli.

Comunitatea mea ideală?

Oriunde, numai aici nu.

La 3:30, simt tot cu hârtia de ambalat în faţă. Domnul Brolin stă la catedră şi strigă lista cu elevii pedepsiţi să rămână după ore. Mai sunt câţiva puşti din ciclul gimnazial şi un tip de la cursul de fizică. Îl cheamă Jimmy Hailler şi a dat de bucluc pentru că i s-a adresat cu „frăţie” Fratelui Louis, profesorul de engleză. A zis: „Salut, frăţie! Care mai e treaba?”. Pe frăţie nici

măcar nu l-a deranjat, dar l-a auzit domnul Brolin, care a făcut ca trenul.

Lângă mine, Thomas Mackee îşi vede de treaba lui şi mâzgăleşte ceva. Nu ştiu ce face, dar vorbeşte singur de frustrare. Oricum, avem o înţelegere. Eu descriu lumea „noastră" ideală şi el mă lasă în pace.

Mă uit la Jimmy Hailler cum îl terorizează pe puştiul de lângă el. Nu c-ar face altceva decât să-i vorbească, dar tocmai asta e forma lui de teroare. L-am văzut cum îi ia şi pe introvertiţii geniali la mate din anul nostru, care, uneori, efectiv nu pot să scape din ghearele lui

— Ce mai faci, bărbate? îi întreabă, deşi nu-şi vorbiseră în viaţa lor până în clipa aia.

Ei zâmbesc politicos şi nu-şi doresc decât ca el s-o tireze.

— Ţi-ai luat calculator nou?

Întrebările nu sunt ameninţătoare, tonul vocii nu te bagă în sperieţi, dar toţi sunt suspicioşi şi mai mult decât uşuraţi când se opreşte. Ştie prea bine că e intimidant. Felul în care bate darabana cu pixul în bancă, melodia pe care o acompaniază cu degetele pe genunchi... E ca o bombă cu ceas care stă să explodeze şi, credeţi-mă, nu ţi-l doreşti prin preajmă.

Uneori, cred că Jimmy Hailler e o unealtă plantată de profi ca să-i împiedice pe elevi să mai facă prostii. Pe ăia mici nimic nu-i îngrozeşte mai tare decât ghinionul de-a sta lângă el şi sunt convinsă că, dacă s-ar anunţa că e pedepsit după-amiaza, după ore, rata abaterilor s-ar înjumătăţi.

Mă surprinde uitându-mă la el şi îmi aruncă un rânjet. Mă lasă rece şi observă şi el asta. Mă întorc la bucata de hârtie din faţa mea.

Cum arată comunitatea ideală pentru mine?

1. Mama se face bine şi se dă jos din pat.

2. Sf. Stella are şi clase de-a XI-a şi a XII-a şi sunt cu prietenele mele în continuare.

3. Fără trupe de băieţi care cântă pop.

4. Fără personaje gen Tara Finke, Justine Kalinsky sau Siobhan Sullivan.

5. Buffy îi lichidează pe adolescenţii care râgâie şi trag băşini (şi pe şefii de Casă cu iniţialele WT.).

6. Persoanele care suferă de paranoia puterii au interdicţie să ajungă profesori.

7. Italia câştigă Cupa Mondială (asta e pentru Luca).

Am scris toate astea în minte, nu pe foaie, pentru că nu vreau ca Thomas Mackee sau domnul Brolin să afle ceva despre lumea mea ideală. Nu de alta, dar s-ar da peste cap să-şi bată joc de ea.

Scriu rapid ceva, după care mă reazem de spătarul scaunului Thomas Mackee ascultă muzică la CD player, ca de obicei, şi mâzgăleşte nişte chestii care par a fi note muzicale, treabă care îl scoate din minţi – ceea ce pentru mine e plăcere în stare pură.

Mă uit la el.

— Groaznic! zice el.

— Ce? Orele de detenţie? întreb eu nedumerită.

— Ă?

Niciunul nu pricepe ce spune celălalt.

— Ce e groaznic?

— O.D.S., răspunde el, arătând spre CD player şi referindu-se, evident, la cine ştie ce formaţie de rataţi.

De parcă m-ar interesa.

Domnul Brolin vine la noi, se uită la foaie, apoi la mine şi la Thomas Mackee.

— În comunitatea voastră ideală, citeşte mijindu-şi ochii, nu există hârtie de ambalat?

Thomas Mackee se uită la mine ca la o nebună. Jimmy Hailler se întoarce şi rânjeşte răutăcios. Domnul Brolin ne mai dă o săptămână de pedeapsă.

M-am transformat într-o delincventă.

Când ajung acasă, tata se uită în carnet. Trebuie să-l semneze şi să i-l arăt apoi domnului Brolin. Asta a fost mereu treaba Miei.

Suntem în spălătorie, încercând să-i găsim lui Luca un tricou de schimb pentru la şcoală.

— Să nu începi să intri în belele, Frankie. Nu acum, zice, căutând în coşul de rufe.

— Urăsc şcoala asta! Vreau să mă mut la Pius.

— Asta nu se poate.

— De ce? Nu e prea târziu.

— Mia vrea să rămâi la Sf. Sebastian.

— Şcoala asta îmi distruge viaţa!

Găseşte tricoul.

— Tu ştii să foloseşti maşina de spălat?

— Tati mă asculţi?

Bate cu degetul în geamul din spate şi îl văd pe Luca jucând fotbal afară cu nişte copii din cartier.

— Temele! ţipă tata.

Luca se face că n-aude. E prea ocupat să-l imite pe Mark Viduka, să dea gol, apoi să cadă în genunchi, cu mâinile ridicate în aer. Luca seamănă cu Mia. E foarte teatral şi emotiv.

Tata porneşte maşina de spălat şi, după o clipă, o porneşte şi maşina înspre noi, ca într-o scenă ruptă dintr-un SF.

Mă uit la el cum încearcă să se lupte cu trifida de spălat. Habar n-avem ce să facem, fiindcă o latură a doctrinei Miei e să ne înveţe să fim independenţi, iar cealaltă, să ne ţină dependenţi de ea. Mă înnebuneşte chestia asta, pentru că e o stratagemă fantastică – îi permite să se plângă şi să ne facă să părem ăia răi, în timp ce ea e martira.

Mă hotărăsc să-i spun Miei ce gândesc. Că dă dovadă de egoism şi că ne distruge vieţile tuturor şi că o să mă mut la Pius ca să fiu cu prietenele mele din Stella, pentru că nu-i mai merge să ia decizii legate de viaţa mea, să mă scoată din plasa de siguranţă, ca apoi să mă lase să mă descurc de una singură.

Urc la etaj şi rămân în pragul uşii de la dormitor. Aici se desfăşoară majoritatea discuţiilor noastre zilele astea.

— O să spăl eu rufele, îi spun.

— Le spăl eu, zice ea, încercând să se ridice.

Îmi vine să urlu şi să-i spun că asta a spus şi ieri.

— Intră şi stai cu mine.

— Nu pot. Luca nu are tricouri curate pentru şcoală şi tati nu ştie să folosească maşina de spălat.

Intru, totuşi, în cameră. Miroase nesănătos. Aromele de santal şi rozmarin cu care eram obişnuită s-au evaporat. Mă apropii de pat şi îmi zâmbeşte fără vlagă. Pielea ei, de obicei fermă şi catifelată, pare palidă şi bolnăvicioasă. Ochii de-un căprui închis par foarte mari şi injectaţi şi ea arată destul de bătrână. Nu mai e Mia care spunea că e o crimă să ieşi din casă nerujată şi care încă mai atrage ocheadele bărbaţilor, deşi are 40 de ani.

Mă strecor până la marginea patului şi se ridică în capul oaselor.

— Nu te certa cu tati, îmi spune pe un ton obosit.

Încuviinţez din cap. Îmi vine să mă strecor în pat lângă ea, dar mă tem că n-o să mai vreau să plec.

— O să încerc să mă simt mai bine mâine. Promit.

Aud o voce care-ţi inspiră milă. Cine e omul ăsta? Şi nu pot să nu mă gândesc ce ciudat sună cuvintele ei. Adică poate controla ce i se întâmplă? Dar ce i se întâmplă, de fapt?

— Am o săptămână de pedeapsă, îi mărturisesc, cu jale-n glas.

— Ce-ai făcut?

— Am protestat faţă de hârtia de ambalat.

Încearcă să facă o glumă.

— Ştiam eu că te-am crescut bine.

Abia vorbeşte. E ca şi cam n-are absolut deloc energie şi eu i-o secătuiesc.

Mai târziu, tata o lasă moartă cu temele lui Luca şi mie nici că-mi pasă de ale mele. Ne uităm la televizor până la 11:30 şi mâncăm toate gustările nesănătoase de prin dulapuri. Poate ar trebui să mă simt vinovată că profit de situaţie, dar puţin îmi pasă. Puţin îmi pasă de orice. Mai târziu, în pat, îmi pun căştile în urechi, ca în fiecare noapte, şi las muzica să mă adoarmă.

Şi-am rămas singură cu tonul de la telefon… scuze, centrala, de ce nu ascultă niciun om?

Capitolul 4

Sâmbătă seara am întâlnire cu prietenele din Stella. Încercăm să ne vedem cât mai des, aşa că, atunci când le-am sunat în timpul săptămânii, m-au invitat la o petrecere în Maroubra, care e în suburbiile din est, lângă plajă.

— Vine toată lumea, îmi spune Michaela.

La Pius, fetele ex-Stella au prins rapid mersul lucrurilor. Dau impresia că se cunosc cu toată lumea de la petrecere şi se poartă cu atâta dezinvoltură, de parcă socializează cu oamenii ăştia de când se ştiu. Dar ele au avut dintotdeauna abilitatea de a se adapta şi de-a se înţelege de minune cu mai toată lumea. La Stella, profesorii şi colegele le adorau, în vreme ce eu parcă-mi făceam duşmani fără să ridic un deget. Fie vorbeam prea mult, în a VII-a, fie nu vorbeam destul, în a VIII-a. Ba eram, vai, prea inteligentă, ba nu munceam suficient, la ce potenţial aveam. Într-un an îmi spuneau că trebuie să fiu pusă la locul meu, ca anul următor să mi se spună că trebuie să-mi găsesc şi eu un loc al meu, în loc să le las pe fete să mi-l atribuie ele.

Când mă lasă tata cu maşina la petrecere, ţipă ca istericele.

— Vai, uită-te la părul tău! îmi zic.

Sunt nedumerită, pentru că părul meu arată fix la fel ca-n ultimii cinci ani: lung până la umeri, şaten şi drept.

În casă, văd figuri cunoscute de la Stella care îmi fac cu mâna de la distanţă.

— Deci, cu cine stai pe-acolo? mă întreabă Natalia, în timp ce ne aşezăm pe veranda de la intrare, înconjurate de tipi care se-nvârt de colo-colo şi ne cântăresc din priviri.

Băieţii ăştia sunt altfel decât cei din Sebastian. Chiar par mai degrabă interesaţi de noi decât să stea între el.

— Cu Siobhan Sullivan şi Justine Kalinsky? mă tachinează Michaela, moment în care suspină toate în cor.

Mă forţez să zâmbesc şi râd cam mânzeşte.

— Fetele din Perpetua sunt chiar cool, să ştiţi, zic eu, şi n-aş putea spune că mint.

— Cine sunt celelalte fete? întreabă o tipă din Pius care s-a aciuat lângă noi.

— Siobhan Sullivan e cea mai mare paraşută din lumea largă şi lată, le explică Teresa, regina hiperbolelor. Francis se împrietenise cu ea în a VII-a.

Apropo, ele îmi spun Francis. „Ca să nu ne complicăm cu nume lungi”, asta ar fi justificarea.

— Vă jur că fata asta nu tăcea o clipă până să intre în gaşca noastră. Chiar şi profii îi ziceau: „Gata, Francis! Ajunge cu întrebările!”.

— Odată, în a VII-a, într-o excursie la Manly, eram pe feribot, pe drumul de întoarcere şi, cât ai zice peşte, o vedem cocoţată la prora, urlând cât o ţinea gura: „Sunt regina lumii!” zice Simone.

— Şi mai ţii minte că ne-am gândit, ce nebună… continuă Natalia, lăsând, ca de obicei, fraza în aer. Şi cum ai fost suspendată, Francis? Şi ăia de la şcoală au vrut să te duci să te cauţi de ADHD şi mama ta a făcut ca trenu-n gară?

Puţin spus…

— Şi după aia Siobhan Sullivan a lipsit vreo două săptămâni şi ne-am gândit, hai să ne împrietenim cu ea, pentru că fata asta are nevoie să fie salvată.

Când a murit bunicul lui Siobhan Sullivan, în clasa a VII-a, ea s-a dus în nord să stea cu bunica. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai singură ca atunci. Nimeni nu voia să stea cu mine. „Asta pentru că te dai în spectacol”, mi-au explicat într-un mod delicat viitoarele mele prietene. „Dacă nu te mai dai în stambă, o să fim prietenele tale.”

— Şi aşa a devenit a noastră, zice Michaela, luându-mă afectuoasă în braţe.

Cu asta se ocupă prietenele mele, sunt agente de PR. Îmi fac publicitate şi, cum în cele trei luni la Sebastian nu m-a băgat în seamă nimeni, e o uşurare să ajung din nou pe prima pagină.

— Şi cealaltă fată?

— Justine Kalinsky, vai, săraca de ea… A venit la noi în şcoală în clasa a VIII-a. Apropo, mai ţineţi minte faza aia din a VIII-a? le întreabă Natalia pe celelalte fete.

— O, Doamne, da! zice Michaela.

— Deci, eram în a VIII-a şi a trebuit să scriem pe hârtie de ambalat cum am vrea să ne vadă cei din jur. Mai ţineţi minte răspunsul nostru? A fost ceva de genul: „Nu ne dorim ca oamenii să ne perceapă ca lideri sau ca eroi sau ca pe ceva extraordinar. Vrem doar să ne vadă la acelaşi nivel cu ei”.

— La care Justine Kalinsky se ridică, de una singură, săraca, şi zice: „Mi-ar plăcea ca oamenii să mă vadă ca fiind Stânca lor”.

— Şi noi am leşinat de râs!

— …săraca!

— Ce-a vrut să spună? întreabă fata de la Pius.

— Cine ştie?

Nici nu îndrăznesc să pomenesc de Tara Finke. Paraşutele şi ratatele sunt tolerabile pentru prietenele mele, dar o fată cu preocupări sociale e pur şi simplu de pe altă planetă. Prin clasa a IX-a, Mia m-a obligat să mă duc la un marş pentru pace, în Duminica Floriilor, şi a trebuit să merg lângă Tara Finke. Poza cu noi a apărut în revista şcolii şi au făcut mişto de chestia asta până mi-a ieşit pe nas.

Pe aleea din grădină se apropie un grup de fete. Prietenele mele ţipă şi li se alătură, lăsându-mă cu atârnătoarea de la Pius, care îmi mărturiseşte că, dacă n-ar fi fost ele, s-ar fi simţit pierdută.

— Au fost salvarea mea şi n-a mai trebuit să stau cu toate ratatele, îmi povesteşte mândră.

— Da, asta fac ele, îi explic pe un ton politicos.

Ne zâmbim reciproc şi cam asta e tot.

Pot zice că am o seară bună.

Luni, la şcoală, când o văd pe Justine Kalinsky, mă simt vinovată, ca şi cum mi-aş fi petrecut tot weekendul vorbind-o de rău.

— Tara discută cu ele despre un meci de baschet, îmi spune, chicotind încântată.

Mă aşez în bancă, ascultând-o pe Tara Finke cum duce muncă de convingere cu Eva Rodriguez şi restul fetelor ex-Perpetua.

— E cea mai tare idee, exclamă Justine Kalinsky cu gura până la urechi

— Poţi să faci tu aranjamentele? întreabă Eva Rodriguez.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că vorbesc cu mine.

— Eu?

— Justine susţine că eşti deja în legătură cu unul dintre şefii Casei.

Justine Kalinsky arde de nerăbdare. I se luminează faţa.

— Cu care din ei? întreabă altă fată din gaşca Perpetua.

— Cu Trombal, o lămureşte Tara Finke.

Fetele sunt impresionate.

— Nu cred că-i face plăcere să aibă de-a face cu ea, continuă Tara Finke, dar dacă trimitem pe cineva nou, o să interpreteze treaba asta ca pe-o lipsă de leadership din partea noastră. Trebuie să fim consecvente.

— Plus că nu putem să trimitem pe cineva cu o personalitate puternică, pentru că băieţii vor deveni defensivi Ea e perfectă, intervine Siobhan Sullivan.

O entuziasmează şi pe ea o dată ceva, poate pentru că înseamnă că o să poarte colanţi în faţa atâtor băieţi.

— Nu-i ceva competitiv. Zi-le că e doar un meci amical de baschet între anii mari. Asta o să ne dea un pic de vizibilitate în şcoală.

— Or să ne sfâşie, se bagă altă fată în discuţie.

— Eu am jucat la juniori avansaţi ne spune Eva Rodriguez. Plus că şcoala noastră a câştigat anul trecut campionatul Regiunii de Est şi cinci din echipă suntem aici.

— Şcoala noastră s-a calificat în finalele pe Vest, ciripeşte surescitată Justine Kalinsky. Nu c-aş fi fost în echipă, dar Francesca a fost.

— Cred că e o idee foarte bună, zice Tara Finke. Aşa le punem piciorul în uşă. Trebuie să ne folosim de ocazie şi să le arătăm că suntem capabile să ne luăm soarta în mâini în şcoala asta.

Se uită toate la mine.

Cum ar putea personalitatea mea slabă să reziste unei astfel de somaţii?

William Trombal şi liderii Caselor au un mic birou lângă clădirea administrativă.

Stau în faţa uşii câteva clipe. Din încăpere se aude muzică. Bat la uşă şi fac un mic pas înăuntru. El e acolo, cu alţi doi şefi de-ai Caselor. Ridică toţi privirea preţ de-o secundă.

— E pentru tine? îl întreabă unul dintre ei, zâmbindu-mi superior.

Mă uit în altă parte, profund interesată de afişul de pe perete, cu doi fotbalişti uriaşi care se îmbrăţişează, plini de sânge pe faţă.

— Ne vedem mai târziu, le spune Trombal celorlalţi în timp ce trec pe lângă mine, ieşind.

— N-am de gând să intru într-o discuţie despre automatul de tampoane, mă anunţă răspicat.

Nu răspund nimic, la care el se uită la mine şi ridică în aer o mână, gen „Care-i problema?”

Domnişoara Quinn, cum vine treaba cu „e doar timid”?

— Fetele ar vrea să organizăm un meci împotriva voastră.

— Noi nu jucăm netball.

— Nu, de baschet.

Îl pufneşte râsul, dar nu râde cu mine.

— Nu vreau să par plin de mine, dar echipa noastră a câştigat finala turneului inter-colegii semestrul trecut.

— E vorba de un meci amical, îi explic.

— N-am vrea să vă accidentaţi. Băieţii pot fi cam agresivi.

— Zi-le că e un amical.

Se gândeşte un moment, uitându-se fix în ochii mei.

„Nu întoarce privirea!” îmi spun în sinea mea, ceea ce regret imediat, pentru că simt cum mă înroşesc la faţă şi nu pricep de ce.

— Cine e căpitan în echipa voastră? mă întreabă.

— Eva Rodriguez.

— Tipa aia drăguţă care seamănă cu Jennifer Lopez?

Încerc să nu mişc niciun muşchi pe faţă, ceea ce mă termină, dar nu scot o vorbă. Bagă mâna în buzunar după ceva şi observ că e lista noastră de revendicări. Recunosc, sunt surprinsă că încă o are la el. O despătureşte şi începe s-o recitească şi, preţ de-o clipă, văd hârtia fremătând uşor, ca şi cum mâna care o ţine nu se poate controla, moment în care îmi dau seama că William Trombal e tensionat.

Şi e aşa din cauza mea!

— Revendicarea numărul 4, spune, citind de pe listă. „Ocazia de a participa la competiţii sportive”.

Încuviinţez din cap, ca şi cum aş şti exact care e revendicarea numărul 4.

— De ce nu? zice, ridicând din umeri.

Îi întind mâna, ca să batem în cuie înţelegerea. Eu şi Luca facem treaba asta tot timpul. Deodată, mă simt aşa de infantilă, dar deja mi-e prea jenă s-o retrag.

— Nu se plânge nimeni dacă îşi rupe vreo unghie, da? întreabă el, uitându-se la mâna mea întinsă, dar fără să-mi răspundă la gest.

— Puteţi să vă plângeţi de ce vreţi voi. Puteţi şi să plângeţi, să ştii.

Schiţează un zâmbet vag şi apoi dă mâna cu mine.
— O să văd ce zic băieţii.
— Mulţumesc.
— Cum spuneai că te cheamă? Francis...
— Mă cheamă Francesca.

Săptămâna de pedeapsă pare că nu se mai termină. Thomas Mackee stă lângă mine, mâzgălind pe ceva ce pare a fi o partitură. Cântă la chitară. Uneori, când intră la ora de muzică, îi face serenade domnişoarei Quinn care, deşi personajul e un idiot, se cam amuză. Îmi dă un cot aşa de tare, de mai că mă trimite la podea.

— Tu ştii cum se convertesc notele în tablatură? mă întreabă, pe un ton Der-Creier.

Îl ignor complet.

— Eşti retardată?

Nu-l bag în seamă.

— Ştii şi tu ceva?

Asta-i tare, mai ales că vine de la Marele Vrăjitor al Erudiţiei.

— Zi, ştii? insistă el.

— Ştiu că eşti un bou şi, pentru moment, asta-i tot ce am nevoie să ştiu, îi răspund, verde-n faţă.

— Ah, ce mă exciţi!

Cam la acest nivel elevat se ridică discuţiile noastre. Uneori, când nu îi torturează pe ăia mici, se bagă în vorbă şi Jimmy Hailler. Thomas Mackee şi Jimmy Hailler îşi încrucişează mâinile ca săbiile şi fac salutul ăla gen „camarazi de arme care-am luptat în Vietnam, frate!” dar în afara şcolii nu cred că au vreo treabă.

— Care e pedeapsa pentru azi? întreabă Jimmy Hailler.

— Zece propoziţii diferite, care trebuie să conţină toate cuvântul „a învăţa”, îi spune Thomas Mackee.

Adoptă tonul unui psiholog de TV, plin de profunzimi şi de înţelesuri, şi, acompaniindu-şi vorbele cu mişcări dirijorale ale mâinii, zice:

— Dascălul nostru doreşte să ne putem controla conduita greşită, astfel încât să devenim capabili să ne autodisciplinăm.

Jimmy Hailler se uită peste umărul meu şi citeşte ce-am scris.

Nu *trebuie să subestimez înţelepciunea profesorilor mei învăţaţi.*

Hârtia de ambalat nu e utilă doar pentru împachetatul cârnaţilor, ci şi pentru învăţătură.

— Asta-i a mea, zice Thomas Mackee, tare mândru de el.

Jimmy Hailler se uită la mine şi îi fac semn că aşa e.

— Wow!

Învaţă, baby, învaţă, în infernul disco.

— Asta-i de la ea, face Thomas Mackee. Habar n-am ce înseamnă.

Am venit, am pierdut vremea şi, de aceea, nu *am învăţat.*

Când ni se dă voie să plecăm, o iau la picior cât pot de repede. În Hyde Park, merg mult înaintea lor, sperând că n-or să vorbească cu mine. În autobuz, eu şi Thomas Mackee ne aşezăm fiecare în altă parte şi sunt recunoscătoare că săptămâna de pedeapsă nu-l face să se simtă solidar cu mine. Coboară cu o staţie înaintea mea, deci trag concluzia că stă pe undeva prin Stanmore.

La Stella, locuiam toţi în aceeaşi zonă şi-mi plăcea senzaţia de apropiere pe care ţi-o dădea chestia asta. Aici, nu am deloc sentimentul de comunitate. Oraşul e prea mare şi şcoala e ca o insulă la marginea lui, o insulă plină de copii din întregul Sydney, nu doar dintr-o suburbie. Nu ne leagă nimic, nicio cultură, nicio categorie socială. Poţi să te trezeşti în acelaşi autobuz sau tren cu cineva şi, totuşi, să locuieşti la kilometri distanţă. Autobuzul cu care merg eu o ia pe Parramatta Road, prin centru, pe lângă Universitatea Tehnică, unde lucrează Mia, pe lângă Universitatea Sydney şi apoi spre zona semicentrală de vest. De cele mai multe ori, nu fac drumul cu Luca, pentru că ori are el repetiţii la cor sau antrenament la fotbal, ori am eu mai multe ore. La Stella, ne lua un autobuz şcolar şi drumul spre casă era cea mai distractivă parte a zilei. Aici, e aproape cea mai nasoală.

Cobor, ca de obicei pe Parramatta Road şi o iau pe jos pe Johnston Street. Uneori, am impresia că Annandale e un orăşel de provincie, aflat la zece minute de districtul de afaceri din centru. Încă are un aer muncitoresc, dar e presărat, pe ici pe colo, cu profesori muzicieni şi profesionişti de tot felul şi nu se încadrează într-un „tip” anume, lucru care-i vine mănuşă Miei, care vorbeşte încontinuu despre „tipologii”.

Din când în când, ai mei dau cu banul dacă să ne mutăm de aici sau nu. Tata e de părere că lipsa spaţiului o să ne înfrâneze

dezvoltarea emoţională şi că e un act de cruzime să creşti un câine şi doi copii, având o curte aşa de minusculă. Dar pe noi nu ne interesează să avem un spaţiu corespunzător, iar pe câinele nostru, nici atât. El e foarte încântat de meniul pentru căţei de la Cafe Os de ros din Leichhardt, pe care îl înfulecă în fiecare sâmbătă dimineaţa, sau să stea cuminte în faţă la Bar Italia, în timp ce noi ne delectăm cu îngheţată şi cafea. Conform principiilor Miei, Luca l-a botezat. Adică, eu a trebuit să găsesc un nume pentru Luca, apoi Luca pentru căţel şi slavă Domnului că Luca e mai mic decât mine, pentru că pe căţel îl cheamă Pinocchio. Pe Luca l-am botezat aşa după personajul dintr-o melodie cântată de Suzanne Vega. Abia după ce am mai crescut mi-am dat seama că băiatul din cântec e abuzat, dar atunci mi-a plăcut pur şi simplu cât de sigur era pe el.

Luca e unul din copiii aceia tare norocoşi. E incredibil de drăgălaş, isteţ şi are o voce de înger, motiv pentru care la Sf. Sebastian e într-o clasă mixtă, de copii din a V-a şi a VI-a, care merg la cor. Şi William Trombal a cântat în cor, dar acum rolul lui se limitează la a-i duce pe puşti la repetiţia de dimineaţă. Luca îmi povesteşte că îi lasă să joace cricket cu o minge de cârpă în nava centrală a catedralei. Cică, la un moment dat, l-au lovit cu mingea pe Iisus răstignit şi William Trombal a zis că, dacă nu ar fi avut mâinile pironite pe cruce, sigur ar fi prins-o.

Luca zice că vrea să ajungă exact ca William Trombal când o să se facă mare. Grozav, n-am ce zice! Visul frăţiorului meu e să devină un imbecil cu ochelari de cal şi fără personalitate.

Eu, una, habar n-am ce vreau să mă fac când o să cresc. M-am răzgândit de o sută de ori. Mi-ar plăcea să-mi fac ordine în viaţă şi să văd dincolo de următoarele cinci minute, dar n-am fost niciodată în stare, nici măcar în copilărie. De vină pentru treaba asta e mama Miei, bunica Celia, care parcă profeţeşte non-stop sfârşitul lumii. De fiecare dată când o întrebam dacă putem să mergem undeva a doua zi sau săptămâna următoare, răspundea ceva de genul: „Poate nici nu apucăm ziua de mâine”. Dacă îi spuneam: „Ne vedem mâine”, zicea: „Dacă aşa vrea Dumnezeu”. Lăsatul ăsta în voia sorţii m-a ţinut trează multe nopţi şi ce se întâmplă cu Mia n-a făcut decât să-mi întărească spaima.

Mă îndrept spre casă, încercând din răsputeri să-i evit pe oamenii de vizavi. Ca de obicei, mă întreb de ce mai au casă,

din moment ce îşi petrec tot timpul liber pe veranda din faţă, privind cum se perindă lumea pe lângă ei. Mănâncă afară, cu tăvile pe genunchi, sau atârnă de gard ca să stea de vorbă cu vecinii, în timp ce băieţii şi fetele, nepoţii şi ce copii or mai avea în grijă se joacă fericiţi pe fâşia de iarbă din faţa casei. N-am idee câţi locuiesc acolo, pentru că mi se pare că au mereu musafiri, dar cred că sunt patru generaţii înghesuite într-o căsuţă din plăci de azbest, ca-ntr-o poveste desprinsă din *Harpa Sudului,* care a fost scris în anii 1940. Deşi nu pot să le reproşez nimic, mă enervează tot ce ţine de ei. Pe scurt, când îmi fac cu mâna, nu le răspund niciodată la salut.

Odată, am auzit-o pe Mia vorbind cu ei despre mine.

— Trece prin faza de alienare adolescentină, le spunea. Cea în care trebuie să pretindă că e ceva ce nu e de fapt.

Asta prin comparaţie cu cine crede ea că sunt sau c-ar trebui să fiu, adică Tara Finke nr. 2, ceea ce, sigur, m-ar face din cale-afară de populară.

Azi, îmi doresc să-mi facă semn cu mâna, doar ca să mă asigur că totul e normal. Pe de altă parte, fericirea lor mă enervează, aşa că intru pur şi simplu în casă, rugându-mă ca Mia să corecteze lucrări sau să pregătească cina sau să vorbească la telefon, dându-i sfaturi prietenei ei Freya, „magnetul de nemernici”, sau să stea la bârfe cu Zia Teresa sau să se certe cu tata sau să îl sărute pe tata sau să citească sau să râdă cu verişoara mea Angelina sau să se uite pe furiş la „Dragoste şi putere”.

Dar Dumnezeu nu mă ascultă.

Au trecut şase zile.

Uşa e tot închisă.

Capitolul 5

În pauza de prânz, meciul de baschet atrage o mulţime de curioşi în sala de festivităţi. În afară de jucători, au venit majoritatea fetelor şi jumate din băieţii din şcoală. În echipa băieţilor sunt tipi şi din a XI-a, şi din a XII-a. Observ că William Trombal se numără printre ei. Slavă Domnului nu şi Thomas Mackee, care e prea ocupat să mănânce pe ascuns o plăcintă cu carne, pitit pe ultimul rând. Din când în când, bagă un strigăt de luptă şi-i împroaşcă pe toţi cu firimituri

Domnişoara Quinn stă în faţă şi discută cu alt profesor. Pare încântată. Până şi Fratele Edmund, directorul mare, îşi face apariţia şi-l văd că dă mâna cu William Trombal.

Băieţii se strâng în cerc şi scandează unul din minunatele lor imnuri de gen.

Glorie, mândrie, glorie, aleluia,
Băieţii din Sebastian vă fac anestezia,
Pân' la sfârşit vă facem pilaf,
Plecaţi acasă pe cearşaf,
Ca de fiecare dată!

Un adevărat Wordsworth, cine a născocit rimele astea!

Fetele se-nvârt de colo-colo, mimând că se încălzesc. E prima oară când facem echipă. Nu avem niciun imn şi abia dacă am vorbit de faţă cu băieţii. De scandat imnuri, nici nu mai spun. Justine Kalinsky sună din clopoţel, anunţând startul iminent. Se simte în elementul ei, pentru că are şi ea o dată un rol de jucat în şcoala asta. Mă uit în jur şi îl văd pe Luca. E cu mâinile pe sus. Îi zâmbesc, apoi se aude fluierul şi izbucnesc uralele.

Mă cuprinde un sentiment greu de descris. În mod excepţional, e unul pozitiv. O senzaţie de împlinire şi, deşi mi-e greu s-o recunosc, de mândrie. Fetele sunt fericite, băieţii sunt cooperanţi şi preţ de o clipă, am convingerea că totul o să fie bine.

În sfârşit, sunt o fată de succes.

Şterg cu noi pe jos. Fără nicio milă. Cuvântul „amical" nu va mai fi utilizat niciodată la fel în contexte similare. „Amical", potrivit *Micului Dicţionar Oxford Australian,* înseamnă „care acţionează sau e dispus să acţioneze ca un prieten". „A acţiona" e foarte nimerit aici. Băieţii au acţionat cu vârf şi îndesat. Fetele îmi aruncă priviri nimicitoare. Trebuie să dea un nume durerii

lor, iar acest nume e Francesca. De acum încolo, ori de câte ori foloseşte careva cuvintele „meciul de baschet”, nu e niciun dubiu la care se referă.

Iată povestea pe scurt. Băieţii joacă de parcă ar fi Olimpiada şi onoarea patriei depinde de acest meci. Dacă îndrăznim măcar să încercăm să ne aranjăm un pic pantalonii se aud imediat fluierături cu dedicaţie. Se lasă cu borş în nas, cu degete rupte şi cu tras de păr. Totul e la putere maximă şi, deşi sunt înaltă, am senzaţia că m-am dat într-un malaxor tot meciul. Am căzut în fund de atâtea ori, încât sunt sigură că mi-am rupt vreun os prin zonă.

La un moment dat, într-o sforţare din ultimele secunde ale partidei sfârşesc sub o grămadă de trupuri, cu mingea strânsă sub burtă, nevrând să-i dau drumul pentru nimic în lume. Acolo, în mormanul întunecos de transpiraţie, testosteron, respiraţii fierbinţi sâni revărsaţi şi erecţii, totul îmi devine limpede ca lumina zilei. Nu ştiu cum, mă trezesc cu William Trombal călare peste mine şi văd o străfulgerare pe chipul lui exact când îmi smulge mingea din mână. Nu e atracţie. Nu e adrenalină. E ceva mult mai sinistru. Încep să pricep adevărul: e răzbunare. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă *Anna Karenina* ar fi fost scrisă de Troţki.

Mai târziu, rămân singură în sală. N-aş putea spune că reflectez asupra meciului, pentru că nu merită. Pur şi simplu, iau o pauză de respiro, în care, pe de o parte, îmi plâng de milă, pe de alta, mă urăsc. În şcoala asta, sunt prea puţine locuri unde poţi să te relaxezi un pic fără să se holbeze toată lumea la tine.

Şi intră William Trombal să strângă nişte echipamente sportive. O dată-n viaţă, e şi el bine dispus. Fluieră o melodie. Ia genţile şi apoi vine spre mine, conştient că nu poate să mă ignore.

— Bun meci, zice. Ar trebui să mai jucăm şi altă dată.

Mă uit la el fără să-i răspund. Nu putem da timpul înapoi Ce să-i spun? Că da, a fost un meci grozav şi că abia aştept să trec prin aşa ceva oricând vrei tu? Singura mea armă rămâne tăcerea.

— Sper că nu aveţi resentimente din cauza diferenţei de scor.

— Poţi să-mi dai lista înapoi? îl întreb.

— Care listă?

— Cea cu revendicările noastre. Cu tampoanele? Cu sport pentru fete? Cu respectul? La ea mă refer.

— Iei lucrurile prea personal, se vede treaba.

— Şi tu nu?

Îmi iau geanta de pe jos şi mă îndrept spre ieşire.

— Ce vrea să-nsemne asta? mă întreabă.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Musai să mai jucăm la un moment dat, îi răspund, fără să întorc capul.

Tata ne scoate pe mine şi pe Luca la Bar Italia, în Leichhardt. Aproape că reuşim s-o scoatem şi pe Mia din casă, dar, când să plecăm, se întoarce brusc în dormitor, lăsându-ne pe toţi trei fără niciun chef să mai facem ceva. Totuşi, ne ducem, prefăcându-ne că nu-i mare chestie, prefăcându-ne că e normal ca tata, Luca şi eu să ieşim la o îngheţată singuri. Dar nu e. Nimic din vieţile noastre nu e, în astfel de momente, normal.

E greu să stai la masă, fără ca diverşi cunoscuţi să nu vină să ne salute din când în când.

— Ce face Mia? ne întreabă plini de bunăvoinţă. Nu-i daţi niciun răgaz, ca de obicei?

Tustrei zâmbim forţat şi încuviinţăm convingător.

— O ştiţi pe Mia, glumeşte tata, dacă nu face o sută de lucruri în acelaşi timp, nu se simte bine.

Ne simţim ca nişte infractori, ca nişte mincinoşi. Când prindem un moment de singurătate, încercăm să vorbim despre ce se întâmplă cu adevărat.

— Se simte mai bine? întreabă Luca.

— Nu e atât de simplu, îi răspunde tata.

— E din cauză că ea face totul? întreb eu.

— Nu.

— E vi…

— Nu! îmi spune pe un ton dur.

— Nu! îmi repetă cu blândeţe. Totul o să fie bine. O să se întoarcă în curând la muncă. Noi trebuie doar să păstrăm curăţenia.

„Sigur că da, îmi vine să spun, dacă dăm cu aspiratorul, o să fie pace în Orientul Mijlociu!”

Mai târziu, vine verişoara mea Angelina. E o tipă isteaţă foc şi am bănuiala că toată familia a discutat despre ce se întâmplă cu

mama şi a trimis-o într-un fel de misiune de culegere de informaţii. Uneori, neamurile îi spun Angelinei mini-Mia, pentru că au aceeaşi personalitate aprigă, deşi mama îi e mătuşă doar prin alianţă. În ciuda diferenţei de zece ani se înţeleg fantastic. Spun exact ce gândesc şi nu înghit baliverne de la nimeni. Angelina urmează să se mărite spre sfârşitul anului. Logodnicul ei, Angus, e unul dintre cei mai simpli bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată, un pic cam ca tata. Fraţii ei spuneau că or să-l compătimească pe vecie pe tipul care o s-o ia, pentru că trebuie să fie un sfânt, dar asta e doar pentru că verii mei cred că ştiu totul şi le-au convins şi pe nevestele lor că aşa stă treaba. Nu-mi vine să cred cât sunt de fraieri.

Angelina stă cu mama de un secol. Tot ce-mi doresc e să se întoarcă vremurile când Angelina, Mia şi cu mine ne beam cafelele împreună şi discutam despre mici secrete femeieşti. Nu m-au lăsat niciodată pe afară din discuţiile lor, nici măcar când vorbeau despre sex (deşi mă ia cu leşin când mama povesteşte despre viaţa ei sexuală cu tata). În seara asta, sunt exclusă şi încerc să pun lucrurile cap la cap de la distanţă, dar tot nu am de ce să mă leg.

Când pleacă, Angelina mă pupă pe obraz.

— Sună-mă dacă ai vreo problemă cu rochia de domnişoară de onoare, îmi spune, referindu-se la nunta ce o să vină şi la rolul meu în ea.

— Despre ce aţi vorbit?

— O să-ţi povestesc altă dată, Frankie, îţi promit.

— De ce nu acum, Angelina? Tata le tot spune celor de la universitate că e răcită, dar nu-i aşa.

Mă priveşte şi, preţ de o clipă, tace – ceea ce e o raritate pentru Angelina.

— E un pic epuizată. Pur şi simplu, are nevoie de o pauză, înţelegi?

Refuz să înţeleg. Un pic obosită. Un pic epuizată. Un pic de minciuni de rahat! Nu e niciun „pic” aici. Simt felii mari. Tone de informaţii pe care toată lumea le ascunde de Luca şi de mine.

Angelina se opreşte afară şi vorbeşte cu tata o vreme. Garda cartierului de peste drum, a ieşit, ca de obicei la aer. Îi privesc de la geam. Cum îndrăznesc să fie aşa de fericiţi? Mi-i scot din cap cât pot de repede şi mă hotărăsc s-o sun pe Michaela de la

Stella, pentru că ştiu că pot conta pe ea dacă am nevoie de ajutor. Îmi răspunde maică-sa.

— Francesca la telefon.

— Cine?

— Francesca. Francesca Spinelli.

Se lasă tăcerea şi-mi dau seama că nu ştie cine sunt, deşi am fost colegă cu fata ei timp de patru ani.

— De la Stella, îngaim.

— A! Ce mai faci? Michaela nu e acasă. A ieşit în oraş cu prietenele.

Îi mulţumesc, închid telefonul şi mă simt ca ultimul om. În afară de domnişoara Quinn, nici nu mai ţin minte când mi-a rostit cineva numele ultima oară. Da, am uitat cum e să-ţi vorbească cineva privindu-te în ochi. Mă tem să mă uit în oglindă, pentru că, poate, n-o să văd nimic.

Mi-e dor ca fetele de la Stella să-mi spună cine sunt. Că sunt drăguţă, paşnică, grijulie, loială şi neamenințătoare şi o companie plăcută. Mi-e dor de Mia. Vreau s-o aud zicându-mi: „Frankie, eşti prostuţă, eşti leneşă, eşti talentată, eşti pasională, eşti reţinută, eşti luminoasă, eşti îndărătnică”.

Vreau să fiu un adjectiv din nou.

Dar nu, acum sunt un substantiv.

Un nimic. Un nimeni Un ni-meni!

Capitolul 6

Eu şi Luca întârziem din nou şi, ca de obicei, trebuie să dăm ochii cu William Tromba! Şefii Caselor au şi sarcina asta, să stea în holul de la intrare şi să-i noteze în condică pe întârziaţi. După faţa pe care-o face William Trombal în fiecare dimineaţă, se vede că e sarcina pe care o detestă cel mai mult.

Pentru a patra oară săptămâna asta, mă întreabă cum mă cheamă. Ştie că ştiu că ştie, dar perseverează cu şarada.

— Katarina Esperante, îi răspund.

Luca se uită de la mine la el şi înapoi de parcă am înnebunit.

William Trombal ridică privirea din condica întârziaţilor.

— Nu te cheamă aşa.

Eu tac mâlc, el se uită la Luca şi apoi îşi dă ochii peste cap.

— Luca Spinelli se prezintă Luca politicos, iar ea e…

Îl întrerup cu privirea ucigătoare marca Spinelli.

— …sora mea.

William Trombal cedează şi îmi scrie numele.

— Ai întârziat de patru ori săptămâna asta, zice, subliniind ce ştim amândoi deja.

Ştiu că Luca zâmbeşte politicos lângă mine. Frăţiorul meu e genul care vrea ca toată lumea să fie mulţumită şi urăşte orice fel de conflict. Îl trag după mine şi o luăm pe scările care duc spre careu.

— Nu ai voie să vorbeşti cu acest tip! îi spun.

— Alo? Se ocupă de clasele a V-a, Ka-ta-ri-no!

— Şi ce? Asta înseamnă că e Dumnezeu?

Îşi dă ochii peste cap. Îl ciupesc şi-mi răspunde cu aceeaşi monedă. Aşa ne arătăm noi afecţiunea în public.

Tot restul zilei, mă simt desprinsă de realitate. Nu c-aş fi avut vreo legătură cu realitatea din şcoala asta. Am impresia că pierd noţiunea timpului. Acum sunt la ora de engleză şi când deschid iar ochii mă trezesc la studii juridice, dar nu mai ţin minte cum am ajuns acolo. Am scris ceva pe foaia din faţa mea, dar nu-mi amintesc să fi ţinut pixul în mână. Îmi vine să pun capul pe bancă şi să dorm şi cam asta fac toată ziua. Ştiu că profesorii nu mă au la suflet. Aşa se uitau şi la Stella la fetele apatice. Părerea mea e că profesorii reuşesc până la urmă să găsească soluţii pentru elevii-problemă, dar detestă puturoşii – şi pe mine aşa mă percep.

— Doar întrebaţi-mă cum mă simt, îmi vine să spun. Întrebaţi-mă şi s-ar putea să vă povestesc.

Însă nimeni nu o face.

În pauza de prânz, observ că Justine Kalinsky se uită insistent la mine. Când îi întorc privirea, îmi zâmbeşte, iar eu fug şi mă ascund în toaletă. Nu-i cel mai grozav loc unde să petreci 40 de minute, dar pur şi simplu azi nu pot să le fac faţă Tarei Finke şi lui Justine Kalinsky. Vreau doar să iau o pauză. Vreau să mă întind undeva şi să nu mă mai scol.

După zece minute, mă satur de stat în toaletă şi ies. O iau prin curtea şcolii, unde mă reperează o gaşcă de băieţi care reazemă un perete. Tipii sunt europeni şi-mi dau seama că trebuie să fac frumos la „relaţionare interculturală”. Uneori, mă salută. Ştiţi, cu gestul ăla care se traduce prin „tu şi noi suntem la fel”. Mă întreb dacă aşa îl salută şi pe William Trombal.

— Italiancă? mă chestionează.

Dau din cap că da.

Îmi fac semn să mă aşez lângă ei şi mă fac comodă.

— Portughez, îmi spune tipul care mă chemase iniţial.

Îl cheamă Javier, pronunţat Havier, şi de fiecare dată când îi pronunţă vreun prof numele cu „J”, se lasă cu huiduieli în clasă.

— E italiancă, îl informează Javier pe un tip care vine dinspre magazin şi se alătură grupului.

— Locul trei în clasamentul Cupei Mondiale, zice tipul.

— După Brazilia, se bagă repede altul.

— Tu cu ce echipă ţii? mă întreabă Javier.

E ceva legat de fotbal. Vizualizez rapid în minte dormitorul lui Luca.

— Cu Inter Milan.

Aprobare pe linie. Mă pricep.

Pe ceilalţi îi cheamă Diego, Tiago şi Travis, despre care spun că e imigrant sud-european aspirant.

— Tu eşti timidă, Francesca? mă întreabă mai târziu Javier.

Dau din cap că nu.

— N-aş zice.

Sunt doar tristă, îmi vine să spun. Şi mă simt singură.

Când vorbeşte, Javier gesticulează cu degetul mijlociu, ca şi cum ar cânta hip-hop. Ai impresia că îi controlează mişcările spiritul unui rapper mort.

— Să ştii că-mi place de tine, Francesca. Îmi place cum îl tratezi pe fratele tău ca pe un prieten şi de-aia îţi şi spun treaba asta. Băieţilor nu le plac gagicile care sunt tot timpul pleoştite.

Îi mulţumesc pentru sfat şi o să am grijă să-i transmit şi mamei chestia asta diseară. O să-i spun: „Mami, băieţilor nu le plac gagicile triste şi tu mă întristezi foarte mult şi din această cauză îmi strici viaţa socială, aşa că te rog să te dai jos din pat”.

Iar ea se va da jos din pat şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Îl strigă pe un tip de pe terenul de baschet. Îl ştiu de la cursul de biologie. Are un zâmbet incredibil de larg şi dinţi mari şi albi.

— Shaheen, care-i treaba? îl întreabă Javier.

— Aţi văzut ce-am făcut cu mingea? Aţi văzut?

— Shaheen, eşti superstar!

— Libanezii-s cei mai tari!

Shaheen zice chestia asta cam de cinci ori pe zi.

— La ce, frate? La ce sunt tari? Pe ce loc sunteţi la fotbal? Câte medalii aţi luat la Olimpiadă? La tenis cum staţi? Unde e echipa libaneză de Cupă Davis, Shaheen? Face loburi prin Beirut?

Caterinca e fără răutate.

— Tu ce zici, Francesca? mă întreabă Javier. Sunt libanezii cei mai tari?

— Şefa şcolii unde am învăţat era o fată din Liban, deci s-ar zice că era, într-adevăr, cea mai tare.

Shaheen îmi întinde mâna şi dă noroc cu mine.

Deodată, sunt o fată cu atitudine.

Pentru băieţii ăştia, atitudinea e totul. N-am nicio şansă să devin obiectul idolatriei lor, pentru că locul e deja ocupat de Eva Rodriguez. Ea e veselă şi pozitivă. Dar, cumva, mă acceptă în gaşcă, pentru simplul fapt că bunicii mei şi ai lor aparţin unei minorităţi. Am revenit pe un teritoriu sigur şi îmi place senzaţia.

Îmi dau şi sfaturi. Să mă feresc de gaşca SAS, îmi spun. Ăştia-s tipii obsedaţi de armată, care, în amfiteatru, stau mai mereu pe scări şi, în zilele fără uniformă, vin la şcoală îmbrăcaţi în haine de camuflaj.

Se aude soneria şi Shaheen mă conduce până în clasă. Ne aşezăm în aceeaşi bancă şi îmi ţine o prelegere despre eroul lui, Tupac.

— De fapt, nu a murit, îmi explică.

Habar n-am despre ce vorbeşte, dar toată teoria asta a conspiraţiei ţesută în jurul unui rapper, mort sau viu, mi se pare oricum infinit mai interesantă decât biologia.

Şi cumva, nu ştiu cum, am reuşit să trec peste încă o zi.

Când ajunge acasă, tata se duce direct în camera lor, ca să vadă cum se simte mama. În momentul de faţă, tata nu poate fi decât soţul Miei, nu şi tatăl Francescăi şi al lui Luca.

Luca se uită la mine.

— Crezi că mami stă de vorbă noaptea cu tata?

Nu ştiu ce să-i răspund.

— Fiindcă e OK dacă nu poate să vorbească cu noi, dar tati ar fi aşa de trist dacă n-ar vorbi cu el…

— Nu se pune problema că mama nu vrea să stea de vorbă cu noi, îi explic.

— Doar că lui tati îi place să stea de vorbă cu mami, continuă el, cu ochii în lacrimi. El mereu vrea să stea la poveşti cu ea, uneori chiar mai mult decât cu noi, aşa că dacă ea nu-i vorbeşte…

Întotdeauna, chiar şi în vremurile cele mai bune, prioritatea lui tata a fost să fie soţul Miei, aşa că acum ne simţim ca nişte orfani.

— Vrei să-ţi faci lecţiile la mine în pat? îl întreb.

Da. Ştiu prea bine c-o să adoarmă aici şi îl las să facă ce vrea.

Mai târziu, mă întind lângă Luca. A aţipit şi Pinocchio s-a făcut covrig lângă el. Înghesuită într-un colţ al patului, încerc să mă gândesc în urmă, la ziua de dinaintea celei în care mama nu s-a dat jos din pat. Care a fost ultimul lucru pe care ni l-a spus? Ce semne ne-a dat şi noi nu am reacţionat? E povestea noastră şi toţi suntem implicaţi în boala asta urâtă care stinge luminile în capul unui om, iar cei din jur, care au impresia că ne cunosc cel mai bine, stau ca observatori şi comentează.

Încep să mă întreb cum ne vede restul lumii şi, în privinţa asta, am o imagine clară.

Ne consideră pe noi vinovaţi. Tata, Luca şi eu am devenit personajele negative. Ştiu ce gândesc. Cum poate cineva atât de plin de viaţă şi de pasional ca Mia să se simtă aşa? E din cauza familiei, mi se infiltrează în minte vocile lor. Au supt viaţa din ea. Toţi trei. Ei îl văd pe tata aşa cum se poartă în lumea de afară, nu cum e acasă. Îl văd ca pe tipul care s-a dat cu bicicleta

mea Malvem Star şi şi-a rupt mâna sau ca pe soţul Miei care nu prea vorbeşte la petrecerile cu colegii ei de la universitate. Nu îl cunosc pe el cel adevărat. Da, Mia se ocupă de disciplina zilnică, dar dacă vrea să bage spaima în noi, tata preia frâiele. Ştiu că nu crede în conversaţiile de complezenţă şi că nu vorbeşte mult pentru că îl plictisesc oamenii care spun tâmpenii. Că poate s-o facă pe Mia să râdă chiar şi când e foarte stresată. Că poate să repare orice se strică prin casă. Că poate să demonteze, să monteze la loc şi să pună în funcţiune orice motor de maşină. Asta nu văd oamenii, iar faptul că lui nici că-i pasă ce zice lumea mă linişteşte chiar şi în momentele mele cele mai proaste.

Apoi îmi imaginez cum mă văd pe mine. De cea mare ce zici? îi aud întrebând. E o cauză pierdută. N-are habar ce vrea să facă în viaţă. E atât de insipidă, că e aproape invizibilă. Mama prietenei ei cele mai bune nici nu ştia cum o cheamă.

Dar de băiatul cel mic? Încă doarme cu sora lui şi are, totuşi, zece ani! Nu-i de mirare că Mia a depus armele.

Încerc să fac o înţelegere cu Dumnezeu. Fă-o bine… fă-ne pe toţi bine şi promit că o să schimb lumea…

Dar Dumnezeu nu îmi vorbeşte. Asta pentru că, în fiecare seară, mă pun la culcare ascultând muzică la căşti, încep să-mi spun rugăciunea şi adorm pe la jumătate. El nu vorbeşte decât cu oameni ca Mia, cu oamenii pe care îi crede vrednici. De ce? Pentru că sunt dăruiţi cu pasiune. Ei au ceva. Eu nu am nimic. Eu… *Nu adormi, Francesca! Stai trează şi spune-ţi rugăciunea!*

Eu fac umbră pământului de pomană.

Sunt…

Eu…

De dimineaţă, tata ne pregăteşte singurul lucru pe care ştie să-l facă. Omletă la micul dejun!

— Tati, nu ne plac ouăle, îi spun într-un final, pentru că, undeva, în sinea mea, sunt un pic ofticată pe el că nu face nimic să îndrepte lucrurile. Nu ne-au plăcut niciodată.

Se uită la Luca, apoi la mine şi, cât ai clipi, azvârle ouăle peste blatul metalic.

Mă holbez la modelul pe care îl desenează când se scurg pe perete. Apoi, tata izbucneşte în plâns. Tatăl meu plânge, iar Luca îl ia în braţe din spate, spunându-i printre lacrimi:

— O să mâncăm ouăle, tati, o să mâncăm ouăle!

Nu suport să-i văd aşa. Tot ce vreau e să urlu cât pot de tare: „Ce se întâmplă?”, iar şi iar, pentru că, de zece zile, mama nu se dă jos din pat. Nu are simptome vizibile, nu ia pastile, doctori nu au venit. Tata îmi spune că e „un pic indispusă”, iar verişoara mea, că e „un pic epuizată”. Am căutat „epuizare” în dicţionar, fiindcă sunt disperată după orice indiciu. Extenuare, oboseală, uzură, terminare a unui stoc. Niciuna din definiţiile astea nu mă duce nicăieri. Uzură a ce? – nu sunt sigură. Dar ştiu sigur că nu mănâncă nimic.

Aproape că am făcut o obsesie. În fiecare dimineaţă, studiez frigiderul şi cămara ca să văd ce e înăuntru şi după-amiaza mă uit din nou, ca să văd dacă lipseşte ceva. Dar nu. Nu apar farfurii în chiuvetă, nici ambalaje în coşul de gunoi. Nici urmă de lucrări corectate, nicio voce nu mai răspunde la telefon. Nimic. Nu înţeleg nimic. Mama mea refuză să coboare din pat şi eu nu ştiu cine e această nouă persoană.

Mai mult, nu mai ştiu cine sunt eu.

Iată-mă faţă în faţă cu William Trombal pentru a cincea oară săptămâna asta. Luca încearcă să-i evite privirea. N-am idee ce crede despre noi, dar măcar nu ne întreabă cum ne cheamă. Pur şi simplu stă şi se uită la noi şi, timp de o secundă, am senzaţia că ne compătimeşte şi îl urăsc pentru asta.

Azi nu ne serveşte predici.

Nici măcar prinţul pedepselor nu crede că merită să ni se adreseze.

Capitolul 7

Azi intervin bunicile. Mia e la pat de două săptămâni şi trebuie luate decizii în privinţa noastră. Luca merge la Zia Teresa, eu, la bunica Anna şi bunica Celia se mută la noi. Înainte de plecare, îi aud pe tata şi pe bunica Celia stând de vorbă. Ea ar vrea s-o ducă pe Mia la doctorul ei. Tata refuză. Întotdeauna a susţinut că doctorul cu pricina prescrie medicamente doar ca să evite să trateze problemele reale. Tata îi spune că totul o să fie bine şi auzind această asigurare, mă mai liniştesc.

În timp ce îmi împachetez câteva lucruri, Luca se aşază la mine în pat. Arată fix ca un miniultras, cu mingea de fotbal în mână şi cu tricoul de Inter Milan mare cât un sac pe corpul lui firav.

— Ce se întâmplă? mă întreabă cu o voce pe care n-o recunosc.

— Totul o să fie bine. Mereu te-ai distrat acasă la Zia Teresa.

Ce urăsc cel mai tare la situaţia asta e că nimeni nu-şi dă seama cum ne simţim noi. Nimeni nu ne întreabă dacă vrem să fim separaţi. Pur şi simplu îşi închipuie că Luca o să vrea să stea cu verii lui şi că eu vreau linişte şi pace.

Se întinde lângă mine şi ne ţinem strâns în braţe. Nu am poveşti de groază privind relaţia frate-soră. Ne iubim de nu mai putem şi certurile noastre se limitează la cine pune mâna pe telecomandă între 7:00 şi 7:30 seara.

Acasă la bunici, lucrurile stau cu totul altfel. Bunica Anna şi bunicul Salvo sunt devoratori de televiziune, în special de emisiuni concurs. Dacă nu e „Roata norocului”, atunci e „Preţul corect” sau „Reducerile secolului”. Habar nu au să răspundă la întrebări, dar îi fascinează întreg procesul, luminiţele colorate şi simbolurile cu bani care licăresc din când în când.

Apoi vin ştirile. Buletinul de ştiri de la 5:00 după-amiaza de pe Channel Ten (un interval de timp foarte dificil pentru ei, pentru că se suprapune cu „Preţul corect, ediţie nouă”), actualităţile de la 6:00 de pe Channel Nine, de la 7:00, mutare pe ABC, după aia, ştirile de la postul de radio în italiană şi, dacă nu mă culc devreme, s-ar putea să prind şi emisiunea „Linia directă”, care începe de la 10:30, înapoi pe ABC. Toată povestea astea e din cale-afară de frustrantă, mai ales că înţeleg aproape totul pe dos. Bunicul Salvo începe să-l înjure pe bărbatul a cărui imagine apare în spatele prezentatoarei în timp ce citeşte principalele

ştiri ale zilei îmi explică apoi că „ticălosul” ăla e un criminal de război, responsabil pentru uciderea tuturor bărbaţilor dintr-un sat din Bosnia. În realitate, e Rupert Murdoch, dar nici măcar nu încerc să-l lămuresc.

În seara asta, ne uităm la o emisiune cu poliţişti în care e împuşcat un cutărică. Bunicul Salvo mă linişteşte, asigurându-mă că persoana în cauză nu a murit de fapt. Că e doar un actor, da? La care bunica îi zice că normal că ştiu.

— Are o limbă de viperă, îmi spune el, scoţând şi vârful limbii ca să se facă mai bine înţeles.

Bunica şi bunicul au avut astfel de certuri de când mă ştiu. Asta a durat fix douăzeci şi două de minute, dar trebuie să-i pună capăt pentru că stă să înceapă „Vrei să fii milionar?” şi vorbitul e interzis pe toată durata emisiunii. Oricum, cred că se iubesc tare mult. În fiecare an, la petrecerea-surpriză organizată de ziua bunicii, când ea se preface că nu ştie că ne înghesuim toţi în bucătărie, deşi cele cinşpe maşini parcate afară sunt un indiciu bătător la ochi, facem ca toate alea când încep pozele şi bunicul încearcă s-o pupe şi ea face pe sfioasa. Iar când reuşeşte s-o sărute pe buze mai mult de zece secunde, ţipăm în cor de încântare. În acele momente, mă uit întotdeauna la mama şi tata şi văd cum el o ţine în braţe de la spate, cu bărbia rezemată pe capul ei, şi mă simt tare norocoasă.

Mai târziu, bunica Anna mă bagă la culcare, umplându-mă de pupici pe frunte, după care începe să pună pe umeraşe hainele pe care le-am aruncat peste tot. E în al nouălea cer. Faptul că i-a furat Miei unul dintre copii e un vis devenit realitate. Tata nu i-a mai aparţinut de când a apărut ea în peisaj. Am impresia că tata uită pur şi simplu de toţi din jur când intră Mia într-o încăpere. Bunica dezaprobă complet felul în care ne creşte Mia şi nu ascunde acest lucru. Din contră. Că nu se cuvine să umblu goală în faţa lui frate-meu, de exemplu. La fel, şi mama. Uneori, se mai întâmplă ca tata să fugă dezbrăcat din baie în dormitor. Nu pot să spun că e cea mai plăcută privelişte, dar nici nu m-a traumatizat. E anormal, repetă bunica Anna. De ce nu puteţi să fiţi şi voi mai pudici, ca toată lumea?

Sincer, nu m-au jenat prea multe treburi până acum. Pur şi simplu, n-am chef să fac diverse chestii, atâta tot, şi asta e o latură a mea pe care Mia nu ştie cum s-o ia. Uneori, cred că o exagerez doar ca să nu câştige ea. Totuşi, în aceste momente,

îmi doresc mai mult decât oricând să cedez, să fac orice ca ea să se simtă mai bine.

Bunica Anna mă mai pupă o dată şi stinge veioza de lângă pat.

— *Tutto a posto,* zice, închizând uşa la şifonier. *Toate-s la locul lor.*

Dar familia mea e împărţită în trei şi niciunul din noi nu e la locul lui.

Capitolul 8

În pauza de prânz, îl caut pe Luca, să văd cum se simte la mătuşa mea. Îl găsesc lângă magazinul şcolii. Pare amărât, dar când mă vede i se luminează mutriţa, ceea ce aproape că mă face să plâng.

— Te distrezi la ei? îl întreb, pe un ton cât pot de voios.

— Mami suferă de o cădere nervoasă, îmi răspunde.

Îmi dau seama că habar n-are ce e aia.

— Ai mâncat de prânz? continui eu, aranjându-i cravata şi şosetele, pentru că profii de aici sunt demenţi cu chestiile astea.

— Anthony zice că asta a păţit mami.

— Anthony crede şi acum că există Moş Crăciun. Nu înseamnă asta că nu ştie despre ce vorbeşte?

Domnul Brolin trece pe lângă noi şi se opreşte ca să-mi spună:

— Zona de mese pentru anii mari e pe terasă.

— Aş putea să termin de vorbit cu fratele meu?

Mă notează că i-am răspuns şi primesc încă o după-amiază de detenţie în şcoală. Nu pot să deschid gura nici măcar ca să-mi susţin cauza. Orice tentativă s-ar interpreta imediat că i-am răspuns din nou.

Luca mă priveşte neajutorat şi simt că mai are un pic şi izbucneşte în plâns.

— Te sun eu, îi spun, şi poate vorbim cu Zia Teresa să-l iei şi pe Pinocchio cu tine.

— Promite-mi.

— Pe cuvântul meu.

Simt că mi se gâtuie vocea. Îşi dă seama şi el şi ştiu că asta îl omoară un pic pe dinăuntru.

Apoi ziua merge din rău în mai rău. Avem curs de teatru şi, pentru mine, e un coşmar pe care-l trăiesc de patru ori pe săptămână. La fiecare oră, domnul Ortley pune o melodie şi ne cere să dansăm şi tot de fiecare dată, noi ne holbăm la el, unii cu dezinteres, alţii cu groază. Nimeni nu dansează nici mort. Nimeni în afară de el, adică. Dansează ca un apucat, ceea ce e cam jenant, dat fiind că are vreo 50 de ani şi numai faptul că vezi pe cineva de vârsta lui dansând pe Limp Bizirit îţi provoacă o stare de rău.

— Dacă nu puteţi să vă lepădaţi de inhibiţii n-o să puteţi să convingeţi niciodată publicul că sunteţi altcineva. Or, ca actor, asta trebuie să faci, ne spune, printre gâfâieli.

Ca de obicei nu mişcă nimeni un deget.

— Domnul Mackee? Ne onoraţi cu prezenţa pe ringul de dans?

Thomas Mackee scoate un fornăit care s-ar traduce printr-un refuz.

— Şi din ce motiv v-aţi înscris la cursul de teatru?

— Pentru că am crezut c-o să fie floare la ureche. Dumneavoastră din ce motiv v-aţi dus la Institutul de Teatru?

Lui Ortley nici că-i pasă. Pare să-i placă ce face. Ne tot spune că aşteaptă unul dintre momentele alea perfecte de magie a comunicării când va spune că totul a meritat şi apoi se va retrage.

— Domnişoara Spinelli?

Mi-ar plăcea să bag şi eu un fornăit, dar i-aş da satisfacţie lui Thomas Mackee.

— Prefer să zic pas.

— De ce?

— Pentru că o să-mi fie jenă, mint eu.

— De ce?

Ridic din umeri şi mă uit în jos.

Am perfecţionat arta timidităţii. Am exersat-o timp de trei ani la Stella şi mi-a adus multă alinare de-a lungul vremii. Când mi-am arătat eul ne-timid, m-am bucurat de atenţie, dar la modul negativ. Am fost pedepsită să rămân peste ore, trimisă să fac teste pentru hiperactivitate, ridiculizată, hărţuită, ostracizată. Intervenţia salvatoare a prietenelor mele din Stella a venit la momentul oportun. Eram pregătită să ies într-un fel la pensie, pentru că, în timp, devine destul de obositor să fii mereu pe tuşă.

Aici, la cursul de teatru, nu mă interesează ce crede lumea despre mine şi în sinea mea, nici măcar nu sunt ruşinoasă. Doar că-mi lipseşte pasiunea sau energia să mă implic. Mi-ar plăcea să trec prin tot cursul de a XI-a pe pilot automat, dacă tot n-o să putem să jucăm într-un spectacol anul ăsta.

— Ţi-e teamă că vor râde oamenii de tine?

Omul efectiv nu se lasă! Mă priveşte în ochi când mi se adresează. Nimeni din şcoala asta nu a mai făcut-o până acum, în afară de William Trombal, dar el voia să mă intimideze.

— Poate, îngaim.

— Vrei să dansezi.

— Vreţi să dansez?

— Nu eu. Tu vrei să dansezi. Te legeni de fiecare dată când asculţi muzică.

Toţi colegii întorc privirea spre mine.

— E din instinct.

— Atunci urmează-ţi instinctul, fără să-ţi mai pese ce cred cei din jur, îmi spune pe un ton egal şi ferm.

Apoi îmi întoarce spatele, cu aerul că îi e indiferent ce fac sau nu fac.

Mama m-a obligat să mă înscriu la cursul de teatru.

— O să fii în elementul tău, mi-a zis.

— E timidă, a încercat tata să-i explice.

— Da, sigur, e timidă în buzunare. E doar leneşă, asta-i problema ei. E prea ocupată să-şi facă griji de ce-or să creadă prietenele…

— Nu-mi pasă ce cred prietenele despre mine!

— Te temi de reacţia lor când or să-şi dea seama că tu eşti cea cu personalitate.

— E OK dacă am şi eu un cuvânt de spus despre ce-mi doresc?

— Uite cum stă treaba, Frankie. Când eşti cu ele, nu-ţi lasă loc să spui şi tu ceva, orice.

— Vrei să fiu copia ta fidelă! am ţipat la ea.

— Dar aşa şi eşti! Împacă-te cu gândul! ţipă şi mama.

La care tata s-a ridicat şi a început să închidă geamurile de la bucătărie, ca să nu ne audă vecinii urlând. De obicei, continuam aşa la infinit, până când fie dădeam eu înapoi, fie se băga tata.

— Mia, e doar un copil. Nu poţi s-o laşi să câştige măcar o dată?

Dar Miei nu i-a stat niciodată în fire să cedeze.

— Asta îţi doreşti, Frankie? Să te las să câştigi?

Da! îmi venea să urlu. *Măcar o dată, lasă-mă şi pe mine să câştig!*

Şi plecam la culcare furioase una pe cealaltă şi apoi mă trezea în miezul nopţii, se aşeza pe marginea patului şi stăteam de vorbă ore întregi, despre câte-n lună şi în stele, şi mă lăsa să-

i ating cicatricele de pe burtă, cicatricele de la tăietura prin care m-au scos doctorii la naştere.

— Am pelvisul prea mic, ştii, îmi povestea, iar tu erai aşa de grăbită să ieşi, încât au fost nevoiţi să-mi facă cezariană. Când m-am trezit din anestezie, bunica Anna şi bunica Celia apucaseră deja să te ţină în braţe şi eu m-am simţit aproape trădată, şi i-am spus tatălui tău: „O s-avem grijă de ea toată viaţa, Robert. Nimeni altcineva, doar tu şi eu."

Dar iată-mă acum, acasă la bunici, ştiind că despărţirea noastră îi face mai mult rău Miei decât răul prin care trece. Trebuie să ne întoarcem acasă, şi eu, şi Luca. Altfel, mama se va simţi ca şi cum am fost smulşi de lângă ea fără anestezie şi valurile de durere vor trece prin toţi.

Trebuie să mă întorc, însă nu ştiu cum.

Pedeapsa primită de la domnul Brolin înseamnă că sunt nevoită să dau iar ochii cu Jimmy Hailler. Îmi face cu mâna ca unei vechi prietene. Cum nu-l bag în seamă, îl ia în colimator pe un puşti din a VIII-a de lângă el, care-l caută disperat cu privirea pe domnul Brolin, temându-se să nu fie prins vorbind. Bietul puşti are un aer tare amărât. Nu doar amărât pe motiv de Brolin sau de Jimmy Hailler, ci e ceva în uitătura lui – iar Jimmy Hailler nu-i face viaţa mai uşoară.

Orele mai târzii ale după-amiezii mă găsesc aşezată sub un copac în Hyde Park. E una din zilele alea cu o vreme extraordinară, care scoate oamenii din case. Stau printre necunoscuţi bucurându-mă de soare şi uitându-mă la moşi cum joacă şah pe o tablă uriaşă. Îmi place parcul ăsta. E plin de viaţă, de verdeaţă care încadrează peisaje inimoase, de iubiţi care se giugiulesc pe iarbă, de turişti japonezi care se pozează în faţa fântânii sau a catedralei care domină parcul. La ora asta, nu sunt puşti de la Sebastian prin preajmă şi mă simt aproape liniştită.

Apoi îl văd pe băiatul de a VIII-a de mai devreme, mergând pe alee cât poate de repede şi, evident, Jimmy Hailler e pe urmele lui. Simt cum mă cuprinde furia. Nu ştiu ce forţă m-a ridicat, dar mă trezesc în picioare, îndreptându-mă hotărâtă spre el, înainte de a apuca să-mi spun că nu-i cazul să mă bag.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Se uită în jur, să vadă dacă nu vorbesc cu altcineva.

— Cu mine vorbeşti?

— Da, cu tine, domnule Taxi Driver, De Niro. Eşti un tiran şi, deşi ştiu că nu-ţi pasă, m-am gândit să-ţi spun ce cred, anume că eşti o javră. Poate e vreun puşti amărât, cu propriii demoni, şi nu-i mai trebuie şi ai tăi.

Deja ţip în gura mare şi simt că mă podidesc lacrimile, dar nu mă interesează. Sunt sătulă până-n gât de toată amărăciunea asta, de faptul că nu mai am control asupra a absolut nimic. Preţ de o clipă, văd o umbră de şoc pe chipul lui, dar mă întorc şi plec. Când ajung la semaforul de pe Elizabeth Street, îmi dau seama că e lângă mine.

— Ştii e filmul meu preferat.

Vorbeşte lenevos şi cam tărăgănat. Enervant.

La început, îl ignor.

— *Taxi Driver,* insistă el.

— Normal, îi răspund, pentru că e prea complicat să-l ignori. Şi fac pariu că pot să-ţi spun şi ce film e pe locul doi.

Se uită la mine, cu privirea aia gen „Hai zi dar o să greşeşti sigur”, moment în care se face verde şi o iau la pas. Numai că mă întorc peste o secundă, simţindu-mă provocată. El e încă pe trotuar.

Mă aşez în faţa lui cu mâinile în sân, şi ştiind că o să am dreptate, îi răspund plină de mine:

— *Apocalypse Now.*

Nicio reacţie.

— Am dreptate, nu-i aşa? Se vede.

Nu recunoaşte nimic, aşa că dau să plec a doua oară.

— Şi preferatul tău care e? strigă după mine. *The Sound of Music?*

Mă ajunge din urmă.

— Nu sunt aşa de uşor de citit ca tine, îi spun în timp ce trecem pe lângă magazinul David Jones.

— Ăsta e! Sunt sigur. Îţi place *The Sound of Musicl*

— Nu e cazul.

— L-ai văzut de cinşpe ori. Ai ţopăit în chioşcul din grădină, închipuindu-ţi că ai şaişpe ani şi mergi pe şapteşpe. Când te simţi tristă, cânţi „My Favourite Things” şi de fiecare dată când intră pe refren vocea căpitanului Von Trapp, în „Edelweiss”, boceşti de ţi se umflă ochii.

Mă opresc şi îi arunc o privire, gata să neg totul, dar apoi simt cum mă mănâncă limba.

— Se pare că l-am văzut de câteva ori mai puţin decât tine, îi spun.

— Gândeşte-te, îmi zice la Starbucks, unde ne-am aşezat să bem o ciocolată caldă, într-o bună zi o să-ţi ia un interviu cineva de la „Empire Magazine" şi vei fi nevoită să recunoşti că ăsta e filmul tău preferat. Cel puţin, eu o să par tenebros şi misterios.

— Ai idee câţi tipi ar alege *Taxi Driver* şi *Apocalypse Now* drept filmele lor preferate? O să pari regele clişeelor.

— Îmi place şi *The Princess Bride.*

— Dacă se află asta, sigur o să ai lipici la fete.

— Ce te face să crezi că acum n-am?

Pufăi a dispreţ.

— Visezi cu ochii deschişi.

— Scorpie!

— Sunt doar sinceră.

După câteva momente, mai, mai că pare a fi de acord cu mine.

— Auzi? Despre ce vorbiţi voi, fetele?

— Nimic special în majoritatea timpului, despre voi, băieţii.

— Cum e gagica asta, Eva Rodriguez?

— Destul de cool, îi răspund. Dar, spune-mi, ce are de stârneşte atâta interes? Sunt fete care arată mai bine decât ea.

Ridică din umeri.

— Arată bine. E bună la sport. Nu e complicată. Nu simte nevoia să-ţi demonstreze ceva de o mie de ori pe zi. Cum ziceai, e cool. Hai, poate şi Siobhan Sullivan şi Anna Nguyen.

Mă priveşte de parcă mi-ar scrie o mustrare.

— Despre tine, băieţii spun că nu ai personalitate.

— Asta-i chiar amuzant, mai ales că vine de la Regii Personalităţii din emisfera sudică.

— Îţi joci bine rolul, continuă el.

— Poftim?

— De Miss Mutulică.

— Pur şi simplu nu am nimic de spus.

— O, ba da. Te-am văzut cum bombăni când crezi că nu te aude nimeni.

— Nu mai spune!

— Vrei să mai stăm la o vorbă? La tine acasă sau în altă parte?

Dacă petrec mai mult timp cu Jimmy Hailler, înseamnă că va trebui să îl salut în fiecare zi şi nu mă simt pregătită pentru etapa asta. Mi s-ar părea o obligaţie prea apăsătoare. E suficient de nasol că mâncăm fursecuri de ciocolată împreună. Dau din cap că nu.

— Nu azi.

— Oricând zici tu.

E cel mai spurcat la gură băiat pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Foloseşte încontinuu cuvântul cu „p”. Îi spun că mă deranjează şi el mă face mironosiţă. Aşa să fie. Sunt mironosiţă. Dar promite şi că se va abţine în preajma mea. Povesteşte cum fumează iarbă, probabil mult mai mult decât fumează în realitate, şi tocmai când crezi că, gata, ţi-ai format o părere clară despre el, te face să te răzgândeşti în clipa următoare. E obsedat de literatura fantasy şi devine incredibil de caustic ori de câte ori îndrăzneşte careva să o confunde cu SF-ul. Zâmbetul machiavelic pe care-l afişează permanent ascunde un fel de nevoie, de dorinţă arzătoare, ceea ce nu-i scuză purtarea nepoliticoasă, neplăcută şi nemiloasă, dar e sincer şi cred că, în adâncul lui, se simte la fel de singur ca mine.

În autobuz, în drum spre casă, turui non-stop, neputând să mă abţin oricât aş încerca; vorbim despre filme şi despre muzică şi cărţi şi bârfe şi comentarii de pe DVD-uri şi haine şi profesori şi elevi şi câini şi pisici şi fraţi şi ce ne place şi ce detestăm şi versuri de cântece şi Dumnezeu şi univers şi taţi.

Dar nu şi despre mame.

— Ăsta e un subiect tabu, îmi spune.

Mă simt uşurată şi vinovată în acelaşi timp.

Dar, mai presus de orice, mă simt mai puţin pustie pe dinăuntru decât ieri.

Capitolul 9

E joi după-amiază şi suntem la ora de sport. Pentru fete, opţiunile sunt următoarele: să ne uităm la un meci de crichet, să rămânem să învăţăm într-o sală sau să mergem la un meci din liga de fotbal australian a seniorilor. După cum vă puteţi imagina, nu ştiu unde să mă împart mai întâi.

Când mă urc în autobuz, dau peste William Trombal, care stă pe platformă, îmbrăcat în şortul şi tricoul cu însemnele ligii.

— Ce faci?

Cu mine vorbeşte. E un ceva pe chipul lui ce nu pot să desluşesc. Pare a fi o umbră de panică şi sunt nedumerită.

— Mă duc la fotbal, îi explic politicos.

— Cred că ţi-ar plăcea mai mult la crichet.

— Luând în considerare meciurile aranjate şi sistemul de rotaţie atât de controversat, resping crichetul din principiu.

Dau să trec pe lângă el, dar merge până-ntr-acolo încât întinde mâna ca să mă oprească. Un gest gen „Nu pleci nicăieri”.

— E vreo problemă? întreabă Tara Finke împingându-mă în faţă, la care el n-are de ales şi ne lasă să trecem.

Tot drumul până acolo, se uită fix la mine. Nu ştiu ce să mai cred despre băiatul ăsta. Acum e plin de el de dă pe-afară, în secunda următoare simţi un strop de simpatie, apoi ostilitate şi azi un pic din toate, plus ceva nelinişte.

Cât despre băieţii din Sebastian, trebuie să recunosc un lucru. Nu le lipseşte curajul. Dar tehnică? După ce i-am văzut jucând, amintirea meciului de baschet devine infinit mai plăcută. Îşi iau bătaie în aşa hal, încât până şi Tara Finke strigă:

— E pur şi simplu strigător la cer!

Dar nu se lasă niciun moment şi, jumătate din timp, îmi spun că sunt nişte bieţi idioţi şi, în cealaltă jumătate, nu mă pot abţine să nu-i ovaţionez pentru simplul fapt c-au reuşit să atingă mingea. Scorul e prea jalnic să-l divulgăm aici. Adversarii joacă murdar, ai noştri sunt plini de sânge şi, în mod ciudat, absolut de fiecare dată când se ciocneşte una din gorile de William Trombal, îmi bate inima de panică.

În drumul spre şcoală, ne nimerim pe scaune faţă în faţă. E cufundat în lumea lui de amar. De fapt, am impresia că îi vine să plângă, dar îl împiedică porcăria aia de protocol masculin care le interzice să plângă când se simt de rahat. Îşi ridică privirea spre

mine o clipă şi simt c-ar trebui să fac o faptă bună şi să mă uit în altă parte. Ei bine, nu o fac.

— De ce nu vă rezumaţi la sporturile la care vă pricepeţi? mă trezesc vorbind.

— Te-am avertizat, îmi răspunde el ţâfnos.

— Nu mi-ai spus c-o să se lase cu o baie de sânge.

— Atunci trebuia să te duci la crichet.

— Cu aşa scor câştigă mereu? întreb.

— De fiecare dată.

— Atunci de ce nu intri în echipa de crichet?

Se cutremură de groază.

— Nu victoria e totul!

Ne apropiem de şcoală. Unul dintre tipi îşi croieşte drum pe lângă noi şi îl bate pe William Trombal pe umăr. E căpitanul, deşi e jumate cât ceilalţi ca statură.

— Poate săptămâna viitoare reuşim să înscriem, Will.

— Ai jucat grozav, zice unul.

— Nu, frate, tu ai jucat super.

— Ba tu, frate!

Şi-o ţin tot aşa. Te ia cu rău de la stomac, dar măcar nimeni nu aruncă vina pe nimeni. Coboară toţi din autobuz zâmbind obosiţi.

Doamne, nu mă lăsa să ajung ca băieţii ăştia! îmi spun în gând.

La studii juridice, dezbatem chestiunea refugiaţilor, pentru că domnul Brolin nu şi-a pregătit lecţia şi are chef să muncim noi în locul lui. Pe baza relaţiei pe care am construit-o în timpul orelor de detenţie, întotdeauna mă pune pe mine să răspund, iar eu refuz să cedez, din principiu.

— Ce părere aveţi, domnişoara Spinelli? mă întreabă (îmi pronunţă în mod invariabil numele cu „i” luuung).

Şi-mi aruncă privirea aia fioroasă a lui, care mă intimidează de mă pufneşte râsul.

— Dar opinia dumneavoastră care este, domnule Brolin? întreabă Tara Finke.

Dă de bucluc pentru că a vorbit fără să ridice mâna.

— Chestiunea nu e ce cred eu, domnişoara Finke.

— De ce? întinde ea coarda.

Bag mâna-n foc că nu vom afla părerea lui niciodată. În numele profesionalismului, preferă să stea pe margine şi să-i

împingă pe alţii să pună în vorbe vederile lui fasciste (nu trebuie să mai stau lângă Tara Finke), iar la noi în clasă găseşte întotdeauna un candidat.

— De ce să-i lăsăm să intre în ţară pe cei care sar peste rând? întreabă Brian Turner.

Personajul e complet lipsit de interes oricum l-ai privi, dar ar fi şocat dacă i-ar spune cineva asta în faţă.

— Pentru că, în ţara lor, s-ar putea să n-aibă ce să aştepte la coadă, îi răspunde Tara Finke.

— Vor să vină aici pentru că aici e tărâmul făgăduinţei, spune o fată care mereu pune punctul pe „i”, punând punctul pe „i” evident.

— Mda, făgăduinţei de rahat, mormăie în barbă Thomas Mackee.

Şi eu şi Tara Finke îl privim surprinse, în timp ce Brolin vine tiptil pe culoarul dintre bănci, ca să-l noteze în catastif pentru limbaj necuviincios.

— Sunt de acord cu Thomas, zice Tara Finke.

Thomas Mackee e îngrozit până-n măduvă.

— Nu!

— Nu ce?

— Nu fi de acord cu mine!

Se uită în jur după tovarăşii lui şi le face bine-cunoscutul semn cu degetul la cap: „E dusă cu pluta”. Toţi chicotesc pe seama lui.

— Avem o responsabilitate, continuă ea fără nicio tresărire.

— Care? Să-i lăsăm pe terorişti să intre în ţară? întreabă Brian Turner.

— Credeam că vorbim despre refugiaţi, nu despre terorişti, spune Thomas Mackee.

— Vezi, eşti de acord cu mine! susţine Tara Finke.

— *Nu sunt* de acord cu tine! Doar că nu sunt de acord cu ei! o contrazice el, dându-şi ochii peste cap.

— Cu ce nu suntem de acord? se înfurie Tara. Spunem amândoi acelaşi lucru. Că avem o atitudine de rahat şi că refugiaţii nu sunt terorişti.

Brolin ia carnetul Tarei, ca să noteze utilizarea termenului „rahat”. Asta-i dă şi lui un scop în viaţă.

— Suntem singura ţară democratică din lume care trimite copii după gratii, continuă ea, uitându-se în jur la noi toţi

— E foarte uşor să te arăţi revoltată, din lumea clasei de mijloc în care trăieşti, domnişoara Finke, zice domnul Brolin, mulţumit de el.

— Da, e tare convenabil, îi răspunde ea pe un ton sarcastic, închideţi gura clasei de mijloc, cu traiul ei confortabil, şi bazaţi-vă pe faptul că cei nevoiaşi, din straturile de jos ale societăţii, nu pot să-şi clameze revolta şi să ofere soluţii, pentru că sunt prea ocupaţi să evite gloanţele de pe stradă.

— Nu-mi place tonul tău.

— Nici nu o să-mi schimb tonul, domnule Brolin.

— Trebuie să te întrebi de unde îţi iei informaţiile pe care te bazezi, se bagă Brian Turner.

— Dar tu de unde ţi le iei? Din „The Telegraph”? Din talkshow-urile TV nocturne? De la părinţi? Mama lucrează la Agenţia Crucii Roşii pentru Refugiaţi şi se duce să-i viziteze pe oamenii din Villawood o dată la două săptămâni. Nu ne punem uniformele doar când dă bine şi îmi displace profund să nu fiu lăsată să spun ce gândesc doar pentru că am un trai fericit în suburbii.

Domnul Brolin pare stânjenit de situaţie. Spre norocul lui e salvat de clopoţel şi iese din clasă până să apucăm noi să ne strângem caietele.

Ryan Burke, un tip pe care-l ştiu de la cursul de engleză, se apropie de noi zâmbind.

— Încercăm să înfiinţăm un grup de dezbateri pe dreptate socială, ne informează. V-ar interesa?

— Sună bine, spune ea.

— Ce naşpa! Aş fi vrut şi eu să mă înscriu! nechează Thomas Mackee, trecând pe lângă noi înconjurat de banda lui de băieţi

— Ignoraţi-l! ne zice Ryan Burke, dând să plece. E forma lui de răzvrătire. Mama lui e mare şi tare la departamentul anti-discriminare.

— Asta cred că-i prinde bine când e discriminat pe motiv de creier lipsă, zice Tara, îndreptându-se spre cursul de design şi tehnologie.

Ajungem în faţa sălii de engleză şi sfârşesc aşezându-mă cu el în bancă.

Îmi place de Ryan Burke şi de gaşca lui. Cumva, reuşesc să fie cool şi, în acelaşi timp, să ia şcoala în serios. Până şi puturoşii îi simpatizează, deşi mai fac mişto din când în când de

„abnegaţia” lor. Băieţii ăştia se simt ca peştele-n apă şi pe placa de surf, şi în sala de teatru. Le plac fetele, dar nu simt nevoia să le dea întâlniri şi, la început, n-a fost chiar simplu să facem cunoştinţă, pentru că au foarte multe prietene din afara şcolii. Nu în ultimul rând, se simt bine împreună şi, deşi spiritul lor competitiv duce nu o dată la tensiuni, sunt genul de băieţi pe care te bucuri să-i ai în preajmă.

Arată bine Ryan Burke. E genul cu bucle blonde şi un zâmbet de milioane. Cred că detestă imaginea de băiat bun şi cumsecade cu care s-a ales şi, uneori, se răzvrăteşte împotriva ei. Chiar şi aşa, are o decenţă care nu-l trădează orice ar face.

Devine tovarăşul meu constant la cursul de engleză. Ca şi în cazul lui Shaheen la biologie şi al Evei la economie, relaţia dintre noi se limitează la a ne aşeza unul lângă altul şi la şuşoteli în timpul orei. În curtea şcolii doar ne salutăm şi nu simţim nevoia să intrăm în discuţii profunde. Interacţiunea amicală se desfăşoară în clasă.

La engleză, am ajuns la Jane Austen şi trebuie să alegem cu ce personaj din *Mândrie şi prejudecată* ne identificăm.

— Mi-ar plăcea să cred că sunt Darcy, zice Ryan, dar parcă am şi un pic din Bingley. Uneori am tendinţa să mă las păgubaş. Tu?

— Mi-ar plăcea să cred că sunt Elizabeth, dar în sinea mea cred că sunt cea al cărei nume nu şi-l aminteşte nimeni. Nu Lydia curvieştina, nu Mary tocilara, nu Jane frumuşica şi nici Elizabeth încăpăţânata. A patra, în ordinea vârstei. Cea mereu trecută cu vederea.

— Da, ştiu de care vorbeşti. Cum o cheamă?

— Exact.

Mai târziu, merg pe holul rezervat anilor mari şi din direcţia opusă, vine William Trombal, care stă de vorbă cu prietenii lui. Sunt absorbiţi de eterna controversă „trekkie” *versus* „trekker”. Apropo, e ceva în William Trombal care ţipă „fan Star Trek”. Eu, una, nu pot să fac salutul vulcanian cu degetele şi m-a complexat treaba asta, aşa că am încă un motiv să-mi displacă personajul şi mai mult. Râde la o chestie povestită de unul din grup şi asta îl transformă complet. E prima oară când îl văd zâmbind şi efectul e devastator. Trec pe lângă mine, fără să mă observe, până în ultimul moment, când el se uită în direcţia mea şi privirile ni se întâlnesc o secundă sau două.

Şi simt un gol în stomac.

Scurtez drumul luând-o prin magazinul Grace Bros, ca să ies pe George Street, la autobuz, şi mă trezesc îndreptându-mă direct spre standul unde se vinde parfumul preferat al mamei. Pulverizez un pic în aer. Din sticlă parcă a ieşit un spiriduş şi a pornit ceva în interiorul meu, o senzaţie peste care nu pot să trec. Amintiri şi fotografii şi vorbe de duh şi sfaturi şi muzică şi teorii şi ţipete şi siguranţă şi dragoste şi cicăleală şi speranţă şi disperare… disperare… de ce apare aici disperarea? Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o urmă de disperare în viaţa ei, dar acest norişor de miros, cumva, mi-o evocă. Însă, mai mult decât orice, îmi amintesc pasiunea.

Mă uit în jur după standul care vinde parfumul meu, dar sunt împietrită de groază că, dacă îl pulverizez în aer, nu o să iasă nimic. Şi apoi, mirosul Miei pare că se estompează, luând cu el totul, şi sunt conştientă că tot ce trebuie să fac pentru a-l regăsi este să apăs pe atomizor din nou.

Dar nu o fac.

Mai târziu, tata ne ia de la bunica şi de la Zia Teresa, ca să ne petrecem după-amiaza acasă. Stăm întinşi în patul alor mei şi mama ne strânge în braţe atât de tare, că nu mai pot să respir. Ne ţine în braţe, spunându-ne: „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău”, iar şi iar, până nu mai suport nici sunetul acestor vorbe.

Simt nevoia să-i povestesc despre toţi şi toate. Despre Thomas Mackee – îngălatul, despre Tara Finke – fanatica, despre Justine Kalinsky – fraiera şi despre Siobhan Sullivan – ştorfinela. Şi mai vreau să-i povestesc despre William Trombal şi despre cum mi-a luat-o inima la trap când m-a privit, dar, mai presus de orice, vreau să-i spun că am uitat cum mă cheamă şi cum îmi sună vocea şi că nu se poate să-ţi trăieşti viaţa vorbind cu pasiune despre orice, ca mai apoi să te închizi într-o cuşcă a tăcerii. De fapt, dacă mă gândesc bine, Mia e omul cu care vorbesc cel mai mult în fiecare zi. Şi de asta mi-e dor.

Intră în dormitor bunica şi o simt cum îmi trage uşor în jos fusta de la uniformă, pentru că mi se vede lenjeria. Îmi îngrop faţa în gâtul mamei şi inspir adânc mirosul ei în timp ce ai mei

mă îndepărtează încet de lângă ea. Trag în piept cât pot de tare, ca să mi-l pot întipări în minte.

Pentru că am nevoie de o dovadă a identităţii mele.

Capitolul 10

La ora de istorie, sunt făcută sandvici între Thomas Mackee şi Justine Kalinsky. Prietenii lui nu vin la cursul ăsta, aşa că nu simte nevoia să se poarte ca omul de Neanderthal – deşi profu de istorie ne-a explicat că omul de Neanderthal a fost profund neînţeles şi nu merită reputaţia de tolomac pe care i-a atribuit-o lumea. Ca de obicei, Thomas Mackee scoate nişte mormăieli de frustrare, şi nu sunt cauzate de războiul franco-prusac. Face ce face întotdeauna în timpul liber, adică încearcă să descifreze nişte note muzicale pe o tablatură. Thomas Mackee simte nevoia asta mistuitoare să cânte într-o trupă punk, dar, după cum se vede treaba, a învăţat muzică după ureche şi acum, dintr-un motiv care-mi scapă, şi-a propus să înveţe să citească partituri. Când, efectiv, nu mai suport priveliştea, îi înhaţ cartea şi coala din faţă şi i le pasez lui Justine Kalinsky atât de repede, încât gestul îi scapă profului şi Thomas Mackee nu mai are ce face.

Lui Justine Kalinsky îi ia zece minute să rezolve misterul notelor. E genială la muzică. Îi dau înapoi hârtiile şi el scoate un sunet gutural, cum face cimpanzeul Cheetah când îi explică Tarzan ceva important. Un fel de „ăăă” combinat cu „aha”, două într-unul.

Întorc privirea spre el.

— Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu ea? O cheamă „fufă cretină”.

— Mai bine ia o pastilă pentru cap! se repede el la mine.

Nu-l bag în seamă. Când ne strângem lucrurile, mormăie un „mulţam” către Justine, care se holbează la mine panicată.

— Sper că asta nu înseamnă că trebuie să ne împrietenim cu el!

În autobuz, mă aşez cu Justine Kalinsky pe locurile din spate şi bârfim lejer un prof. La staţia de pe Broadway, se urcă vreo zece fete de la Pius. Printre ele, Michaela şi Natalia, prietenele mele din Stella. Ca de obicei, sunt vesele şi se bucură de viaţă împreună cu cei din jur. Oare de ce eu am senzaţia că, fără ele, parcă mi-ar lipsi ceva, dar ele nu simt la fel în ce mă priveşte? Asta nu le pune într-o lumină proastă, nu? Şi, uite aşa, îmi răsună în cap vocea mamei, care e un veritabil cufăr de amintiri.

— Mai ţii minte când au stat la tine peste weekend şi nu ţi-au spus un „mulţumesc” sau la revedere”? Mai ţii minte cum nu

voiau să vină la telefon când tu plângeai şi îţi cereai scuze dintr-un motiv pentru care nici nu era cazul s-o faci? Mai ţii minte zilele când vă întâlneaţi la şcoală şi ele hotărau că nu or să-ţi vorbească în ziua respectivă?

Nu, mami! Pentru că prefer să nu-mi amintesc momentele în care am fost campioană mondială a rataţilor, dar, sigur, mersi că mi-ai împrospătat memoria!

Natalia şi Michaela mă reperează cât ai clipi

— Uite cine-i aici! ţipă ele şi o iau la galop pe culoarul dintre scaune, lovind oamenii cu genţile în cap.

Thomas Mackee ridică privirea din revista de muzică pe care o citeşte, total indiferent la chiţăielile lor. Nu cred că e atât bucuria că mă văd, cât latura teatrală a personalităţii lor care le obligă să facă circul ăsta. Dar nu-mi pasă, pentru că la Stella mă făceau mereu să râd. Îmi dădeau o anumită identitate.

Ne îmbrăţişăm şi câteva din fetele ex-Stella fac şi ele cu mâna de la distanţă. Restul mă ignoră. Aici o includ pe Tina, duşmanca noastră de moarte, care dădea petreceri unde le invita pe toate din gaşca mea, în afară de mine. Fetele îmi tot spuneau să n-o iau personal, dar eu am crezut mereu că altfel nici nu se poate. Slavă Domnului, erau loiale şi nu se duceau în locurile în care nu eram invitată şi eu, decât atunci când chiar nu puteau să scape.

— Deci, care e treaba cu băieţii din Sebastian?

Îmi pun întrebarea asta, sub diverse forme, de fiecare dată când ne vedem. Thomas Mackee le aude şi se răsuceşte spre mine, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum ar spune:

— Bagă! Cum stă treaba cu noi?

— Jalnic. Cel puţin cu ăia de a XI-a, le răspund, întorcându-i privirea. La voi cum e?

— Tipii din Waverley sunt OK.

— Mergeţi la petrecerea aia? le întreabă una dintre fetele din Pius, care e în spatele nostru.

Şi încep o discuţie animată despre cine vine, cine nu vine şi cu ce n-or să se îmbrace. Apoi îşi aduc aminte că sunt şi eu pe acolo.

— Tu cu cine îţi faci veacul? se interesează Natalia, uitându-se peste umărul meu.

Întotdeauna făcea aşa. Indiferent unde erai, indiferent cine erai, mereu se uita peste umărul tău, ca să vadă dacă nu

găseşte pe cineva mai interesant să stea de vorbă. Faza asta mă ducea la paranoia.

Nu răspund. Nu au observat-o pe Justine Kalinsky. Nici la Stella nu o băgau în seamă, poate doar atunci când voiau să râdă de ea.

— Te-am sunat alaltăieri seară, îi spun Michaelei, schimbând subiectul.

— Da? Mi-ai lăsat mesaj?

— Oarecum.

— E totul în regulă?

Mă simt prost, cu Justine aşezată lângă mine. Justine scoate o carte de muzică şi începe s-o studieze concentrată.

— Mama nu se simte bine, şuşotesc precipitat, întorcându-mă cu faţa la ele, ca să nu mă audă Justine Kalinsky.

— Vai, Doamne! Francis, ce se întâmplă?

Mă uit la ele şi nu ştiu ce să răspund. E prima oară când spun asta cu voce tare şi-mi dau seama că nu prea pot să descriu ce are Mia. Oamenii vor simptome. Vor dovezi palpabile. Ce are mama e ca din „Dosarele X”, nu poate fi explicat cui nu crede şi, pur şi simplu, nu sunt pregătită să încep o expunere acum. Nu în faţa cuiva care se uită peste umărul meu.

Spre uşurarea mea, în secunda aia vine spre noi pe culoar odioasa de Tina. Mă pregătesc să arborez un zâmbet viperin, dar nu mai apuc, pentru că ajunge înainte.

— Noi coborâm la Forum să bem o cafea, zice, trecând pe lângă noi.

Îmi trebuie câteva secunde să realizez că vorbeşte cu Michaela şi Natalia.

— Cool, zice Natalia.

De data asta e rândul meu să mă uit în gol peste umăr.

— Ieşiţi în oraş cu Tina? O urâm pe Tina!

— Ieşim cu toată lumea, se apără Natalia.

— E o scorpie.

— Dacă ajungi s-o cunoşti mai bine, nu e, să ştii.

Ce e cu justificarea asta? De unde şi până unde trebuie să treci prin flăcări numai ca să afli că cineva e de treabă? Simplul fapt că e scorpie pe dinafară spune multe lucruri despre ea.

— Ne-a tratat ca pe nişte cârpe.

— Nu-i adevărat. Numai pe tine. Iei lucrurile prea personal, Francis. Întotdeauna ai făcut aşa.

Se apropie staţia la care coboară Justine şi ea apasă pe butonul de deschidere a uşilor. Îşi face loc să treacă pe lângă mine, dar eu rămân cu privirea aţintită la Michaela şi Natalia.

— Hai cu noi la o cafea, insistă ele. N-am mai vorbit de-un secol.

Par să vorbească serios.

— Altă dată, le răspund, coborând împreună cu Justine.

N-aş mai fi suportat să mă aflu în autobuzul ăla nicio secundă în plus. Justine nu mă întreabă de ce o iau după ea spre casă. Justine Kalinsky nu pune niciodată întrebări. Nici măcar nu merge cu nasul pe sus. Merge şi atât. Geanta i se bălăngăne pe şold şi părul ei roşcat e prins, simplu, într-o clemă.

— Te simţi bine? mă întreabă după o vreme.

— Am o zi proastă, atât.

— Nu, vreau să spun, te simţi bine în general? Nu prea pari în apele tale de la începutul semestrului.

Nu mai vorbiserăm niciodată atât. Nu vreau să-i devin prietenă de suflet şi nici să-i povestesc despre mama.

— Pur şi simplu mă stresează atmosfera din Sebastian, răspund, minţind doar pe jumătate. Fetele din Pius, cel puţin, par să se distreze mai bine decât noi.

— Eu mă simt foarte bine aici.

O privesc uimită.

— Da, aşa e, prin comparaţie cu Stella. Nu mi-a plăcut deloc la Stella.

— Şi atunci cum rămâne cu protestul început de Tara Finke? De ce o susţii, dacă te simţi aşa de bine la Sebastian?

— Pentru că are perfectă dreptate în ce face. Nu-i corect că trebuie să suportăm atâtea. Dar asta nu înseamnă că urăsc şcoala. Oricum, e mai bine decât să te plângi doar ca să te auzi vorbind sau să întorci pe toate părţile îngrozitoarea revenire în tendinţe a tricoului cu vedere la umăr, îmi spune, bătând apropo la conversaţia dintre Natalia şi Michaela, cu o vagă înţepătură de scorpie – ceea ce nu-mi displace.

— Ce nu-ţi convenea la Stella? Nu prea aveam motive să ne plângem, zic, după o pauză.

Ridică din umeri

— Ba da, aveam. Doar că cei din jur te convingeau că nu.

— Te referi la mine sau în general?

Se uită la mine.

— Crezi că fetele din şcoală nu voiau să stea cu mine, nu-i aşa? Dar să ştii că alegerea a fost a mea. Eu nu voiam să-mi fac veacul cu ele. Singurele persoane cu care îmi doream să stau de vorbă sunt cele cu care vorbesc acum.

Îmi dau seama că mă include şi pe mine printre ele.

— Cu mine?

— Da. Ca noi toţi de la cursul de muzică, erai şi tu cam zuză, dar nu ne-am dat seama decât când ai venit în tabăra de muzică, în a IX-a, la opţionale. Nu te mai văzusem niciodată fără prietenele tale şi te purtai aşa de diferit. Atât de zgomotos. Şi m-am întrebat cine e fata asta. Timp de trei zile, te-ai dat în spectacol şi lumea făcea mişto de tine şi tu n-aveai nicio treabă, ceea ce era cu atât mai distractiv. Şi ai cântat „On My Own” din *Mizerabilii* fără nicio jenă şi i-ai dat pe toţi pe spate. Părerea mea e şi acum că de aia a ales domnişoara Tagar *Mizerabilii* pentru studiul musicalului în a X-a, numai că tu n-ai mai participat.

— Nu prea mă omor după musicaluri.

— Serios? Mi se pare cam straniu, dat fiind că ştiai versurile de la toate melodiile.

O coteşte pe o stradă cu vile imense de la începutul secolului, flancată de copaci, şi deja mă simt mai liniştită.

Deodată, Justine Kalinsky scoate un icnet şi mă trage după un pom.

— Doamne! Tipul cu tubă!

— Cu ce? întreb eu, căutând să văd ceva printre crengi

— Nu te uita! O să creadă că ne uităm după el, îmi şuşoteşte.

Arătăm ridicol amândouă.

— Să încercăm să ne purtăm firesc!

— Cum? Ascunse după un pom?

Îmi face semn să tac şi rămânem pitite până simt că se adună în mine un chicotit gigant. Pe lângă noi trece un tip îmbrăcat în uniforma de şcoală, cărând după el o tubă.

Justine se înroşeşte până-n vârful urechilor şi, după ce tipul ne depăşeşte cu vreo cinci paşi, mă apucă de mână şi fugim ca nebunele în direcţia opusă.

Ne oprim din alergat abia la capătul străzii, unde ne rezemăm de un gard să ne tragem sufletul.

— Cine e tipul cu tubă?

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— Şi de când nu ştii cum îl cheamă?

Se uită la mine cu un aer tare nefericit.

— O să crezi că sunt o fraieră.

— Justine, prietenele mele din Stella tocmai au ieşit la cafea cu o fată care a scris pe un zid din staţia Petersham „Mama lui Francis Spinelli e o paraşută lesbiană”. Mă tem că mai trebuie să aştepţi un pic titlul de „Fraiera lunii”. Coroniţa e încă la mine şi o plimb mândră prin tot cartierul.

— Tina a fost dintotdeauna geloasă pe tine.

— Eviţi întrebarea.

— De trei ani. Am fost la un moment dat colegi într-o formaţie şcolară mixtă.

— Ai vorbit vreodată cu el?

— Se uită la mine în staţie. Uneori, eu sunt în autobuzul care trece pe lângă staţia lui şi ni se întâlnesc privirile o clipă.

Stau pe gânduri un pic.

— Am avut şi eu o relaţie de felul ăsta timp de patru ani, când mergeam la Stella.

— Cum îl chema? mă întreabă ea.

— Băiatul din Staţia de Autobuz. N-am vorbit cu el niciodată, însă aveam o relaţie vizuală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare că Tipul cu Tubă sună un pic mai original. Măcar atât.

— Odată mi-a plăcut de un tip pe care îl chema Băiatul pe Role, pentru că l-am văzut dându-se cu rolele, dar n-am aflat niciodată numele lui adevărat. Şi a mai fost şi Băiatul de la Altar, pe care am descoperit că-l chema Dudley, dar prefer să mi-l amintesc aşa cum l-am botezat în mintea mea.

Se opreşte în faţa *casei* şi parcă nu ştim ce să facem.

— Vrei să intri?

Dau din cap că nu.

— Trebuie să mai iau încă două autobuze până acasă.

— Păi nu stai în Annandale?

— Acum locuiesc la bunici, în Concord. Mama nu se simte prea bine.

Înţelege.

Dau să plec, apoi îmi vine un gând în minte.

— Eram a naibii? La Stella, vreau să zic.

Dă din cap că nu.

— Îmi păreai oarecum… nu ştiu… întotdeauna ai făcut parte dintr-o gaşcă mare, dar lăsai impresia că, de fapt, nu-ţi doreai să stai cu ele şi nu pricepeam de ce rămâi.

— Îmi plăcea… îmi place de ele, îi explic. Sunt prietenele mele.

— N-am spus că de ele nu-ţi plăcea.

Mă simt de parcă aş vorbi cu biograful meu şi tonul devine prea melodramatic.

— Cred, totuşi, că nu ai dreptate, îi spun.

— Cu ce?

— Cu revenirea tricoului cu vedere la umăr. Chiar ar trebui să ne îngrozească.

Ea se hlizeşte, eu zâmbesc larg şi mă îndrept spre casa bunicilor simţindu-mă OK.

Capitolul 11

O dată pe lună, bunică-mea organizează întâlnirea grupului de rugăciune la ea acasă. Vreo douăzeci de oameni, bărbaţi, femei, majoritatea trecuţi de 60 de ani, majoritatea vorbind italiană, invadează casa urlând unii la alţii de zici că se ceartă, nu că se salută. I-am promis bunicii că, în timp ce lumea spune rugăciunile din Rozariu, mă ocup de cafea şi o pun în termosuri gigantice, ca s-o păstrez caldă. Musafirii îmi înmânează diverse pachete cu prăjiturele şi gustări pentru festivalul de bârfe de după rugăciune şi mă apuc să le aranjez pe platouri. În acest timp, bunica invită oaspeţii să se aşeze în camera de zi. Exact înainte de a începe, se aude soneria de la uşă. În secunda în care deschide, bunică-mea paralizează. În faţa ei stă o femeie care-i întinde semeaţă un platou cu biscuiţi Biscuiţi în formă de S.

Faimoşii biscuiţi în formă de S ai bunicii. Şi mă prind imediat, e bunica lui William Trombal. Îi iau, politicoasă, greutatea din mână şi mă duc în bucătărie să pun de cafea. Durează o veşnicie să fac suficientă pentru douăzeci de persoane. Tot ce-mi doresc e să mă bag în pijama şi să mă fac covrig în pat. Aşteptând să dea în fiert cafeaua, stau lângă uşă şi mă uit cum citesc oamenii rugăciunile, concentrându-mă în special asupra bunicii mele şi a lui William Trombal. La Misterele de Bucurie îşi pun masca pioşeniei, dar până ajung la Misterele de Durere situaţia se deteriorează vizibil. Bunicul deja o avertizează pe bunica din priviri şi îi face semn cu degetul la buze să nu deschidă gura. Bunica lui William Trombal afişează un aer de superioritate, acelaşi pe care-l văd şi pe faţa lui.

Şi, fix în clipa aia, îmi dau seama că biscuiţii în formă de S trebuie să dispară urgent. Nu pot s-o las pe femeia asta arogantă să se împăuneze cu ei, în timp ce musafirii o complimentează că, vai, ce fin e stratul de ciocolată şi că sunt pur şi simplu perfecţi când îi înmoi în cafea.

Aşa că, în timpul Misterelor de Slavă, îi arunc la coş, iau punga de gunoi şi o duc afară. Ştiu că Preasfânta Fecioară Maria o să înţeleagă. Evreii seamănă mult cu italienii, deci probabil a avut şi ea probleme cu gelozia altor femei din Nazaret.

Termin treaba, mă schimb în pijama şi mă bag în pat, încercând să mă cufund în romanul englezesc pe care-l citesc.

După o jumătate de oră, sună soneria de la intrare. Grupul de rugăciune face aşa o hărmălaie în camera de zi, încât nu aude nimeni Ţâââârrr, din nou.

Mă duc să deschid şi mă trezesc faţă în faţă cu William Trombal. Nu sunt sigură care dintre noi e mai jenat, dar cred că eu, din cauza pijamalei cu Harry Potter cu care sunt îmbrăcată, mulţumită frăţiorului meu, care mi-a făcut-o cadou de Crăciun. William pare încurcat

— Locuieşti aici?

— Nu.

Nu mă obosesc să intru în detalii, deci o las aşa cum cade.

— Am venit să o iau pe bunica mea.

— Sunt încă la cafea.

Dăm amândoi din cap, fără niciun sens.

— Poţi să-i spui, te rog, că o aştept în maşină?

— Cred că s-ar cuveni să-i spui personal.

— Da, mai bine o aştept aici.

Se aşază pe verandă şi neavând de ales, mă aşez şi eu lângă el. Indiferent cine e bunică-sa, bunică-mea s-ar enerva dacă l-aş lăsa singur în faţa casei. Îmi scormonesc creierii, încercând să găsesc ceva de zis. El bate darabana pe picior, prefăcându-se că grădina bunicii e cea mai fascinantă privelişte din viaţa lui

— Frumos din partea ta că ai grijă de bunica ta, îi spun.

Încuviinţează din cap. Şi lui i se pare o chestie fantastică.

— Sunt preferatul ei. Cel mai mic nepot şi tot tacâmul. Ştii cum sunt italienii în privinţa familiei.

„În familia mea, preferatele au fost întotdeauna fetele, aşa că nu ştiu”, mi-ar plăcea să-i răspund.

— Nu arăţi a italian.

— Simt pe jumate italian.

— Care jumate?

Se gândeşte o clipă şi văd cum îi apare pe chip umbra unui zâmbet.

— Partea căpoasă.

— Păi, nu spuneai că eşti doar pe jumate italian?

Izbucneşte în râs, însă doar un pic, ca şi când ar regreta că mi-a permis să-l fac să râdă. Oricum, satisfacţia rămâne de partea mea.

— Locuieşti în zonă?

— Kingsgrove, zice el.

— Asta-i chiar departe.

— Bunică-mea are nouă nepoţi. Stăm cu ea pe rând şi asta e săptămâna mea. Tu?

— În Annandale.

Dăm iarăşi din cap. Deodată, îmi dau seama cam cum se simt profii când încearcă să smulgă un cuvânt de la noi. După câteva momente, se întoarce cu faţa spre mine, rezemându-se cu spatele de stâlpul verandei

— Nu prea pare să-ţi placă la Sebastian.

— De ce spui asta?

— Am senzaţia că… nu eşti în apele tale.

Ridic din umeri.

— E doar faza asta, când eşti nou într-o şcoală. Tu cred că ai uitat cum e.

— Nu, dar înţeleg într-un fel ce spui. Merg la şcoala asta din clasa a V-a. Am fost şi eu în cor, ca fratele tău.

— Nu mai cânţi în corul catedralei?

— Nu, doar în al şcolii. Mi-am pierdut vocea şi acum am ajuns un bariton mediocru. De-a dreptul devastator! zice pe un ton teatral, dar, cumva, îmi dau seama că nu glumeşte.

— Şi ce-ai de gând să faci la anul?

— Inginerie civilă, la Universitatea din New South Wales, indiferent cât de mari îmi ies mediile.

Mi se pare ciudat să aflu că există oameni stresaţi de ideea că le iese media de absolvire prea mare, dar, pe de altă parte, îmi place că se teme că aceleaşi medii mari l-ar putea împiedica să facă ce îl pasionează.

— Tu? mă întreabă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Mi-e şi groază de anul viitor, când o să aud întrebarea asta de o mie de ori

— Hai că exagerezi un pic. O s-o auzi de o sută de ori.

Pare relaxat. Îmi lasă impresia că se simte bine.

— Deci în legătură cu lista, zice el. Nu înţeleg numărul 9. Ce vrea să însemne „Alegerea piesei *Stalag 17* e o batjocură într-o şcoală mixtă”?

Nu-mi vine să cred că ne ştie revendicările pe dinafară!

— Fetele vor să spună că simt nevoia să fie implicate şi ele, îl informez. Nu e vorba doar de orele de sport. La cursul de teatru nici măcar nu ne-au chemat la audiţii la fel şi la cercul de

dezbateri sau la orice, de fapt. Pur şi simplu au păstrat echipele existente dinainte.

— E oarecum greu de explicat, dar lumea n-a fost încântată că vin fete în şcoală. Profesorii, elevii, părinţii… Toţi voiau ca lucrurile să rămână cum erau, pentru că, aşa cum erau, mergeau bine. Sunteţi aici de puţin timp. La cursul de teatru, de exemplu, nu insistaţi pentru o schimbare de repertoriu anul ăsta, insistaţi pentru producţia de anul viitor.

— Corect. Voi înainta acest punct de vedere comitetului, răspund, de parcă am şi avea un comitet.

— Cum se face că tu pui mereu întrebările?

— Pentru că fetele cred că eu şi William Trombal suntem uite aşa, îi spun, încrucişându-mi degetele.

Nu apucă să-mi răspundă, că auzim zgomot în spatele nostru. Bunica mea o conduce politicoasă pe bunica lui spre ieşire. Signora Trombal se uită urât la mine, apoi cele două bunici se pupă, făţarnice, pe ambii obraji

Pe alee, îl apucă de braţ şi îi şuşoteşte ceva la ureche. Când ajunge la poartă, el se întoarce şi, schiţând un zâmbet, se îndreaptă spre mine. Îngheţ de frică. Îl trimite să ia înapoi biscuiţii şi lui îi face o plăcere nebună!

Se opreşte în faţa mea, face o pauză de câteva secunde, timp în care încerc disperată să nu-mi trădez spaima.

— Apropo, poţi să-mi spui Will, îmi spune.

Tac chitic.

— În loc de William.

— Bine, zic, răsuflând uşurată.

Dă să plece, dar se opreşte iar şi pe faţă îi apare o grimasă.

— Nu veni la meciul de fotbal de săptămâna asta. Te rog!

— De ce? Se poate şi mai rău decât data trecută?

— Jucăm împotriva campionilor de anul trecut… plus că Sallo, care joacă pe post de aripă la noi – tipul masiv, cu mult păr, îl mai ţii minte? – s-a cuplat cu fosta prietenă a căpitanului lor. O să iasă urât.

— Atunci o să aveţi nevoie de galerie.

— Să înţeleg că te-ai înscris în galerie?

Cred că flirtează cu mine şi nu mă pot stăpâni să nu rânjesc ca o caraghioasă.

Mai dă să plece o dată şi iar se opreşte.

— Şi doar ca să se consemneze. Ştiu sigur că tu eşti în spatele dispariţiei biscuiţilor.

— Ce biscuiţi?

— Biscuiţii în formă de S ai bunică-mii.

— Ce chestie! Şi bunica mea face biscuiţi în formă de S. De fapt, e regina biscuiţilor în formă de S.

Îşi reprimă cu greu un zâmbet.

Şi nu ştiu de ce, dar rămân aşezată pe treptele de la verandă până pleacă şi ultimii musafiri şi eu zâmbesc în continuare.

Cam ca cineva căruia i-a picat cu tronc cineva…

Angelina mă ia la cumpărături, să căutăm rochii de domnişoare de onoare. Vin şi maică-sa şi bunica Anna. Maică-sa nu se înţelege cu bunica Anna pentru că bunica Anna nu poate să sufere nicio femeie căsătorită cu băieţii ei şi Angelina nu se înţelege cu mama ei pentru că, deşi mai are un pic şi se mărită, maică-sa îl tot invită la cină pe fostul ei prieten, sperând că Angelina o să uite că e un nemernic mincinos cu un IQ zero barat. Mama Angelinei nu mă are la suflet pentru că are impresia că eu şi Luca suntem preferaţii bunicii Anna, iar eu o urăsc pe mama Angelinei pentru că a zis la un moment dat că mama ar trebui să stea acasă şi să se ocupe de copii, în loc să-şi ia încă un titlu universitar şi, în clipa de faţă, nu-mi place de bunica Anna, că mă obligă să mă culc înainte de 10:30 şi din cauza ei am pierdut câteva episoade din *Buffy, spaima vampirilor.*

Bunica şi mama Angelinei mă forţează să probez paişpe rochii. Angelina stă pe scaun în celălalt colţ al încăperii dând din cap şi înjurând încontinuu. Rochiile simt hidoase şi nunta Angelinei e-n pericol să fie deturnată de două femei furioase care n-au în comun decât pasiunea obsesivă pentru tafta şi pentru culori ţipătoare.

Sunt ca o păpuşă de cârpă, târâtă de la una la alta. Idioata de vânzătoare îmi spune ce minunat îmi stă şi de la distanţă, văd că Angelinei i-a ajuns cuţitul la os. Când mă pun să probez o chestie lila, cu corset şi decolteu care se numeşte „în formă de inimioară”, sare ca un arc de pe scaun şi se îndreaptă hotărâtă spre noi

— Îmbracă-te, Frankie. Fac eu rochiile.

— Tu nu ştii nici să coşi îi spune maică-sa.

— O să-nvăţ.

Îmi pun blugii şi îi arunc vânzătoarei cârpa. Angelina mă ia de mână şi o rupem la fugă.

Ceva mai târziu, stăm într-o cafenea. Tocmai a fumat a cincea ţigară în ultima oră.

— Obiceiul ăsta o să te omoare.

— Asta dacă nu reuşeşte mama înainte, aşa că mai bine aprind încă una.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi iese.

— Luca zice că toată lumea crede că mama suferă de o cădere nervoasă, nu e doar „un pic indispusă”.

Mă priveşte şi văd că are ochii plini de lacrimi. Mia a fost dintotdeauna idolul ei. Nici nu mai ţin minte de câte ori a fugit de acasă Angelina când era adolescentă şi a dormit la noi.

— Astea sunt doar vorbe, îmi spune. Oamenii le folosesc pentru a încerca să explice lucruri pe care nu le înţeleg.

— Şi tu ce crezi că e?

Sunt pe punctul de-a afla adevărul, pentru că Angelina nu minte şi, după ce aflu adevărul, n-o să mai pot să mint nici eu şi asta mă sperie de moarte.

— E depresie, Frankie.

— Nu înţeleg. Oamenii trişti, cu vieţi triste, cad în depresie. Mia nu se numără printre ei

Angelina mă ia de mână.

— Cred că, pur şi simplu, în jurul ei s-a cam stins lumina. Poate dintr-un motiv anume sau, poate, dintr-o mie. E un soi de mâhnire profundă. Frankie, aici nu e vorba de o ghicitoare la care trebuie să găseşti tu răspunsul. Dar îţi spun următorul lucru: Mia n-o să se facă bine cât timp o îngrijeşte mama ei. Trebuie să găseşti o cale să te întorci acasă. Să vă reuniţi, tu, Robert, Luca şi Mia, şi să porniţi împreună din acest punct.

— Dar nu ştiu cum să fac, îi şoptesc, încercând să nu mă podidească plânsul. Chiar vreau să mă întorc acasă şi nu ştiu cum.

— Atunci găseşte o modalitate, îmi spune, pe un ton răspicat. Le iubesc pe mătuşi şi pe bunica, dar nu le lăsa pe ele să preia controlul. N-o lăsa pe Mia să se trezească din acest coşmar, numai ca să vă găsească pe voi făcuţi varză. Asta i-ar face rău mai mult decât orice pe lume.

Le zăresc pe bunica Anna şi pe mama Angelinei venind spre noi şi-mi imaginez o lume cu „Vrei să fii milionar?” şi fără *Buffy, spaima vampirilor.*

Trebuie să găsesc o soluţie să mă întorc acasă.

Capitolul 12

Sunt la bunica de două săptămâni şi, acasă, nu s-a schimbat nimic. De fapt, cred că lucrurile stau mai rău, dar prima victimă a întregii situaţii e adevărul.

Într-o dimineaţă, mă sună tata şi-mi spune să îi contactez pe cei de la universitatea Miei ca să îi rog să îi dea liber tot restul semestrului.

— Parcă mi-ai spus că s-a dat jos din pat, îi răspund pe un ton aproape acuzator, ca şi cum tata ar minţi.

— S-a dat, dar nu e pregătită să se întoarcă la serviciu. Doar sună-i şi mai vorbim noi după.

— De ce nu îi suni tu?

— Pentru că aş vrea s-o faci tu.

— Tati, au doar diplome universitare, nu macete.

— Adică ce vrei să spui cu asta?

Are un ton tracasat. Cu mine! Eu sunt cea care s-a încuiat în casă? De când trebuie să rezolv eu treburile în familie?

— Nu mai putem să le spunem oamenilor că mami are o răceală.

— Atunci spune-le adevărul, Frankie.

Adevărul? Nu l-am spus cu voce tare până acum şi nici nu ştiu cum s-o fac. Sunt în a XI-a. Am şaişpe ani. Nu vreau să îl sun pe şeful mamei şi să-l anunţ că mama n-o să vină la serviciu până la sfârşitul semestrului. Nu-mi doresc să folosesc astfel de termeni. Pot să îi repet în sinea mea de o mie de ori dar nu pot să-i rostesc, pentru că asta ar însemna că totul e real. *Cădere nervoasă. Depresie. Cădere nervoasă. Depresie.* Nişte cuvinte folosite şi răsfolosite până când chiar capătă formă. De câte ori n-a zis Mia: „Copii, fac o cădere nervoasă!”? De câte ori n-am zis eu că mă simt deprimată? Nici nu pot să ţin socoteala. Dar nimic nu se compară cu realitatea.

Depresia e acum a întregii familii. Ţin minte că, atunci când aştepta un copil, cuplul de peste drum a defilat prin tot cartierul, anunţând: „Suntem însărcinaţi”. Îmi vine s-o apuc şi eu pe străzi şi să spun: „Suntem deprimaţi”. Dacă mama nu e în stare să se dea jos din pat dimineaţa, toţi ne simţim la fel. Tăcerea ei ne-a cuprins şi pe noi şi ne mănâncă de vii.

Aş vrea să zac în pat azi şi să nu mă duc la şcoală, dar nu suport ideea să-l ştiu pe Luca singur acolo. Aşa că fac act de prezenţă la ora a doua, engleză. Profesorul nostru, Fratele Louis,

a pregătit un set de întrebări despre *Henric al IV-lea* şi trebuie să lucrăm individual. Stau cu pixul în mână, dar nu scriu nimic. N-am dormit toată săptămâna şi abia dacă mai văd ceva în faţa ochilor.

Fratele Louis vine lângă bancă şi aruncă o privire peste umărul meu. Are 60 şi ceva de ani şi ştie pe dinafară absolut orice text pe care-l studiem. N-am întâlnit în viaţa mea un om care să ştie atâta literatură. Nu sunt obişnuită să am profesori călugări. La Stella n-am avut nici măcar maici. Fratele Louis e cel mai drăguţ om pe care l-am cunoscut şi singurul profesor pentru care îmi fac temele, fiindcă n-aş suporta să-l dezamăgesc.

— Vrei să mergi la cabinetul medical? mă întreabă încet.

Dau din cap că nu.

— Atunci du-te în biroul domnişoarei Quinn, îmi sugerează cu blândeţe.

Îmi strâng cărţile şi ies din clasă. Sunt atât de obosită, încât simt că îmi vine să plâng.

Domnişoara Quinn vorbeşte la telefon şi îmi face semn să intru. Nu ştiu ce am de gând să-i spun. Că Fratele m-a trimis la dumneavoastră pentru că am o faţă tristă?

— Vrei să te vezi cu consilierul şcolii? mă întreabă cu delicateţe.

Parcă ar şti ce se petrece şi nu-mi dau seama cum, pentru că nu pot să mi-l imaginez pe tata sunând la şcoală şi spunând ceva. Apoi îmi pică fisa. Trebuie să fie Luca.

— E totul în regulă cu fratele meu?

— Nu l-am văzut. Vrei să-l chem?

— Nu.

— Will mi-a spus că eşti un pic dată peste cap.

Doamne! Acum Will Trombal crede că sunt o cauză filantropică.

— Consilierul, cred că…

— Vă rog, domnişoară Quinn. Sunt doar obosită şi simt nevoia să mă întind şi să nu fiu nevoită să vorbesc cu nimeni.

Aşa îmi petrec restul zilei, dormind în biroul domnişoarei Quinn. Mă gândesc, ce bine ar fi să deschid ochii şi să mă trezesc peste şase luni, când totul va fi revenit la normal.

Dar, când îi deschid, nu a trecut decât o zi şi, pentru moment, pare să fie de ajuns.

***

A doua zi la o întâlnire a Casei când Will Trombal stă în faţă şi ne vorbeşte, sunt numai ochi şi urechi. Fie că e din cauza serii petrecute la bunică-mea sau a ce i-o fi spus domnişoarei Quinn, nu mai pot să rămân indiferentă. Chiar nu vreau să mă simt atrasă de el şi mă surprinde ce se întâmplă. Uneori, când ajung acasă, îmi bag în cap că nu fac decât să ţes poveşti despre oricine mi-a vorbit în ziua respectivă, dar apoi îl văd a doua zi şi inima începe să-mi bată mai repede şi nu mă mai pot păcăli singură. Nu e vorba că arată bine, pentru că nu arată. Uneori, e atât de banal, că pare de-a dreptul şters. Vocea şi felul de-a fi îl umplu de un fel de culoare. Îi ascult vocea şi rezonanţa ei mă subjugă. Ridurile pe care le face pe frunte când se îngrijorează, schimbarea aproape nefirească a trăsăturilor atunci când zâmbeşte şi felul în care i se luminează toată faţa când râde, scurt, în hohote. Când se uită la mine, cred că vede o figură furioasă, pentru că-mi răspunde cu aceeaşi monedă. Aşa mă şi simt, furioasă că-mi place de el.

Când termină de vorbit, domnişoara Quinn se ridică şi trece în revistă nişte chestii administrative. Mă uit spre el şi el îmi întoarce privirea. Tara Finke, ca de obicei, mă împunge cu cotul şi bombăne ceva, dar nu reacţionez. Continui să mă uit lung la el, iar el, la mine, până când se aude soneria şi plecăm de la întâlnire.

Capitolul 13

Un tip din a XII-a dă o petrecere şi invită toate fetele din a XI-a. Niciuna din grupul nostru de patru nu zice nimic până în ultimul moment.

— Nu cred că mă duc, abia îngaim, când mă întreabă Siobhan dacă vin.

— De ce? Or să fie doi băieţi la o fată.

Wow! Doi băieţi din Sebastian. Întruchiparea visurilor mele!

— Ar fi bine să faci un efort, zice Justine.

— Poate, spun eu, ridicând din umeri

— Cu ce vii? mă întreabă Siobhan.

Ridic iar din umeri.

— Probabil, mă aduce tata. Tu?

— Evident, nu cu tata. Dacă vin cu el, intră şi îi pune pe toţi să sufle în fiolă.

Tatăl lui Siobhan e poliţist. Lucrează la secţia din Marrickville şi le insuflă frica de Dumnezeu tuturor din subordine, dar mai ales familiei lui. Mă simpatiza când eram în a VII-a. „Ai grijă să nu facă vreo prostie”, îmi spunea despre fata lui. Treaba asta nu mi-a plăcut niciodată la el, că ştia el sigur că Siobhan o să facă prostii.

Siobhan se face mangă la petreceri. În a X-a, numai asta auzeai despre ea. E genul care se imaginează necontenit îndrăgostită de vreun tăntălău, şi apoi sfârşeşte beată muci, plângând în toaletă.

Dacă stau să mă gândesc, mama nu a avut niciodată vreo problemă cu reputaţia lui Siobhan.

— Oamenii care şi-au pierdut personalitatea au mai mult de suferit decât cei care şi-au pierdut virginitatea, mi-a spus într-o după-amiază, în a X-a, după ce Siobhan primise eliminare de la Stella pentru că a tras chiulul şi s-a dus la plajă cu câţiva tipi din Sf. Paul.

— Deci îmi spui că pot să ies în lume şi să curvăsăresc?

Şi-a ridicat privirea din lucrările pe care le corecta.

— În primul rând, nu spun să ieşi şi să-ţi pierzi virginitatea. Am încredere că n-ai s-o faci doar pentru că eşti prietenă cu fete gen Siobhan Sullivan. Şi, în al doilea rând, pierderea virginităţii nu te transformă într-o curvă. Eu m-am culcat cu tatăl tău când aveam vârsta ta…

— Mia!!! a urlat tata din cealaltă cameră.

— Ce e? Acum ce vrei, să-i spunem minciuni? a ţipat la rândul ei.

Tata a intrat grăbit peste noi.

— Şi dacă află mama ta? Sau maică-mea?

— Robert, s-a întâmplat acum douăzeci de ani. Nu văd ce-ar mai putea să facă.

El s-a întors spre mine şi mi-a băgat un deget sub nas.

— Tu nu primeşti porţia de sex! mi-a zis, vorbind cu accent, ca Fascistul Supelor din *Seinfeld.*

— Nu mai trata asta ca pe o glumă! i-a răspuns Mia, iritată.

— Crezi că dacă Frankie ar face sex mi s-ar părea o glumă?

— Nu o împing să facă sex, Rob. Vreau să nu mai stea cu fete precum Michaela şi Natalia, care sug viaţa din cine e ea cu adevărat.

Oamenii care mă înconjoară acum nu sunt nişte Terminatori, ci doar nişte terminaţi. Asta mi-ar plăcea să-i spun.

— Eu nu vin, spune Tara, referindu-se la petrecere. Am lucruri mai bune de făcut.

— Ai vrea tu, zice printre dinţi Siobhan.

— Cred că ar trebui să încercăm măcar, se bagă Justine Kalinsky. Am un recital de acordeon, dar termin până la 8 seara.

— Nu mai zice asta în gura mare, îi dă replica Siobhan.

— Mişcările astea cu acordeonul sunt cam fumate de-acum, îi spune Tara Finke.

— Şi tu la fel, Tara!

Vai, ce gaşcă unită suntem!

— Trec să te iau, dar după aia eşti pe cont propriu, îi zic lui Siobhan. N-o să-mi petrec noaptea având grijă de tine.

Când ajungem, toată lumea e deja mangă. Chiar şi Will Trombal.

Tipul care dă petrecerea împarte cu dărnicie shoturi de votcă fructată şi, după vreo două, te încearcă senzaţii stranii.

Pe ringul de dans, Eva Rodriguez e înconjurată de admiratori. Părinţii Evei sunt din Filipine şi ea a moştenit combinaţia tipică, hispanico-filipineză, de ten ciocolatiu şi ochi migdalaţi. Majoritatea băieţilor o consideră superbă, dar cei cu rădăcini în Filipine o idolatrizează de-a dreptul. Mă uit la ei cum se mişcă. Când dansează, corpurile lor parcă sunt lichide. Când merg,

dansează sau joacă baschet, toţi par a aluneca după un tempo pe care noi, ceilalţi, nu-l auzim şi la care nu putem reacţiona.

Will Trombal mă vede din celălalt colţ al camerei, îmi zâmbeşte larg şi se îndreaptă spre mine. Mintea îmi zumzăie, în căutarea celei mai bune introduceri

Bună!

Bună!

Ce mai faci?

Mişto petrecere.

Îmi place cămaşa ta!

Ce muzică bună!

Ce muzică naşpa!

Şi se apropie, şi se apropie, şi felul în care mă priveşte mă face să cred c-o să trăiesc cea mai romantică seară din istoria vieţii mele. Deschid gura să spun ceva şi el îmi vârâ limba pe gât.

Iată-ne într-un colţ, sărutându-ne, iar eu nici măcar nu-mi dau seama cum am ajuns în acest punct. Să fie din cauza unei priviri aruncate pe holul şcolii? A flirtului din curtea bunicii? Tot ce ştiu e că nu mai există nimeni în jurul nostru. Nu ştiu dacă ne sărutăm de cinci minute sau de cinci ore şi simt că mi se învineţesc buzele, dar nu pot să mă opresc, pentru că e o senzaţie atât de minunată, să fiu îmbrăţişată de altcineva în afară de Luca. Lui Will îi tremură mâinile, inima îi bate puternic, lipită de corpul meu, şi ştiu că, indiferent cum se numeşte ce simt, e reciproc. O clipă, îi simt mirosul de alcool din respiraţie şi asta mă aduce la realitate.

— Fă asta când eşti treaz şi-o să fiu impresionată, îi spun şi apoi plec.

Justine Kalinsky se simte stingheră şi nebăgată în seamă toată seara. Se vede c-o mănâncă tălpile să danseze, dar stă proţap în picioare, cu o expresie îngrijorată şi înfrigurată pe faţă.

— Siobhan s-a dus în dormitor cu băiatul ăla din a XII-a care se ocupă de microfoanele din sala de festivităţi, îmi spune. Sunt rupţi de beţi amândoi.

— Siobhan e fată mare.

— Cu gusturi proaste la băieţi.

— Nu-i problema noastră.

Peste weekend, mă gândesc la Will de o mie de ori pe zi Dacă nu mai vorbeşte cu mine luni? Dacă nu mă invită în oraş? Dacă îmi bate inima în ritmul ăsta nebun, tot restul vieţii până îşi face curaj? De ce nu dă telefon? Ştie că sunt la bunică-mea. Bunica lui sigur are numărul nostru de telefon.

Hai sună! Sună! De ce nu dă un telefon?

Şi atunci îmi vine ideea. O să-l invit eu la o întâlnire. Problema e că n-am mai făcut aşa ceva niciodată. Ar trebui să aştept să mă sune? Şi-a arătat foarte clar sentimentele, chiar dacă era beat, deci nu văd de ce n-ar suna. Nu mă săruţi cum m-a sărutat el fără să ai intenţii serioase. Aşa tremură băieţii la fiecare sărut? Mă răzgândesc de o sută de ori pe minut. Michaela ar aştepta. Natalia ar spune: „Lasă-l pe el să te sune”. Însă eu simt că mi-am petrecut toată viaţa aşteptând. Aşteptând să mă sune prietenele din Stella. Să se facă Mia bine. Să decidă alţii când e momentul potrivit ca eu şi Luca să ne întoarcem acasă.

O să îl invit pe Will Trombal la o întâlnire! Pentru prima dată pe luna asta, văd dincolo de următoarele cinci minute şi ceea ce văd nu pare chiar aşa de negru.

Luni, atmosferă apăsătoare. Contact vizual limitat între sexe. Se aud ceva râsete înfundate când trece Siobhan şi Tara se uită când la răufăcători, când la Siobhan.

— Nici nu mai întreb, zice.

Mă aşez în bancă, încercând să-mi pun la punct strategia, când se apropie de noi Justine Kalinsky, cu o figură foarte îngrijorată.

— O să fii distrusă, îmi spune.

— De ce?

— Nu ştiu dacă pot să-ţi zic.

— Şi atunci de ce mai aduci vorba? întreabă Tara Finke.

— Am auzit ceva fără să vreau.

— S-a sărutat franţuzeşte cu Will Trombal. Şi acum tot universul vorbeşte despre asta, nu-i aşa? mă ia la mişto Siobhan.

— Da, şi nu mă simt nici pe departe distrusă, zic.

— E mult mai rău.

— Nu mai dramatiza atât! Nu prea îmi iese faţa de distrusă! îi spun.

— Will Trombal are prietenă.

Doamne, sunt distrusă complet.

— Cred că e distrusă.

Încerc să dau din cap că nu.

— Nu sunt…

— Ba da, eşti.

Nu vreau să mă uit la ele. Nu vreau să văd „Ţi-am spus eu” pe faţa Tarei Finke sau „ghinion de neşansă!” pe faţa lui Siobhan Sullivan sau expresia de milă a lui Justine Kalinsky.

Simt că mi se usucă gâtul şi, deodată, sărutul cu Will Trombal devine cel mai jenant lucru din lume. Mă simt precum Adam şi Eva când îi arată Dumnezeu cu degetul, spunându-le în faţă că sunt goi puşcă.

Apoi simt lacrimi în ochi şi nici măcar nu le pot opri s-o ia la vale. Nu pot să opresc nimic din viaţa mea s-o ia la vale. Nu-mi doresc decât să trec de această zi, săptămână, an, fără să mai trebuiască să-l văd vreodată pe Will Trombal.

La a cincea oră, sunt în clasă, neascultând nimic şi uitându-mă pe geamul care dă spre careu, când îl văd pe Luca îndreptându-se, cu capul în jos, spre toalete. Cer voie să ies puţin, îl aştept afară şi apoi căutăm un loc, oriunde, ca să petrecem un pic de timp împreună. Timp care ne-a fost răpit de cei din jur. Găsim un colţ în bibliotecă, unde ne ţinem strâns în braţe. El începe să plângă. Simt cum hohotele îi zguduie trupul înainte de a le auzi efectiv. Pot să fac faţă nefericirii mele, dar a lui Luca mă dărâmă. Durerea lui îmi frânge inima şi plâng atât de mult, încât mă doare tot corpul.

— Nu fi trist, Luca. Te rog, nu fi supărat.

Şi nu înţeleg de ce spun ceva atât de prostesc de simplu.

Şi, încă mai rău, îmi dau seama că nu suntem singuri. E Thomas Mackee, care stă şi se holbează la noi de parcă a dat peste nişte forme de viaţă extraterestre. Face un semn din cap, că m-a văzut, la care eu îi răspund, apoi se îndepărtează, cu secretele nefericirii din familia noastră zăvorâte în minte, şi mă întreb oare când o să le folosească în repertoriul lui de răutăţi.

— Ştii la ce mă gândeam? îmi spune Tara Finke în autobuz, în drum spre casă.

E prima care îmi vorbeşte, după ce am transcris pe litere sunetele tăcerii toată ziua.

Taci! îmi vine să urlu la ea. *Nu spune nimic! Vezi-ţi de treaba ta, fraiero! N-am nevoie de teorii* despre *nefericirea mea!*

Tara Finke nu ştie decât cuvinte care nu înseamnă nimic, când tu te simţi praf pe dinăuntru.

— Să organizăm o seară Alanis.

Mă uit la ea, nedumerită.

— Nu fi ridicolă, se bagă Siobhan Sullivan. De parcă asta ar ajuta la ceva. Tre'să fie *Mândrie şi prejudecată.* Am toate cele şase episoade.

— Nu sunt de acord. Mâncarea dă întotdeauna cele mai bune rezultate, zice Justine.

Vorbesc despre mine de parcă n-aş fi de faţă.

— Mergem la mine, hotărăşte Tara Finke.

O seară Alanis înseamnă să ascultăm muzica lui Alanis Morissette, care e plină de răzbunare şi furie îndreptată împotriva bărbaţilor. Trecem la Tori Amos şi apoi la Jewel. Atâta ură şi tristeţe îmi dau o senzaţie de greaţă, deşi chipsurile cu care m-am ghiftuit între două cutii de biscuiţi cu ciocolată ar putea fi şi ele o explicaţie.

Ne uităm la *Mândrie şi prejudecată.* Domnul Darcy e aşa un bărbat bine, dar mă deprimă că perciunii lui îmi amintesc de Will Trombal.

Mama Tarei Finke se uită la film cu noi. Vorbeşte non-stop, chiar şi-n timpul scenei în care lucrurile iau o turnură tensionată, când Colin Firth, alias domnul Darcy, iese din iaz, ud leoarcă.

Tarei Finke i-a ajuns cuţitul la os.

— Mama? îi spune pe un ton ameninţător, ducând degetul la buze.

Continuăm să ne uităm la film în linişte, numai că eu mă uit la feţele lor. Toate au ochii lipiţi de ecran, cu o expresie visătoare pe chip. Cu un zâmbet subtil pe buze. Cu un strop de speranţă. Toate sunt la fel. Cinica Tara, miserupista Siobhan şi romantica Justine.

Şi îmi vine să plâng, pentru că faţa mea arată exact ca a lor şi nu m-am mai simţit pe aceeaşi lungime de undă cu cineva din a VII-a, când am dansat cu Siobhan „Macarena" în holul capelei şi ne-am pricopsit cu detenţie în pauza de prânz timp de o săptămână întreagă.

Justine îmi surprinde privirea şi îmi zâmbeşte. Cu lacrimi în ochi, îi zâmbesc şi eu.

Capitolul 14

Tata vine să mă vadă la bunica Anna şi ne petrecem după-amiaza pe treptele de la intrare, cufundaţi în tăcere. Îmi tot răsună în minte o discuţie a lor, când Mia l-a întrebat:

— Dacă ne dai la o parte, tu cine eşti, Robert?

Încă şi mai rău, îmi amintesc şi răspunsul lui.

— Mia, asta-i o întrebare capcană? Am murit cumva?

Aş vrea să-i pun o mie de întrebări, dar, cumva, am uitat cum să vorbim unul cu altul. Îi e dor şi lui de vocea ei? Îşi mai aminteşte cum sună? Nu mai ştie nici el cine e, cum se întâmplă cu mine?

— Nu e OK ce se petrece, îi spun. Nu-i corect ce se întâmplă cu mama, dar eu şi Luca vrem să ne întoarcem acasă.

— Îi e dor de voi.

— Ne e dor de tine, tati. Ne e dor de noi.

Încuviinţează calm din cap.

— Atunci hai să-l luăm pe Luca.

Când ne vede, Mia începe să plângă. Deşi s-a dat jos din pat, e încă în capot şi arată de o sută de ani. Mai târziu, tata, Luca şi eu ne aşezăm la masă. Revenim la atmosfera aia oribilă, de dinaintea plecării la bunica, în care nimeni nu ştie ce să zică.

Iau calendarul şi i-l pun în faţă lui tata.

— Miercurea, repetiţie la cor, zice Luca, luându-l în braţe pe Pinocchio, care nu mai poate de bucurie. Mama mă ia la ora 5.

— Eu o să stau după ore, le spun. În zilele de marţi, trebuie s-o duci pe bunica Anna la chestia aia cu femeile din Italia.

Tata începe să scrie.

— Următorul.

— Bunicul Salvo are programare la fizioterapeut în fiecare joi. De obicei îl duce mama cu maşina.

— Şi vinerea e zi de mers la cimitir cu bunica Celia.

— Plus că mami are două conferinţe anul ăsta.

— Frankie, trebuie să-i suni şi să le anulezi. Putem face restul, dar conferinţele ies cu totul din discuţie.

— N-o să vrea să le anulăm. I-au trebuit doi ani de muncă de convingere ca să le obţină.

— Cum facem cu cumpărăturile? întreabă tata.

— Fă-le tu şi mai vedem cum ne descurcăm cu celelalte treburi.

De acord pe linie. Hotărâre pe linie. Şi atâta îndoială, că nici nu putem s-o ascundem.

Tata se întoarce triumfător din prima lui misiune la cumpărături pentru casă, de parcă a bifat cine ştie ce realizare măreaţă. Îmi vine să-i aduc aminte că mama face treaba asta o dată la două săptămâni fără să bată toba, dar sunt prea şocată de ce despachetează.

— Unde ţi-a stat capul?

— Poftim?

E şocat. Un pic rănit. Tocmai cucerise culmile supermarketului şi simte că merită un trofeu.

— Ce e asta? îl întreb, luând în mână iaurtul.

— Iaurt.

— Cu 6% grăsime. Ce s-a întâmplat cu iaurtul cu 0 sau 3% grăsime?

— Suntem la regim?

— Tati, nu e vorba de niciun regim, doar că trebuie să menţinem consumul de grăsimi la un nivel scăzut. Uită-te la ăştia, îi spun în timp ce scot nişte biscuiţi din sacoşă, aproape plângând. Unde-s crănţănelele din orez expandat, 94% fără grăsimi? Ce-ai luat tu zici că-s biscuiţi de găină, cu 22% grăsime la suta de grame!

În acest moment, tata pare deja un pic oropsit, dar lucrurile merg din rău în mai rău.

— Doamne!

Îmi cade în mână o cutie de Ice Magic. Chestia aia pe care o pui pe îngheţată şi se întăreşte ca o glazură de ciocolată.

— Asta de unde a mai apărut? Ştii ce înseamnă asta? Că Luca o să se furişeze din pat în miez de noapte şi o s-o mănânce cu linguriţa. E ca un drog pentru copiii de zece ani. Azi e Ice Magic, mâine e heroină!

Punem pe hârtie o listă cu ce trebuie să cumpere pe viitor. Luca e de-acum cu ambele mâini în punga de chipsuri cu aromă de brânză şi nu-şi ascunde dezamăgirea că eliminăm orice preparat nesănătos.

Fac de mâncare pentru cină şi îi duc Miei o farfurie mare. Se întoarce neatinsă. O arunc până s-apuce să vadă Luca şi ciclul se reia zilnic.

Într-o dimineaţă, vomită în chiuvetă. Ca de obicei, nici nu prea are ce. Îşi reazemă capul de robinet, icnind, şi acest sunet ne devine la fel de familiar ca muzica pe care o punea pe vremuri ca să ne trezească. Când eram mică, îmi strângea părul la spate şi, imediat, îmi venea să plâng, dar nu pentru că-mi vărsam maţele, ci doar pentru că simţeam că are grijă de mine cineva. Asta aş vrea să fac şi eu.

Însă rămân nemişcată în uşă, privind-o. Îmi simte prezenţa şi mă priveşte o clipă. Nu ştiu ce citeşte pe chipul meu. Sunt furioasă? Mi-e greaţă şi mie? Sunt ruşinată?

Vreau să-i spun: *Mami, te rog să te faci bine, te rog să te faci bine*, *pentru că, dacă tu nu eşti bine, n-o să mai fim nici noi niciodată.*

Dar nu rostesc niciun cuvânt.

Mă duc la şcoală. Atât.

E iunie, au trecut şase săptămâni din semestru şi se face frig, dar nu ne dau voie cu fulare pentru că nu fac parte din uniformă. Merg prin Hyde Park, în spatele altor elevi. În faţă, Luca aleargă în jurul fântânii cu prietenii lui şi, preţ de o clipă, văzându-l fericit, simt o oarecare linişte în suflet.

După câteva momente, îmi dau seama că nu sunt singură. Lângă mine merge Will Trombal şi ştiu sigur că nu-i o întâmplare. A trecut o săptămână de la petrecere. În faţa noastră e Siobhan Sullivan, cu braţele cracă pe doi tipi şi, prin urmare, cu fusta de la uniformă ridicată. Se ţine de ei şi îşi bălăbăne picioarele în aer.

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu ea, îmi spune.

— Poftim?

— S-au scris diverse chestii despre ea.

Mă opresc o secundă şi mă uit la el.

— Mi-ai cere să discut cu un tip despre acelaşi lucru?

— De ce să transformăm asta într-o chestiune de gen?

— Pentru că aşa o prezinţi tu. Zi, te-ai duce la un băiat să-l avertizezi că se scriu lucruri despre el?

— Auzi, nu împuşca mesagerul, ridică el vocea. Porcăriile scrise pe pereţii din WC sunt sub orice critică şi, dacă ar fi prietena mea, i-aş spune.

— Ei, bine, nu intră în fişa postului

— Acum o virezi într-o sarcină de serviciu…

— Nu-i adevărat.

— Uite ce, încerc să ajungem la o înţelegere…

— Nu, din contră. Nu am obţinut nimic din lista aia, în afară de umilinţa de la meciul de baschet, şi acum te-ai hotărât să faci pe Poliţia Moravurilor.

— Las-o moartă! îmi zice, îndepărtându-se nervos.

— Şi cum se numesc oamenii care sărută lumea, când au o prietenă?

Se opreşte şi se întoarce pe călcâie.

— Nişte imbecili slabi şi fără coloană vertebrală, îmi răspunde, uitându-se fix în ochii mei.

Minunat, îmi spun în sinea mea. Acum îmi iei şi dreptul să te fac cum vreau eu, ăăă, imbecil slab şi fără coloană ce eşti!

— Am vrut să vorbim despre asta, dar…

— Dar ce?

Deja e roşu la faţă şi mă priveşte de parcă eu sunt aia vinovată.

— Nu e ca şi cum te-am plănuit! izbucneşte el.

M-ai ce? Plănuit?

— De parcă ai putea să plănuieşti să te săruţi cu cineva la beţie!

Tot el are tupeul să se arate rănit.

— Atât a însemnat pentru tine? mă întreabă.

— Dacă stau să mă gândesc acum, da.

Laşa, caşa, mincinoasa!

— Bine, atunci, de-acum încolo, o să rămân la planurile mele. Măcar alea dau rezultate.

— Pe bune? vorbim de planurile tactice de la fotbal? Funcţionează ca unse!

— Asta chiar că-i sub centură. De-aia vii la meciuri? Ca să-mi scoţi pe nas ratările?

Câteva momente, nu ne spunem nimic, dar încă nu sunt gata să mă întorc şi să plec.

— N-o să înţelegi ce s-a întâmplat în seara aia, murmură el.

— Pune-mă la încercare.

— Bine. Eu…

— Dacă îndrăzneşti să spui că e din cauză că erai beat, nu răspund pentru ce sunt în stare să fac!

— De ce nu? Mi-ai reamintit tu deja. Oricum, credeam c-o să-mi pot justifica faptele fără să mă întrerupi încontinuu.

— Atunci, grăbeşte-te.

— Nu vreau să crezi că fac chestia asta tot timpul, îmi spune pe un ton un pic încordat.

E foarte stresat. Din cauza mea! Plesnesc de satisfacţie.

— De ce aş crede că lucrurile stau altfel?

— De-aia, îmi spune.

De-aia?

— Nu mergi la studii juridice? Nu cumva eşti la simularea unui proces? De obicei, argumentul „de-aia” funcţionează în apărarea ta?

Nici măcar nu are decenţa să privească pieziş. Se uită direct în ochii mei.

— Erai beat, Will, îi spun după o scurtă pauză. Nu cred că mai ţii minte ceva.

Şi dau să plec.

— Dacă o făceam treaz, ai fi fost impresionată, zice, repetând ce i-am spus în noaptea cu pricina.

— Dar nu erai treaz. Iar eu nu sunt impresionată, îi spun pe un ton ferm. Şi dacă ai impresia că mă rog noaptea să mă inviţi în oraş, poţi să visezi în continuare.

Şi plec, aşa de mândră de mine, încât abia îmi încap în piele.

Dă, *Doamne,* să se *despartă Will Trombal de prietena lui şi să mă invite în oraş! Te rog! Te rog! Te rog!*

Rugăciunea asta devine mantra mea toată noaptea. La 6:30 dimineaţa îmi cad ochii în gură de somn şi mă târăsc spre baie, pe jumate adormită.

La întoarcere, trec prin camera de zi, unde stau împrăştiate pe jos o mulţime de CD-uri.

Unele sunt ale mamei, altele ale lui tata, ale mele sau ale lui Luca, un întreg repertoriu, care variază de la The Jam la Britney Spears (nu-i al meu, jur cu mâna pe inimă).

Dau peste CD-ul „Eternal Nightcap” al celor de la The Whitlams şi-mi aduce aminte de noi în maşină, plecaţi într-una din excursiile pe Coasta Centrală, când cântam toţi patru în gura mare cât era drumul de lung. Melodia noastră preferată era „You Sound Like Louis Burdett”. Mama ne dădea voie să cântăm şi versul „Toţi prietenii tăi sunt ca dracu’ ” şi Luca răcnea de i se rupeau bojocii pentru că era singura ocazie când puteam să drăcuim fără să fim certaţi. Îmi plăceau momentele petrecute pe plajă, la sfârşitul zilei, când cobora pe cer soarele şi arsurile de

peste zi ne făceau să tremurăm în briza răcoroasă. Eu şi Luca ne rezemam de mama şi de tata şi le lingeam sarea de pe braţe şi stăteam aşa până la apus. Astea sunt clipele magice pe care mi le amintesc. Zilele cu corpuri bronzate şi cu părul încreţit de la apa de mare, cu peşte şi cartofi prăjiţi mâncaţi pe nisip, cu loţiune de plajă mirosind a nucă de cocos, cu tăieturi dureroase pe picioare, din cauza pietrelor ascuţite de sub apă, şi, mai mult decât orice, cu noi patru neavând nevoie de altcineva pe lume.

Şi îmi amintesc nopţile în care îi auzeam gâfâind în camera de alături, prin pereţii subţiri ca o coală ai casei închiriate unde ne cazam. Ascultându-le ţipetele şi gemetele.

— De ce ţipă mami? mă întreba Luca.

— Pentru că e fericită, îi răspundeam.

Pun CD-ul şi mă întind pe covor, cu ochii închişi. Aproape imediat, aud bubuituri de paşi apropiindu-se în fugă. Deschid ochii şi-l văd pe Luca în uşă, trecând rapid de la o expresie de bucurie la una de dezamăgire, şi îmi dau seama că, probabil, şi-a imaginat că e mama.

Îi fac semn să vină lângă mine.

— Pune tu unul, îi spun.

Se uită prin colecţie şi apoi scoate un CD.

— Poate mâine, mai bine, îmi zice.

Ritualurile mamei devin ritualurile noastre. Într-o dimineaţă, e „Heavy Heart” al celor de la You and I, în alta, e „Slow Song” al lui Joe Jackson, ales de tata, pentru că a fost valsul de la nunta lor.

Ascultăm Smashing Pumpkins, Shirley Bassey, Jeff Buckley şi chiar şi Elvis. Încerc să găsesc melodii care mă definesc, dar îmi dau seama că am adoptat în totalitate gusturile muzicale ale Miei. Tot ce ţine de Mia ne-a consumat vieţile şi acum ne consumă în egală măsură golul din ea.

După muzică, ne pregătim să plecăm la şcoală, repetând aceleaşi mişcări mecanice, continuându-ne vieţile.

Şi apoi se întâmplă cel mai rău lucru posibil.

Mă obişnuiesc cu asta.

Capitolul 15

La cursul de teatru, domnul Ortley pune „Venus”. Trupa aia din anii ‘60, versiunea celor de la Shocking Blue. Deodată, din senin, Thomas Mackee se apucă să danseze. Mai târziu, va spune cui îl ascultă că i s-a părut că aude „Sunt penisul tău” în loc de „Sunt Venusul tău” şi că de-aia s-a ridicat. Dar, ca de fiecare dată când e vorba de el, nu ştii niciodată ce-i adevărat şi ce nu.

Pe ringul de dans, Thomas Mackee e complet dezinhibat şi foarte haios. Deşi e cam îngălat şi deşirat, se mişcă bine. Face cele mai caraghioase feţe la piruete, cu gura în formă de ou, şi râdem de ne dor fălcile. Reuşeşte cumva să combine cele mai neverosimile mişcări şi, culmea, funcţionează. La o petrecere, nu ţi-ai dori să fii pe lângă el, dar aici are tot spaţiul la dispoziţie şi se bucură din plin. Mă uit la domnul Ortley, care râde la fel de tare ca noi, şi mă întreb dacă ăsta e unul dintre momentele perfecte de magie a comunicării pe care ne spunea că le aşteaptă.

Thomas Mackee e înnebunit după muzică. Se vede după felul în care îi reacţionează corpul. O secundă, simt un pic de invidie, pentru că parcă aş vrea şi eu să mă scol şi să mă prostesc împreună cu el. Are un ritm de-a dreptul haotic şi, în capul meu, mi-ar fi imposibil să prind şpilul. Apoi, nu ştiu cum, ni se întâlnesc privirile şi apare un declic.

Nu te băga! îmi spun în sinea mea. Fostele mele prietene din Stella, Michaela, de exemplu, ar spune că-s o toantă. Că-mi place să mă dau în spectacol. Că-s o ratată. Parcă le şi văd, aruncându-şi ocheade care spun mai mult decât o mie de cuvinte. Aşa au şi rămas populare atâta vreme, nefăcând nimic din ce le-ar putea pune într-o postură caraghioasă. Nu pleacă niciodată de acasă fără plase de siguranţă şi, îmi spun, bravo lor, dar în ce mă priveşte lucrurile stau altfel. M-am încurcat în plasele astea de nenumărate ori, iar fetele din Stella n-au avut nicio problemă să mă lase atârnând printre ochiuri, cu susu-n jos, până în punctul în care nici nu mai puteam să respir.

Prin urmare, dansez.

Thomas face un „V” cu degetele, îl întoarce invers şi îl îndreaptă spre ochi, ca şi cum mi-ar spune „concentrează-te”, ceea ce şi fac, urmărindu-i mişcările şi sincronizându-mă cu ritmul lui. Apoi, aranjamentul la chitară e foarte tare şi

schimbăm direcţia fără nicio problemă. Ceilalţi ţin ritmul bătând din palme şi întreaga atmosferă e atât de cool, dar, cumva, la modul uncool. E ca umorul altor naţii. Nu-l pricepi până nu-l trăieşti pe pielea ta. Thomas Mackee ştie să trăiască ridicolul, ceea ce e contagios şi sunt sigură că, dacă ar fi strâns cu uşa, ar recunoaşte că a petrecut un secol inventând mişcările astea în dormitor. Oare şi el se ascundea acolo? Oare se lepăda acum, în faţa tuturor, de imaginea pe care şi-o construise?

Oboseşte şi, imediat, îi prind privirea lui Siobhan. O trag de mână şi ne simţim din nou ca în clasa a VII-a, recreând mişcările care, atunci, păreau atât de fireşti. În ochii ei apare un licăr de recunoaştere. Cea mai vie amintire a mea din Sf. Stella e perioada în care am fost cele mai bune prietene şi, o fracţiune de secundă, nu-mi amintesc să mai fi fost prietenă cu altcineva.

La final, facem o plecăciune şi, tot restul zilei, ori de câte ori trece pe lângă mine un coleg de la cursul de teatru, nu pot să nu zâmbesc.

Şi mă simt vinovată că sunt atât de fericită. Pentru că n-ar trebui să fiu. Nu cât timp mama se simte aşa cum se simte. E peste puterea mea de înţelegere cum de îndrăznesc să fiu fericită şi mă urăsc din suflet pentru treaba asta.

Mă urăsc atât de mult încât mi se învârte capul.

Uneori, casa noastră devine un bulevard pe care se perindă oameni din lumea mamei şi a lui tata şi eu tot sper că unul din aceşti oameni are o soluţie pentru însănătoşirea Miei Pe unii îi vedem aproape zi de zi. Ar fi Freya, „magnetul de nemernici” care trece veselă ca o boare prin casă şi se aşază la şuetă cu Mia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îmi place când vine ea în vizită, pentru că îmi aminteşte de vremurile bune, când ea şi Mia aproape că vorbeau una peste alta ca să apuce să spună un cuvânt. Uneori, Freya o ia la o plimbare cu maşina, ca să mai iasă din casă, şi mă surprind aşteptând un miracol, cum ar fi să intre amândouă pe uşă râzând isteric la vreo poveste a Freyei. Dar, de fiecare dată, nu aud decât vocea Freyei. Ne uităm una la cealaltă şi, din când în când, văd că are lacrimi în ochi, pentru că ştiu că şi ea are nevoie ca Mia să-şi revină.

Uitaţi ce teorie am eu. Mia nu o să iasă în lumea ei, aşa că mă hotărăsc să i-o aduc eu aproape. A fost întotdeauna înconjurată de atâţia oameni, încât nu ştiu de unde să încep; şcoală,

universitate, muncă, prieteni de familie, colegi, foşti profesori, foşti studenţi. Pornesc de la oamenii cu care lucrează, cei cu care tata nu prea relaţionează.

Uneori, se certau din cauza lor, fiindcă, aşa independentă cum e, Mia voia ca tata s-o însoţească la ieşirile cu ei în oraş.

— Du-te singură. Eu o să am grijă de copii, încerca el să o convingă.

— Te eschivezi, răspundea mama. Eu ies cu prietenii tăi.

— Pentru că prietenii mei sunt prietenii noştri.

— Şi ai mei ar putea fi ai noştri dacă le-ai da o şansă.

— Le-am tot dat şanse. Nu mă uit suficient la ABC şi SBS pentru gustul lor şi tot ce discută cu mine se rezumă la fotbal şi cosa nostra.

Şi spunea asta cu o caricatură de accent australian rafinat, de până şi Mia se abţinea cu greu să nu râdă. El îi desena un zâmbet pe faţă, înălţându-i cu degetele colţurile gurii.

— Putem să ne purtăm o clipă ca nişte adulţi? De fiecare dată când mă duc la întâlnirile astea mă simt ca o văduvă, Rob.

— Asta poate pentru că eu mă simt ca mortul când sunt cu ei.

Într-un fel, sunt ciudaţi. Se întâmpla să-i aud noaptea cum râdeau de se prăpădeau, după ce avuseseră o discuţie aprinsă la cină. Foarte important, ea avea obiceiul să-i spună şi să-i ceară părerea despre orice. El ştie pe dinafară tot ce se petrece în departamentul ei. Cine e leneş şi care sunt punctele slabe şi cele tari ale fiecărui student de la seminarii. Uneori, mergeam pe Norton Street şi ne întâlneam întâmplător cu vreunul dintre studenţii ei, la care tata spunea:

— A, da, e Katrina Griffiths, cea cu lucrarea despre imperialismul McDonald’s.

Alteori, vorbeau noaptea despre lucrările lui de la muncă – despre casa pentru Pirelli sau garajul suspendat pentru Jameson sau dezbăteau dacă să mai angajeze oameni sau discutau despre ideea de a pleca în străinătate.

— Nu pot s-o las singură pe mama, spunea ea. N-or să-mi dea liber de la serviciu. Frankie abia a intrat în a XI-a.

— Mereu găseşti scuze ca să nu te relaxezi şi tu, Mia.

— Numai biletele de avion or să ne coste pe puţin zece mii.

— Îi lăsăm pe copii la mama.

Mersi, *tati!*

— Exclus. N-aş putea să fac aşa ceva.

Mia detesta să fie despărţită de noi.

— Luca s-ar descurca, dar Frankie n-ar face faţă niciodată, adăuga ea.

Mersi, *mami!*

Lui tata îi plăcea să petreacă timp doar ei doi, în vreme ce Mia avea mereu anturaj. Luca, eu, Angelina, când a mai crescut, bunica, acum că a murit bunicul, mătuşa mea, prietena Miei de la universitate care nu putea să treacă peste despărţiri. Mia era ca o cloşcă ce prelua problemele şi frământările tuturor din jur.

Din când în când, o auzeam vorbind cu prietenele despre bărbaţi. Freya, „magnetul de nemernici", povestea despre relaţia cu nemernicul actual.

— Îi spun despre problemele mele şi el crede că trebuie să le rezolve, zicea Freya, când eu nu vreau decât să vorbesc despre cum mă simt.

— Robert nu încearcă să rezolve lucruri, le răspundea Mia. Îmi spune doar că totul va fi bine.

Zicea asta pe un ton aproape critic şi nu înţelegeam de ce. Chiar mă enerva. De parcă trebuia neapărat să găsească ceva negativ, numai ca să intre şi ea în corul de văicăreli.

Nu e uşor să le spun oamenilor din lumea Miei ce se întâmplă. Ori nu pricep, ori nu vor să priceapă. Sau poate nu prezint eu situaţia într-un mod interesant.

— Mia e deprimată, spun.

— Mie-mi spui… Uite, nu reuşesc să termin lucrarea asta şi şefii departamentului se aşteaptă s-o rezolv cu bagheta magică. (Ăsta-i colegul de serviciu gen „Orice problemă ai avea, a mea e mai mare".)

— Mia e deprimată, îi spun următorului.

— Nu-ţi face griji. O să-şi revină cât ai clipi. Doar o ştii pe Mia, se hrăneşte din drame. Transmite-i să mă sune. (Amicul practic de la universitate care crede că oamenii trebuie să jongleze cu toate fără să se plângă.)

— Mia e deprimată.

— Da, n-aş putea spune că sunt surprinsă, Francesca. Ea se ocupă de toate acasă. (Altă colegă de serviciu a Miei. Îl detestă pe tata.)

— Mia e deprimată.

— Aşa se întâmplă când îţi iei prea multe responsabilităţi pe umeri. (Prietena din şcoală a Miei. Abia îşi ascunde

maliţiozitatea. Adică, să tacă şi să înghită! Aşa le trebuie femeilor care se împovărează cu prea multe şi vor să aibă totul! Răstigniţi-le! Răstigniţi-le!)

Unii îmi promit luma de pe cer, alţii nimic, dar până ajung să închid telefonul mă simt de parcă aş avea o sută de ani.

Capitolul 16

Într-o după-amiază, mă trezesc singură cu Thomas Mackee în staţia de autobuz. Luca e la repetiţiile de la cor şi fetele au diverse alte treburi. Stăm unul lângă altul o vreme, fără să spunem nimic, dar când se apropie autobuzul şi nebunul de şofer hotărăşte să nu oprească să ne ia, ne uităm unul la altul şi din acel moment nu ne mai putem ignora reciproc.

— De ce m-ai invitat să dansez la cursul de teatru? îl întreb.

Îşi dă ochii peste cap, atât de exagerat, încât regret că l-am întrebat.

— Înainte să ţi-o ia razna sentimentele, trebuie să te previn că nu eşti genul meu.

Vine rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Am avut impresia că tu mă invitai, continuă el. Oricum, mă simţeam ca un mare idiot, dansând acolo de unul singur, şi m-am gândit pe cine aş vrea să târăsc pe ring.

— Şi de ce m-ai ales pe mine?

— De ce ai acceptat?

— Pentru că m-ai făcut să râd şi n-am mai râs, nu ştiu, de nu mai ţin minte.

— Asta pentru că eşti o zâmbăreaţă, îmi confirmă el.

— Eu?

— Da. Nu prea des, dar din când în când ai zâmbetul ăsta hâtru, îmi zice. Majoritatea gagicilor au zâmbete de reclamă, până şi Finke are un zâmbet mortal când se sforţează, dar tu ai un zâmbet uşor caraghios. Vezi, îţi iese chiar acum.

Mă chinui să nu zâmbesc, dar cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mai caraghioasă mă simt.

— Nu-i cea mai bună abordare dacă încerci să cucereşti un tip, mă sfătuieşte înţelept, dar nu se ia în serios şi deja mă face să râd de-a dreptul.

Deci ştie să se poarte şi decent, îmi spun în sinea mea. Poate mai are vreo speranţă, dincolo de faţada insuportabilă pe care o afişează. Poate, undeva în adâncul lui, e un tip sensibil, care ne vede ca pe nişte fiinţe reale, cu probleme reale. Mă pregătesc să-i spun ceva drăguţ, un fel de mersi, şi îmi repet în minte replica.

— Maaamă! Ai văzut ce ţâţe are tipa aia?

Poate nu azi.

Una dintre colegele Miei vine în vizită şi rămâne în camera ei ore în şir. Sue e şefa departamentului de la universitate unde lucrează Mia şi, pentru noi, e ca un fel de bau-bau. Aşa cum face şi cu tata, Mia are stilul ăsta de a-i face pe oameni să-şi dorească să o acapareze şi am impresia că, în ochii colegilor ei, eu şi Luca suntem un fel de tabără inamică, pentru că acaparăm prea mult din timpul Miei.

După aceea, îi fac lui Sue un ceai şi ea îmi vorbeşte ca unui adult. Aş vrea să-i spun că nu sunt.

— De ce nu a văzut-o un doctor până acum? întreabă pe un ton aproape sever.

— A venit o doctoriţă, la început de tot.

— Şi nu a mai revenit?

— Tata zice că o s-o treacă pe antidepresive şi cam atât.

— Tatăl tău nu se trezeşte dimineaţa văzând lumea în umbre cenuşii. Antidepresivele nu sunt singura soluţie, dar ar putea s-o pună pe picioare şi din acel punct, o să preia ea frâiele.

— Mama nu ia nici măcar Panadol, încep eu.

— Şi am văzut farfuria cu mâncare pe care i-aţi dus-o, continuă Sue, ignorând complet încercarea mea de-a spune ceva. Nu inviţi un om înfometat la un festin. O s-o omoare. Începeţi cu ceva simplu.

Ştiu că încearcă să fie amabilă, dar Sue e, înainte de orice, practică. Îi tratează pe toţi din jur ca pe nişte adulţi, în afară de tata, pe care îl tratează ca pe un copil.

— Şi-a pierdut locul la universitate? o întreb.

— Nu. Dar serviciul e ultima ei preocupare acum.

— E din cauză că Luca şi eu…

— Tu şi fratele tău trebuie să încetaţi să credeţi că ea există exclusiv pentru voi şi binele vostru.

Suntem copiii ei, îmi vine să spun. *Nu asta e treaba noastră?*

Pe de altă parte, nu pot să mi-i imaginez pe copiii lui Sue gândind aşa. I-a învăţat de mici să fie independenţi şi acum locuiesc la Londra şi Toronto. Mia n-a putut suporta nici măcar ideea ca eu să stau cu bunica într-o suburbie relativ apropiată.

A doua zi, când mă întorc de la şcoală, bat încet la uşa ei şi intru fără să mai aştept să-mi răspundă. Îi duc ceai de muşeţel şi pâine prăjită şi îmi fac de lucru pe lângă ea o vreme. Într-o bună zi, aş vrea să înţeleg chestia asta, boala urâtă care s-a

insinuat în ea ca un cancer. Mă întreb dacă n-o am şi eu, într-o formă latentă. Mă întreb dacă o avea şi la şaişpe ani sau a apărut mult mai târziu. Privind lucrurile de la distanţă, o urăsc pentru că a fost aşa de slabă. De aproape, o iubesc cum n-am iubit-o niciodată în viaţa mea.

Mă întind lângă ea în pat. Hârtiile aduse de Sue cu o zi înainte simt împrăştiate peste tot.

— Ţi-ai făcut temele? mă întreabă, probabil pentru că asta e cea mai comodă întrebare.

— Aproape am terminat. Tu le-ai făcut pe ale tale?

Scoate un sunet stins, ca un râset.

— Le fac eu în locul tău, îi spun. Înainte mă lăsai să notez exerciţiile cu răspunsuri multiple.

— Asta era când predam la clasa a VIII-a. Acum e diferit.

Abia are energie să vorbească, dar cred că îşi doreşte companie, un contact cu lumea exterioară, fără să trebuiască să aibă de-a face direct cu ea.

Câteva momente, se aşterne tăcerea.

— Sebastian… a fost o greşeală? mă întreabă încet.

Nu ştiu ce să zic. Credeam că ştiu răspunsul, dar acum nu mai e aşa simplu de spus. Aşa că îi povestesc despre fetele din Sebastian şi, după o oră de vorbit, îmi dau seama că nu le cunosc prea bine. De ce stă cu noi Siobhan Sullivan, când e acceptată de atâtea alte găşti? De la o zi la alta, o să ne spună în faţă că nu suntem cool şi o să ne lase baltă. Dar Tara Finke? Tipii din grupul de dezbateri pe dreptate socială roiesc în jurul ei ca muştele şi, deşi e cât se poate de amabilă cu ei, deşi ei o lasă să se ambaleze cât vrea fără să râdă de ea, cum mai facem noi uneori, se întoarce mereu în gaşca noastră, cu certuri, cu proteste şi ţipete cu tot. E ciudat, dar cred că suntem un grup cu ceva lucruri în comun.

Ştiu că Mia crede la fel, pentru că încuviinţează dând din cap. În trecut, stăteam cu ea în pat şi căutam alinare în vocea ei. Acum se pare că rolurile s-au inversat.

Apoi îi povestesc despre Will Trombal şi despre cum am dansat la cursul de teatru şi despre Shaheen de la biologie şi despre Eva de la economie şi despre Ryan de la engleză şi despre Will Trombal. Îi povestesc despre Brolin – ce jalnic, despre Fratele Louis – ce om minunat, despre domnişoara Quinn – uşor stresată, dar drăguţă, şi despre Will Trombal.

Când termin de vorbit, o pup pe obraz şi iau tava.
Care e goală.
Şi uite aşa începem.

Capitolul 17

Pe drumul de la şcoală la staţia de autobuz, trecem pe lângă un om al străzii destul de tânăr, ghemuit în faţa unui supermarket, cu un carton în mână pe care scrie: „Mi-e Foame. Hrană Vă Rog”. Brian Turner de la studii juridice ţipă la el: „Du-te la muncă!”, Siobhan râde şi Tara o ţine langa cu chestia asta până ajungem la autobuz.

Când ne-am aşezat toate patru pe ultimul rând de scaune, ea şi Siobhan trăseseră deja o ceartă în toată regula, aşa că tăcem în cor. Thomas Mackee e şi el cu noi, pentru că n-a găsit loc liber în altă parte.

Tipa din faţa noastră, căreia nu i-a tăcut gura o secundă, se ridică, le face cu mâna prietenelor ei şi coboară.

— Mii de pupicuri!

Ne uităm unele la altele.

— Ce ratată, zice Siobhan pe un ton răutăcios.

— Adică de ce un personaj ca Turner, care urlă la un cerşetor pe stradă, nu e un ratat, şi cineva care zice „pupicuri” este? întreabă Tara Finke, luând-o de la capăt.

— Pentru că eu cred că oamenii ar trebui să înveţe să vorbească fără greşeli.

— Dar e-n regulă dacă sunt imorali, mă bag eu.

— Cine e imoral? întreabă Siobhan.

— Brian Turner! ripostează Tara Finke. Dar se vede treaba că e OK să te amuzi la fanfaronada lui stupidă şi să nu fii impresionată de cineva drăguţ care spune „pupicuri”.

— De unde ştii că e drăguţă? Pentru că se desparte aşa de siropos de prietenele ei?

— O judeci după câtă gramatică ştie, spune Tara. Eşti o gramatinazistă.

— Pe asta ai scos-o de la tine.

Thomas Mackee îşi strânge lucrurile şi se ridică.

— Măi, gagicilor, voi chiar reuşiţi să scoateţi omul din sărite, zice.

— Pe de altă parte, tu pur şi simplu ne luminezi viaţa, îi răspund. Te privim toate ca pe soarele nostru!

— Ştiţi cum vi se spune? Scorpi-Spice, Macho-Spice, Ştorfi-Spice şi Stupid-Spice.

Pleacă de lângă noi şi rămânem mute, până când Justine Kalinsky se uită la mine şi întinde mâinile.

— Frate-meu susţine că am braţele groase ca salamul polonez, îmi zice. Crezi că eu sunt Macho-Spice?

Mă uit la mâinile ei şi dau din cap că nu.

— Port mărimea 36, deci n-am cum să fiu eu, spune Siobhan.

— Porecla ta era Ştorfinela, zice Tara Finke fără echivoc, deci în privinţa ta n-avem dubii.

Nu putem lăsa lucrurile aşa. Coborâm la Justine Kalinsky în staţie ca să întoarcem chestiunea pe toate părţile până ajungem acasă.

— Cred că eu s-ar putea să fiu Macho-Spice, se destăinuie Tara. Sunt tunsă scurt şi aşa ne judecă tâmpiţii ăştia.

— Dar eu am un fizic mai robust şi îndesat, spune Justine. E o chestie comună la ţărăncile din Europa de Est.

— Nu, e Tara, sunt sigură, o convinge Siobhan.

— Deci între noi două, îi spun lui Justine la telefon în seara cu pricina, suntem ori scorpia, ori stupida.

— Doamne! oftează ea. Toată lumea mă crede o idioată!

— Mersi mult!

— S-ar putea să existe şi ceva suprapuneri aici, ne explică Tara a doua zi în clasă. Cred că Francesca s-ar putea să fie Scorpi-Spice, dar sunt şi oameni care o cred stupidă.

— În clasa a IX-a, m-am sărutat cu doi tipi într-o singură noapte, deci aş putea fi şi Ştorfi-Spice, intervin eu.

— Nu, nu se poate. Adică asta ce m-ar face pe mine? Pentru că nu-s nici stupidă, nici scorpie, în mod clar, spune Siobhan.

— Siobhan, tu eşti ca deodorantul Old Spice, pe care-l folosesc toţi băieţii, o informează Tara.

— Auzi, tu mă consideri mai degrabă scorpie, stupidă, ştorfi sau cam masculină? îl întreb pe Shaheen la ora de biologie.

— Nu ţi-e clar care? face el, ştiind exact despre ce e vorba, ceea ce mă cam îngrijorează. Apropo, e adevărat că te-ai giugiulit cu Trombal?

— Era beat.

— Ar trebui să ieşi cu băieţi veniţi din sudul Europei.

— Păi şi el e cam tot de pe-acolo.

— Da, dar nu ca noi get-beget.

— Te dai la mine sau mi se pare, Shaheen?

— Eşti dusă? De parcă ai fi genul meu! Tu nici măcar nu ştii cine a fost Tupac.

Încerc să nu par ofensată.

— Puteai să-mi dai „reject” cu mai multă delicateţe.

Râde.

— Eşti cool. Asta deşi nu eşti libaneză!

— E evident care dintre ele eşti tu, îmi spune Jimmy Hailler în timp ce traversăm Hyde Park.

— Dacă e aşa de evident, eu de ce nu văd?

— Pentru că trăieşti în lumea ta şi nu vezi nimic în jur.

— Bine, atunci care sunt?

— Toate patru. Bombăni în permanenţă pe cineva sau ceva, ceea ce te face cam scorpie, pari stupidă rău, pentru că nu deschizi gura să vorbeşti, dintr-un anumit unghi, într-o zi mai înnorată, când eşti îmbrăcată în uniformă şi ai părut strâns, ai un aer uşor masculin, plus că te săruţi până la amigdale cu prietenii altor fete, ceea ce te face cam ştorfi.

— Mulţumesc că-mi alimentezi paranoia.

— Cu plăcere. Vrei să-ţi fac o vizită? zice, când ajungem în staţie.

— Nu.

— Vezi? Acum vorbeşte scorpia din tine.

Autobuzul opreşte în faţa noastră.

— Hai, valea!

Mă urc şi arăt abonamentul.

— Nu am unde să mă duc!! strigă el, melodramatic. Nu... am... unde... să... mă... duc! se smiorcăie, strângând bara în braţe.

Mă uit spre şofer şi-mi dau ochii peste cap.

— Curat *Ofiţer şi gentleman,* îi spun. Ştiţi? Filmul cu Richard Gere?

— Dacă mai faceţi tărăboi, vă dau jos la prima.

Ajungem în Annandale. El scoate o ţigară şi îmi oferă şi mie una.

— Încerc să nu prind obiceiul ăsta. Mi se pare scârbos, îi zic.

— Îmi place cuvântul „scârbos”. Îmi place cum îl scuipi din gură, de parcă ar fi un parazit de care vrei să scapi.

— Ai avut paraziţi în gură, ca să ştii cum e?

— Din acest punct de vedere, eşti a naibii. Nu laşi pe nimeni nepedepsit pentru vreo comparaţie nereuşită.

Când ne apropiem de casă, mă uit la oamenii de peste drum.

— Oare oamenii ăştia n-au şi ei o viaţă?

— Totuşi, mie îmi par fericiţi

Le face cu mâna şi ei îl salută la rândul lor.

Intrăm, pun ceainicul pe foc, îmi arunc geanta în dormitor şi îl împing pe Jimmy în camera de zi.

— Stai jos şi nu atinge nimic, îl atenţionez, apoi mă îndrept spre biroul Miei.

Azi stă pe canapea, în cămaşa de noapte, ca de obicei, cu laptopul în faţă şi cu privirea aţintită în gol. Nu vrea să rateze conferinţele şi încearcă să-şi scrie lucrările.

— Fac nişte ceai, îi spun pupând-o pe obraz. Îl aduc ime…

— Bună!

Mă întorc şi îl văd pe Jimmy în uşă.

Mia se uită la mine curioasă.

— Jimmy Hailler, se prezintă el, îndreptându-se spre canapea cu mâna întinsă.

Spumeg, dar el nu mă bagă în seamă. Mama îi întinde mâna.

— Ce mai faceţi? o întreabă.

— Încerc să redactez o lucrare.

Mă uit la el şi îi arăt uşa din priviri. Nimic. Parcă zici că e câinele nostru. Ignoră complet orice privire care îi cere să asculte, în schimb, se aşază pe canapea.

— Despre ce e vorba?

— Despre rolul literaturii fantasy în cultura populară.

— Al dumneavoastră sunt! E genul meu preferat.

Aud cum ţiuie ceainicul şi decid să fac abstracţie de el, la care Jimmy se întoarce un pic şi îmi arată din ochi drumul spre uşă.

— Ceainicul! îmi atrage atenţia. Eu beau ceaiul cu un strop de lămâie.

Nu prea-mi vine să-l las singur cu mama. Dacă, să zicem, o întreabă de ce e în cămaşă de noapte? Dacă spune după aia la toată şcoala? Nu-l cunosc pe băiatul ăsta. Tot ce ştiu e că nu se dă dus de acolo şi pace.

— Şi ia nişte biscuiţi pentru James, Frankie, mă roagă mama.

Torn ceaiul şi fac repede un sandvici cu salată pentru mama, timp în care stau cu urechile ciulite, ca să prind ce vorbesc. Nu-l aud pe tata intrând. Îl văd abia când ies pe hol. Stă în uşa

biroului şi, cum eu vin din spate, trebuie să-l împing uşor la o parte ca să mă pot strecura pe lângă el.

— Tata, el e Jimmy. Jimmy, tata.

— Nu am reţinut cum vă cheamă, i se adresează Jimmy, ridicându-se de pe canapea cu mâna întinsă.

— Domnul Spinelli, îi răspunde tata cu un strop de răceală.

— Robert.

Asta vine de la mama, când aşez tava lângă ea.

Jimmy se face iar comod pe canapea, o serveşte pe mama cu ceai şi apoi muşcă dintr-un biscuit.

— Buun. Ce avem la cină?

După ce pleacă, mă trezesc cu tata la mine în cameră.

— E un drogat. Se vede cu ochiul liber.

— După ce?

— Am auzit şi eu de marijuana, să ştii.

— Se numeşte iarbă.

— Aha, faci pe deşteaptă.

— Cred că acum se zice „faci pe şmechera”.

— N-am nevoie de asta acum, Frankie. Am şi aşa destule lucruri de rezolvat.

— Dacă nu voiai să mă înhăitez cu toţi drogaţii trebuia să mă înscrii la Pius.

Am senzaţia că îi fac o nedreptate lui Jimmy Hailler, pentru că, probabil, nici măcar nu ia droguri, dar ăsta e felul meu de a-l scoate din sărite pe tata. Nu mi-e clar de ce o fac, dar o fac şi gata.

Nu mai spune nimic. Mai târziu, îl aud în dormitorul lui Luca, încercând să-şi petreacă timpul obligatoriu cu copiii dar ştiu că, în sinea lui abia aşteaptă să ajungă în camera Miei şi să stea cu ea, în vreme ce noi suntem nevoiţi să privim de la distanţă. Şi urăsc distanţa asta, pentru că, de aici eu şi Luca vedem lucrurile neclar şi o imagine neclară e mai rea decât orice şi-ar putea închipui cineva.

Capitolul 18

Drumurile de dimineaţă spre şcoală sunt o combinaţie între muzica pe care o ascultă Thomas Mackee, protestele Tarei Finke şi fantasmele ţesute de Justine în jurul tipului cu tubă.

Uneori, Thomas Mackee îmi înfige o cască în ureche şi-mi zice să ascult o melodie. După ce reuşesc să-mi depăşesc repulsia de a-mi băga în ureche ceva ce a trecut prin urechea lui, mă relaxez şi mă las cuprinsă de muzică, iar faptul că, timp de jumătate de oră, inima îmi bate în acelaşi ritm cu a altcuiva are un efect liniştitor.

Alteori, stau şi o ascult pe Tara cum organizează trupele. Ba e vorba de o rulotă cu mâncare în faţa şcolii, unde îşi fac veacul noaptea aproape toţi oamenii străzii din cartier, ba să ne oferim voluntare la ziua dreptăţii sociale, organizată de Ministerul Educaţiei, ba să participăm la un protest în faţa biroului local al unui deputat, care nu face nimic în privinţa regimului de detenţie impus refugiaţilor.

Partea căpoasă din mine nu vrea să mă implic. Mia şi-a petrecut ultimii patru ani întrebându-mă de ce nu pot să fiu şi eu ca fata aia, Tara Finke, la care eu îi spuneam: „Pentru că vreau să am prieteni”.

— Unii dintre oamenii care vor veni nici măcar n-or să ştie despre ce e vorba, îi spun Tarei Finke. Protestează de dragul protestului.

— Nu faci decât să te eschivezi şi ştii prea bine asta, zice Tara.

— Vrei să spui că n-am dreptate?

— Ba da. Dar e ca argumentul ăla, „Nu donaţi pentru lumea a treia, pentru că banii s-ar putea să nu ajungă la cine trebuie”. Oamenii îl folosesc numai ca să scape de vinovăţia că nu fac nimic.

Thomas Mackee stă lângă noi, ascultând muzică la CD player. Tara îi scoate o cască din ureche.

— Vii cu noi! îi spune ferm.

— Nu cred, zice el, ştiind prea bine la ce se referă, de parcă ne-a ascultat conversaţia.

— Să nu te prefaci nicio clipă că nu ai conştiinţă socială! îi spune ea pe un ton acuzator.

— Nu as-cult! fredonează el.

— Ba da, să asculţi!

El închide CD playerul, îşi scoate şi cealaltă cască şi îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu, nu te ascult. Lumea mea, zice, arătând cu degetul spre el, şi lumea ta. Lumi diferite.

— Şi unde e lumea ta acum, Mackee? întreabă ea. Unde sunt ceilalţi după ore, când stai cu noi?

— Nu stau cu voi. Iau autobuzul spre casă împreună cu voi. A se observa diferenţa. Nu mă interesează protestele. Nu vreau să salvez planeta. Nu îmi pasă de nimic şi nu îmi pasă că nu-mi pasă.

Tara se uită lung la el şi apoi dă din cap.

— Îmi pare rău, se scuză ea cu sinceritate.

Thomas Mackee pare surprins câteva secunde, după care face semn că îi acceptă scuzele.

— Am obiceiul ăsta să forţez oamenii să facă diverse lucruri, adaugă, sfioasă.

— E-n regulă.

Vai de tine, *Thomas Mackee! Nu pune botul!*

— S-ar putea să ai necazuri la şcoală – şi unde ar duce asta? continuă. Adică, visul tău e să cânţi într-o bună zi într-o trupă punk, nu? Ce-o să faci dacă se află vreodată că ai participat la un protest? Ţi-ai strica reputaţia. Ca artist punk, ai nevoie de o imagine apretată şi curată ca lacrima, nu de una de rebel.

Când îşi dă seama unde bate, deja nu mai dă din cap.

Pe faţă i se aşterne expresia aia tâmpă, de cimpanzeu uşor mirat.

— La ce te uiţi? îl întreabă pe Luca pe un ton morocănos.

Luca râde. Trece prin faza aia a puştanilor de a V-a, când simt nevoia să-i bage în seamă băieţii mai mari. Uneori, în drum spre şcoală, Thomas Mackee îl cară ţinându-l de un picior, cu capul în jos, şi, deşi mă tem să nu-i împrăştie creierii pe Market Street, nu-i opresc. Dacă Luca se strică de râs, nu mă lasă inima să spun „nu” la nimic.

Şi, încet, dimineţile încep să arate altfel. Nu-i nimic prea amical sau spectaculos, dar, până ajung la şcoală, senzaţia de rău cu care mă trezesc dispare. Nu pentru multă vreme, ce-i drept, dar suficient cât să mă ajute să trec peste încă o zi.

Capitolul 19

Suntem invitate la altă petrecere. O dă un tip din a XI-a, dar sunt invitaţi şi majoritatea celor din a XII-a, ceea ce mă face să mă întreb dacă vine şi Will Trombal.

Tata ne lasă în faţa casei în acelaşi timp în care coboară din maşină Thomas Mackee şi prietenii lui. El se face că ne vede cu întârziere şi se miră exagerat, la care, ca de obicei prietenii lui cad pe jos de râs, de parcă n-au văzut în viaţa lor ceva mai amuzant.

Jimmy Hailler stă aşezat pe verandă, bălăngănindu-şi picioarele. Mă reperează şi-mi face semn cu mâna să vin lângă el. Fumează un cui.

— E o atmosferă ca de congresul tocilarilor înăuntru, mă informează.

Cineva pune un CD cu ABBA şi se aude un cor de urale amestecate cu huiduieli.

Jimmy îmi dă să trag un fum.

— S-ar putea să ai nevoie ca să supravieţuieşti încă unei „Dancing Queen”.

Îl refuz râzând.

— Hai să dansăm!

— Numai fraierii dansează pe muzica asta.

Şi dansez cu Tara şi Justine, înghesuite pe ringul de dans minuscul din sufragerie, împreună cu blazaţii şi coolenii şi premianţii şi alte optzeciste, cum ne zice Jimmy Hailler. Dar ABBA are capacitatea de a uni mulţimile şi de aici începe circul. În partea în care Agnetha şi Frida cântă „Dig it the Dancing Queen”, Justine se face că dă la sapă şi mişcarea se răspândeşte ca focul la ceilalţi, ceea ce e înspăimântător. La un moment dat, fac paşii de dans din *Saturday Night Fever* cu Shaheen. Parcă aş fi fumată, deşi nici nu m-am atins de cuiul oferit de Jimmy Hailler. Ca de obicei, băutura curge în valuri şi, combinată cu mâncarea la comandă, îmi întoarce stomacul pe dos. Dar e distracţie şi suferinţa Miei aparţine altei lumi.

Când mă opresc din dansat, îl văd pe Will Trombal uitându-se la mine. I-a scăpat cam mult gel în păr şi, îmbrăcat în haine de stradă de la magazinul pentru surferi, arată… impresionant. Dar cel mai greu e să nu reacţionez la expresia din ochii lui şi îmi spun în sinea mea: „Dă-o încolo pe prietena lui! Fă pasul şi

gata!”. Şi chiar sunt gata să-l fac. Dar ea e acolo şi are un zâmbet ca din reclame, nu unul hâtru, ca mine.

Mai târziu, ies să iau nişte aer. Jimmy şi un tip joacă un fel de fripta şi mor pur şi simplu de râs, pentru că niciunul nu nimereşte sub nicio formă palma adversarului.

Simt pe cineva în spatele meu şi ştiu că e Will Trombal. Ne uităm unul la altul şi, timp de câteva secunde, nu spunem nimic.

— Te simţi bine? mă întreabă.

— De ce? Nu arăt bine?

— Ba nu, arăţi excelent.

Şi iar începem jocul aprobărilor din cap, numai că, de data asta, nu plec privirea. Mi se pare că, la un moment dat, chiar ne atingem degetele. Uşor, ca un curent static.

— Ea e prietena ta?

— Da. Veronica.

Thomas Mackee bagă capul între noi şi face ventuze. Exact atunci, apare Justine şi mă trage înăuntru după ea.

— Siobhan! îmi spune, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Mă grăbesc după ea în casă şi o văd pe Tara stând în faţa unei uşi, cu mâinile încrucişate şi cu o figură care spune clar „Să nu vă puneţi cu mine!”.

Intru în cameră şi dau nas în nas cu un tip, Tim Lang. N-o să pricep niciodată cum de Siobhan are aşa gusturi proaste la băieţi. O clipă, nu îl las să treacă. Mă uit fix la el, până mă împinge el din drum.

— Lesbienelor! se răţoieşte tipul la Tara.

— Vai, ce original!

Siobhan stă în fund pe pat, pe jumate goală, plângând în hohote, cu rimelul şiroindu-i pe faţă.

Mă aplec să-i închei nasturii la cămaşă, uşor jenată, pentru că n-am mai văzut-o niciodată aşa dezbrăcată.

Îmi dă una peste mână.

O trag în baia învecinată, unde îi bag faţa în chiuvetă. Se opune din răsputeri. Are dungi de rimel pe obraji. Afară, se aude „Endless Love” şi mi-l imaginez pe Will Trombal dansând cu prietena lui.

Îi scufund iar faţa în apă.

— Dacă te vede tatăl tău în halul ăsta, te omoară!

— Şi ce-ţi pasă ţie? Ce-ţi pasă ţie de orice?

Icneşte ca şi cum îi vine să verse – sunet pe care-l cunosc prea bine – şi o trag spre closet să vomite. Abia mă abţin să nu vomit şi eu, dar ea plânge în continuare şi îi ţin fruntea aşa cum mi-o ţinea Mia pe vremuri. Deodată, mă simt foarte singură şi mi-e dor de mama. Plâng şi eu.

O şterg pe faţă şi îi închei restul nasturilor. Ea mă priveşte, un pic năucă. Îmi simt ochii umflaţi şi machiajul întins pe obraji. Cred că, în momentul de faţă, arăt mai rău decât ea.

— Înainte erai prietena mea cea mai bună, îmi şopteşte. Mai ţii minte?

— Nu ştiu cine eram atunci îi răspund, tot în şoaptă.

Ieşim din cameră fără să ne grăbim. Doar câţiva tipi rânjesc răutăcios, pentru că, slavă Domnului, toată lumea e ocupată să eclipseze pe toată lumea, dansând pe „Summer Nights”.

Tara stă de vorbă cu Ryan Burke şi alţi băieţi de la dreptate socială.

— Plecăm, îi spun.

În drum spre ieşire, îl apuc de braţ pe Thomas Mackee.

— Avem nevoie de maşina ta.

Un moment, pare sfâşiat între prietenii lui şi noi. Apoi Tara zice:

— Thomas, eşti cu noi sau nu?

Şi, de data asta, nu mai scoate niciun cuvânt.

La miezul nopţii, alergăm cu rândul prin Hyde Park, ca s-o trezim pe Siobhan din beţie. E ger afară, aşa că, între ture, stăm pe iarbă ghemuiţi unii în alţii şi ne uităm la stele.

— Oricum, era o petrecere de tot rahatul, zice Thomas. Ştiţi ce cred eu? continuă, dar nimeni nu pare să-l asculte. Că moda retro o să îngroape secolul XXI.

— Ce s-a întâmplat acolo? mă întreabă încetişor Justine.

Am impresia că se referă la mine, nu atât la Siobhan. N-am scos o vorbă de când am plecat.

— A făcut-o… ceva ce nu este, răspund încet.

Sunt primele cuvinte pe care le spun. Tara se întoarce din tura ei cu Siobhan. Cum stăm toate cuibărite unele în altele, simt că Siobhan mă ia cu mâna pe după umeri. Are mâna caldă.

Şi, în tăcerea întunecată, această senzaţie îmi dă putere.

— Mama a avut o cădere nervoasă. Suferă de depresie şi refuză să iasă din casă. Şi fiecare zi care trece ne omoară încet.

Nu-mi vine să cred că am zis-o cu voce tare. Adevărul nu te eliberează, să ştiţi. Te face să te simţi încurcată şi stânjenită şi lipsită de apărare şi cu faţa în flăcări şi îngrozită şi amuţită şi vulnerabilă. Dar eliberată? Nu mă simt eliberată deloc. Mă simt ca naiba.

Nimeni nu spune nimic, pentru că, de fapt, nu prea e nimic de spus.

Apoi, simt cum mă ia de mână Justine, simt şocul din privirea lui Siobhan şi compasiunea Tarei Finke.

— Să nu-i spui lui Will Trombal! zice Thomas Mackee. Probabil că o să încerce să te consoleze şi în seara asta, când vorbea cu tine, i se sculase.

Fetele sunt dezgustate şi vorbesc toate deodată, una peste alta.

— Eşti un mare bou!

— Nu poţi să te porţi şi tu omeneşte?

— Eşti atât de insensibil!

— Ai făcut-o să plângă, cretinule! Uite, tremură!

Dar eu mă zgudui de râs. Râd aşa de tare, încât îmi curg lacrimi pe faţă, apoi dau în hohote de plâns, până simt că mă sufoc, şi îmi trec atâtea gânduri prin cap, încât mintea nu mai poate să le cuprindă. Abia mai pot să respir şi pesemne că totul sună atât de îngrozitor, încât Thomas Mackee mă ia şi mă strânge în braţe şi fetele îmi spun încontinuu: „E-n regulă, Francesca, e-n regulă, Francesca”, plângând şi ele.

Rămânem aşa o vreme. Nimeni nu încearcă să analizeze sau să ofere soluţii. Nimeni nu întrerupe. Din când în când, preţ de o clipă, mi-e un pic jenă că m-am destăinuit, dar apoi îmi dau seama că am încredere în oamenii ăştia şi nu ştiu cum sau când s-a întâmplat asta.

Mai târziu, o luăm spre maşina lui Thomas Mackee şi pe drum, îl întreb de ce nu bea.

— Pentru că vreau să fiu primul bărbat din familia Mackee care apucă 40 de ani cu ficatul la el, îmi spune franc.

Pe întuneric, nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau nu.

Mă reazem de un felinar şi borăsc, chiar lângă pantofii lui. Se uită în jos şi apoi la mine.

— N-a fost o idee bună să mănânci guacamole, îmi zice pe un ton cât se poate de prozaic.

Şi, pentru a doua oară pe seara asta, mă face să râd.

— Dacă nu te potoleşti, o să-mi devii chiar simpatic, îi spun.

Capitolul 20

Se apropie vacanţa şi, în loc să mă bucur, mă simt deprimată. Ideea de a-mi petrece două săptămâni cu mama, în starea în care e, mi se pare de nesuportat. Mai rău, tare mă tem că, oricâte progrese am făcut cu gaşca de la şcoală, se vor pierde în timpul vacanţei. Temeliile relaţiilor noastre de prietenie sunt prea şubrede şi nu sunt sigură că or să reziste.

Le sun pe prietenele mele din Stella, una câte una. Nu mai ştiu nimic de ele de când m-am întâlnit în autobuz cu Tina, aşa că îmi spun că a venit vremea să fac măcar o încercare.

Sunt invitată la o petrecere cu fetele din Pius, dar tot ce-mi doresc cu adevărat e să mă văd doar cu ele, ca pe vremuri. O altă parte din mine tânjeşte să o sune pe Justine Kalinsky şi pe celelalte fete, dar n-o fac. Mă tem că or să întrebe „Cine?” când o să le spun că sunt eu şi că, poate, or să-mi spună că au un milion de alte chestii de făcut. Dar eu nu am pe nimeni în afară de Luca, şi până şi el e prea ocupat pentru mine.

În weekend, mă duc să probez rochia împreună cu Angelina şi celelalte domnişoare de onoare. Una e cea mai bună prietenă a ei de la universitate şi a doua e verişoara Vera din partea maică-sii, pentru care a insistat mătuşa mea.

Pentru cineva care n-a cusut niciodată, Angelina a făcut o treabă de nota 10. Are suficient bun gust încât să-i iasă ceva extraordinar, dar rochiile au croială joasă şi nu mă pot abţine să mă uit în decolteu cel puţin o dată la cinci secunde.

— Îţi stă foarte bine, mă asigură Angelina. Nu te mai gândi la asta şi gata.

— N-am de ales, Angelina. Îmi sar în ochi.

— Ar trebui să fii mândră de ei. Uită-te la Vera, care n-are deloc.

Vera e obsedată de diete şi de mersul la sală, aşa că a pierdut orice urmă de grăsime corporală pe care a avut-o vreodată.

— Mersi, Angelina! zice Vera pe un ton sec, aranjându-şi sutienul cu push-up.

Mai târziu, Angelina şi restul domnişoarelor de onoare mă scot la Haberfield, la o cafea şi cannoli cu ricotta.

— Ce mai face Mia? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— N-o lăsa să se complacă în situaţia asta, Francesca, spune Vera, cu aerul că deja ştie toată lumea prin ce trecem. Robert e un tip arătos şi o să se sature…

— Taci din gură, Vera! îi zice Angelina.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Vrea să spună că e o idioată şi că nu-l cunoaşte pe unchiul Robert.

— Bărbaţii nu rămân alături de femei deprimate o veşnicie. La un moment dat se plictisesc, pentru că simt nevoia să facă sex, continuă Vera.

Angelina se ridică şi mă ia de braţ.

— Ies la o ţigară.

Mi se învârte capul.

— E regina ignoranţei, ca toate neamurile din partea maică-mii, îmi explică afară.

— Adică lumea crede că tata o s-o părăsească pe mama?

— Sunt invidioşi, de-aia şi umblă cu *mall'occhio,* îmi zice, referindu-se la deochi.

— Tu crezi că mama o să rămână în starea asta tot restul vieţii? Ca Zia Annunziata din Sicilia, care nu a mai scos o vorbă de 45 de ani?

— Cine zice chestia asta? Tu ai mai vorbi cu bunica dacă ar fugi cu logodnicul tău?

— Bunicul a fost logodit cu Annunziata?

— Ba bine că nu. Şi sora mai mică şi veselă, adică bunica, se furişează pe vapor şi călătoreşte clandestin împreună cu el până aici. Planul era ca el să îi facă chemare Ziei după ce ajungea, dar apoi n-a avut de ales şi a trebuit să se însoare cu bunica.

— Ce chestie!

— Plus că i-a furat Ziei şi reţeta de biscuiţi în formă de S.

— Nu pot să cred!

Angelina dă din cap aprobator.

— Oraşul ăla din Sicilia era ca-n *Melrose Place* şi bunica era Heather Locklear.

Stinge ţigara.

— N-o asculta pe Vera. Nu-i cu mult mai inteligentă decât ganterele pe care le cară la alergări.

— Nu-mi doresc decât ca totul să revină la cum era pe vremuri.

— Nimic nu va mai fi ca pe vremuri Frankie, dar trebuie să te asiguri că faceţi paşi înainte.

Mă lasă acasă cu maşina şi mă duc direct în dormitorul mamei. Tata e cu ea. O ţine în braţe. Ea doarme şi el o sărută pe obraz.

— Nu vrea să facă sex! ţip. E bolnavă!

Se uită la mine, şocat.

— Frankie, ce ai păţit?

Dau buzna la mine în cameră şi trântesc uşa, furioasă pe el, că le permite oamenilor să inventeze zvonuri. O sun pe Michaela din Stella şi o întreb dacă vrea să facem ceva împreună. Încerc să-mi amintesc pe ce baze funcţiona relaţia noastră în trecut. Pentru că avea simţul umorului şi mă trata bine? Şi, dacă e aşa, de ce mă simţeam aşa de recunoscătoare că oamenii mă tratează bine?

Michaela nu e disponibilă în seara asta. Doarme acasă la Natalia. Îmi vine să mă autoinvit, dar îmi tot spun că o să zică ea ceva.

Dar nu o face.

Aşa că o sun pe Justine Kalinsky şi încep:

— Francisca Spinelli la telefon.

— Francesca, încetează să te mai prezinţi cu numele de familie, zice ea. Ce mai faci?

— Mă simt ca naiba.

Şi nu ştiu cum se face, însă la ora 8 în seara aia, stau tolănită lângă ea pe canapea, împreună cu Siobhan şi Tara, mâncând prostii şi uitându-ne la un film cu Keanu.

Şi aş vrea să stau pe canapeaua aia tot restul vieţii.

Capitolul 21

Începem şcoala cu o întâlnire a Casei şi, aşa, am ocazia să-l privesc pe Will Trombal vorbind timp de 20 de minute. Nu face risipă de cuvinte. Privirile îi sunt lungi, pauzele, interminabile şi întotdeauna gândeşte înainte de a spune ceva. Emană o încredere imperturbabilă, complet lipsită de orgoliu, o seriozitate şi o sinceritate care parcă mă provoacă la luptă. Când se termină întâlnirea, în înghesuiala de pe hol, simt că mă apucă cineva de braţ pe la spate şi iată-ne faţă în faţă. Are o expresie iritată.

— Ce e? zice el.

Suntem împinşi şi îmbrânciţi din toate părţile, dar nu mă deranjează contactul fizic.

— Ce e, ce?

— De ce-ţi dădeai ochii peste cap?

— Nu mi i-am dat, mint eu.

— De fiecare dată când am vorbit eu, ţi-ai dat ochii peste cap, mă acuză.

— Atunci nu te mai uita la mine când vorbeşti.

— Dacă vreau să mă uit la tine, mă uit.

— Will, discuţia asta e ridicolă. Acum, eu sunt expertă în discuţii ridicole, în timp ce tu eşti complet în afara elementului tău, ceea ce înseamnă că o să câştig şi, judecând după faza cu Tolstoi versus Troţki, nu cred că o să digeri prea bine înfrângerea.

Mă priveşte o clipă, apoi pare că se relaxează şi îi apare pe chip o umbră de zâmbet.

— Deci, cum a fost în vacanţă? mă întreabă.

— Mi s-a părut că nu se mai termină. Tu ce-ai făcut?

— Dileme.

Mă priveşte intens.

— Peste o lună trebuie să depun lista de opţiuni pentru admiterea la facultate.

Se vede cu ochiul liber că e complet dezorientat.

— Şi ştiu exact ce o să scriu, continuă, ca şi cum i-aş fi răspuns ceva, iar chestia asta mă sperie îngrozitor.

— Ştii care e teoria mea? îi spun, deşi, în realitate, e teoria Miei. Frica e sănătoasă. Face ca lucrurile să devină mai interesante.

Expresia feţei i se mai îmblânzeşte.

— În momentele bune, tu chiar laşi impresia că eşti neînfricată.

Dau din cap că nu.

— N-am mai avut un moment bun de multă vreme.

Nu ştiu cum, dar ajunge să mă conducă până în faţa clasei. Parcă ar fi o scenă dintr-un serial american cu adolescenţi. Mergând pe lângă el, ţopăi pe o muzică pe care o aud în cap. Nu pot să-l privesc direct, aşa că trebuie să mă bazez pe celelalte simţuri. Mirosul aftershave-ului, atingerea cotului când ne ciocnim fără să vrem, rezonanţa vocii lui grave.

Şi mă învăluie o senzaţie minunată. Pentru că, preţ de o clipă, sunt cam încântată de mine.

***

La cursul de teatru, începem un modul Shakespeare şi Ortley propune un spectacol pentru semestrul care vine.

— *Henric al IV-lea*, partea I, zice. O să vă regăsiţi în fiul rebel care nu vrea decât să-şi piardă vremea la cârciumă cu prietenii lui idioţi.

Îmi place să mă uit la faţa lui când vorbeşte. Uneori, vorbeşte cu precipitaţii (de fapt, scuipă tot timpul), dar cred că de la atâta înflăcărare. Îi plac cuvintele şi le rostogoleşte pe limbă ca pe o prună coaptă, care zemuieşte la colţurile gurii. Îşi foloseşte mult şi mâinile, pe care le duce la buze, de parcă ar scoate efectiv cuvintele din gură şi le-ar arunca spre noi.

Şi tresărim la greu din cauza lui. Înjură în timpul orei, nu pe noi, ci în legătură cu vreun text, şi chestia asta ne cam place, pentru că, iată, ai în faţă un bărbat care nu se teme să vorbească despre sex şi pasiune. E ciudat, pentru că are vreo 50 de ani, o faţă colţuroasă şi nişte priviri demente, dar cursul lui mă captivează.

— N-ar fi cam greu să fii rebel şi cool când te cheamă Henric? întreabă Thomas.

— Hal, pentru prietenii lui.

Sună soneria şi facem coadă la ieşire. Nu mă dă pe spate alegerea piesei, dar nu spun nimic.

— Francesca?

— Da, răspund eu, îndreptându-mă spre Ortley.

— Ţi-ai dat ochii peste cap.

Doamne, altul!

— E o afecţiune de care sufăr.

Bag o minciună, fiindcă e mai rapid să mint decât să explic.

— Mă interesează ce părere ai.

— Despre spectacol?

— Desigur.

Am băut serul adevărului. I-am smuls deja un zâmbet lui Will, aşa că îmi zic să mai încerc o dată şi mă aşez în faţa lui.

— *Henric al IV-lea* nu are decât un rol feminin, Kate. Fata din Ţara Galilor nu ştie engleză, aşa că opţiunile sunt destul de limitate. Cred că ar trebui să punem un Shakespeare cu mai multe roluri pentru fete.

Mai întâi se arată uimit, apoi râde.

— Arăţi mai bine decât semestrul trecut. Te simţi bine?

Cam grosolană întrebarea.

Nu ştiu cum s-o iau. Când nu mă întreabă nimeni cum îmi merge, urăsc pe toată lumea, dar când mă întreabă Justine sau ţi-o aruncă în faţă Ortley, mi-e greu să răspund. Nu mi-am repetat în minte un răspuns nimerit şi politicos. Suntem abia în prima zi de şcoală şi el deja mă pune în dificultate.

— Am unele zile bune, altele, de-a dreptul oribile, îi spun, pentru că încă nu mi-a trecut efectul de la serul adevărului.

Mă priveşte încuviinţând din cap.

— La fel şi eu.

Nu-mi pot disimula zâmbetul.

— Ştii să joci?

— Am jucat în *Oliver* în clasa a VI-a.

— Nancy?

— Fagin.

E impresionat.

— Ce-ai zice de *Macbeth?* Eşti familiarizată cu Shakespeare?

— Cu *Macbeth,* da. Nu sunt om născut dintr-o femeie, îi spun, referindu-mă la faptul că vrăjitoarele prezic că Macbeth va fi ucis de un ins care nu-i născut dintr-o femeie, care până la urmă se dovedeşte că s-a născut prin cezariană. Din cauza asta, când am văzut o montare a piesei, în clasa a IX-a, m-am gândit că sunt şi eu o ciudată.

— De ce? Doar ciudatul îl ucide pe monstru până la urmă, nu-i aşa?

— Mda, aşa s-ar zice.

Se ridică şi îşi strânge lucrurile.

— O să mă gândesc la schimbarea piesei. Dar ţine minte, am reputaţia că produc spectacole excelente. Dacă nu mă dai pe spate la audiţiile pentru *Macbeth,* o să punem *Henric al IV-lea* şi tu o s-o joci pe fata galeză care nu vorbeşte engleză.

— S-a făcut.

În autobuz, îi povestesc Tarei despre posibila schimbare.

— Macbeth?

— Îhî.

— Şi ţie asta ţi se pare o victorie?

— De ce, nu e?

— Gândeşte-te la femeile din piesă. Trei vrăjitoare, o scorpie şi o nevastă supusă.

— N-aş zice că Lady Macduff e o nevastă tocmai supusă, o contrazic eu.

— E o cicălitoare. Îl cicăleşte pe Macduff până-l bagă în mormânt, ne spune Thomas, scoţându-şi o cască din ureche.

— Mie mi se pare aprigă, zice Justine.

— Şi totuşi moare, mă informează sec Tara. Lady Macbeth se sinucide, vrăjitoarele se evaporă şi ele cumva. Observaţi că, în ciuda victoriei, tot de femei ne putem lipsi.

— E doar o piesă, îi atrag atenţia iritată.

— Nu, nu este. E un expozeu despre cum femeile cu voinţă ori sfârşesc nebune, ori sunt zdrobite.

— Ori sunt înfăţişate ca nişte gagici cu barbă, spune Thomas.

— Poftim? spune Siobhan.

— Vorbeşte despre vrăjitoare, îi explic eu. Şi să nu uităm că Lady Macbeth, „femeia cu voinţă”, era o scorpie nebună de legat.

— Nu e de bine, spune Tara, clătinând din cap.

— Nu sunt de acord, o contrazice Justine. Cred că, în final, profii apleacă urechea şi la noi, fetele.

— Eu aş fi preferat-o pe aia cu tipii care-şi fac veacul cu amicii în cârciumă, zice Thomas.

— Eu o să merg pe Lady Macbeth, îi informez, şi, încă mai rău, la audiţii o să prezint fragmentul în care zice: „Stârpiţi femeia din mine”, ceea ce o să fie cam complicat în faţa unei adunături de cretini.

În sfârşit, i-am stârnit şi lui Thomas interesul cu ceva.

— Să stârpim femeile?

— Vrea să spună că trebuie să anihileze femeia din ea şi să lase latura masculină să vorbească, pentru că numai bărbaţii sunt în stare să facă lucruri dezgustătoare, revoltătoare, de tot rahatul, îl lămureşte Tara.

— Femeie, ai nevoie de-un doctor, mormăie Thomas în barbă.

Mă întorc împreună cu tata de pe Johnston Street, unde am fost la cumpărături. Trecem pe lângă puştii din capul străzii, care şi-au construit propria balustradă, pe care se dau cu placa şi aterizează în mijlocul drumului.

— Plecaţi de pe stradă! le zice tata când îi depăşim.

E în şlapi şi şort şi puştanii se cam hăhăie. Le închid gura cu o singură privire.

Uneori, mă uit la tata şi îmi spun că pare atât de trist încât s-ar putea dezintegra. Mia a fost iubirea vieţii lui de când aveau cinşpe ani şi cred că întreaga lui identitate s-a mulat pe a ei.

— Despre ce vorbiţi noaptea? îl întreb.

Se gândeşte un moment.

— Acum eu sunt cel care vorbeşte, ceea ce e ciudat, nu-i aşa?

Argumentul Miei a fost dintotdeauna că tata nu vorbeşte îndeajuns despre ce-i trece prin cap. Ea crede cu tărie că cel mai bine e să te exteriorizezi, în timp ce el preferă să ţină totul sub capac.

— Nu e ca şi cum ar exista un singur răspuns sau o singură cauză, îmi spune.

— Vrei să spui că, de fapt, sunt mai multe?

— Vreau să spun că mi-ar plăcea să pot pune degetul pe ceva anume, uite, e asta sau aia.

— Mi-ar plăcea să ne spui şi nouă măcar una din „astea”.

În ultima vreme, nu mă mai recunosc pur şi simplu, când interacţionez cu tata. Îi tot vorbesc pe un ton acid. Nu mă pot abţine şi nici nu pricep de ce o fac. Oare îl învinovăţesc pentru tot ce se întâmplă, dat fiind că Mia pare prea fragilă ca să ducă vreo vină?

— Era obosită dintr-o mulţime de motive, îmi explică. Poate avea nevoie de o pauză şi nu a vrut să ne zică.

— Odată, pe la începutul anului, mi-a povestit că voia să stea acasă, să nu mai meargă la muncă şi părea foarte încântată de un astfel de scenariu, îi spun.

Nu ştiu de unde îmi vine. Unde am ascuns amintirea asta până acum?

Se opreşte un moment şi văd cum se schimbă uşor la faţă.

— Ţi-a pomenit de asta vreodată? îl întreb, încercând să-mi amintesc discuţia pe care am avut-o atunci cu ea.

— Nu mai ţin minte.

— Era foarte încântată. Asta îmi amintesc sigur. Nu mai ţii minte?

Clatină din cap că nu şi o ia la pas din nou.

— După ce a murit bunicul, insist eu, pentru că, nu ştiu cum, amintirile întotdeauna revin în fragmente mici. A fost tristă multă vreme şi apoi, într-o bună zi, mi-o amintesc fericită. După care s-a schimbat iar. Poate e din cauza a ceva ce am făcut eu. Sau, ştiind-o pe mama, a ceva ce nu am făcut.

— Tu şi Mia vă aveţi exact ca Mia cu maică-sa.

De la distanţă, îl văd pe Jimmy Hailler stând de vorbă cu oamenii de vizavi. Cred că deja îl cunosc mai bine pe el decât pe mine.

— Băiatul ăsta n-are şi el casă?

— Habar n-am.

— Să nu-l prind la tine în dormitor!

— Tati! Nu mai fi de modă veche! Suntem doar prieteni.

— Şi uită-te la nădragii lui! Nu poate să-i poarte şi el ca lumea şi să nu mai calce pe ei?

— Uită-te la tine. Parcă eşti scos dintr-un documentar despre bărbaţii din ţara cangurilor.

— Francesca, cine te învaţă să vorbeşti aşa cu tatăl tău? îmi dă replica, prefăcându-se rănit în orgoliu.

E prima oară când încearcă o glumiţă în ultima vreme şi inima îmi tresaltă de bucurie.

Ne apropiem de casă şi îi fac cu mâna lui Jimmy.

— Şi dacă-şi imaginează că rămâne cu noi la masă, se înşală amarnic.

Jimmy vine şi îmi ia pungile de cumpărături din mână, uitându-se prin ele.

— Cotlet de miel. Sunt invitat?

Capitolul 22

La studii juridice, mergem la bibliotecă să căutăm diverse chestii pe internet. Lângă mine stă Thomas, care şi-a conectat discret căştile la calculator. Bate încet cu degetele în masă, dă din cap şi, din când în când, fredonează ceva falseturi, aşa că mi-e greu să mă concentrez. Mă trezesc scriind cuvântul „depresie”. Apar mii de pagini şi simt uimită de cantitatea enormă de informaţii

— Ce faci aici? o aud pe Justine întrebându-mă.

Închid repede monitorul, dar întinde mâna şi îl reporneşte.

Nu ştiu de ce am avut impresia că Justine e timidă. Uneori, încerc din răsputeri să-mi amintesc cum era la Stella, dar Justine de atunci îmi apare estompat, ca un imprimeu pe un tapet pe care nu l-a observat nimeni niciodată. Aici fiind o şcoală mai muzicală, lumea se dă în vânt după chestia cu acordeonul. Într-un fel, pasiunea asta de tocilară fistichie o face să pară cool.

— Mă dă pe spate, zice Eva Rodriguez.

Nu ştiu când au încetat să mă mai calce pe nervi chicotelile lui Justine, dar acum am prins obiceiul să vorbim pe net în fiecare seară, mai ales despre tipul cu tubă, despre Will şi despre muzică. În mod ciudat, ea şi Thomas au gusturi asemănătoare: curentul punk new age, chestii alternative şi melodii din musicaluri. Îi pasionează scena muzicală locală, trag CD-uri unul pentru celălalt, au discuţii din alea grele despre muzica şi versurile din ziua de azi şi, oarecum, am început să mă obişnuiesc cu gusturile lor. Ale mele erau o combinaţie între ce ascultau Mia şi prietenele mele din Stella. Îmi plac şi lipsa de structură a preferinţelor lui Justine şi Thomas, şi faptul că n-a mai auzit nimeni de ele.

Azi, stă aplecată peste mine, îmi ia mouse-ul din mână şi se uită pe paginile cu rezultate.

— Trebuie să restrângi căutarea, îmi explică. Există mai multe tipuri, să ştii.

— Eşti cumva expertă?

— Alo?! Sunt polonezâ. Familia mea a inventat depresia.

Acum mă simt prost că mi-a sărit muştarul. Se înghesuie lângă mine şi începem să derulăm în josul paginii

— Are vedenii? Suferă de halucinaţii? mă întreabă, citind ce scrie pe ecran.

— După câte ştiu, nu.

— Stări de depresie, nu o bucură nimic, îşi pierde interesul pentru activităţile uzuale, se retrage în sine? continuă.

— Da.

— Colţurile gurii lăsate, riduri de încruntare pe frunte?

— Îhî.

— Aşa poate fi oricine, se bagă Thomas cu picioarele. Pe bune, uitaţi-vă la Brolin.

— Vorbeam cumva cu tine? îl iau la rost, întorcându-i spatele.

Justine citeşte mai jos.

— Uite, dacă e depresie acută, poate dura între trei şi nouă luni, deşi poate să se prelungească ani în şir. Zice că „pentru a o stopa, trebuie abordate cauzele declanşatoare ale simptomelor”.

— N-am nici cea mai vagă idee care sunt „cauzele declanşatoare ale simptomelor”. Acolo ce spun că ar putea fi?

— Poate fi orice. Probleme maritale?

Mă gândesc o secundă.

— El îşi scoate ciorapii şi îi lasă pe unde apucă. Acceptă cu plăcere orice, doar că, din când în când, nu vrea să iasă în oraş cu unii din prietenii ei, dar nu cred că asta e o problemă. Pe ea cred că o îngrijorează cum se vede el la pensie, şi anume stând pe canapea împreună, lucru care ei, până anul ăsta, îi era complet străin, pentru că n-am văzut-o stând pe canapea mai mult de cinci minute de când o ştiu. El nu poate să înţeleagă sub nicio formă de ce îşi face ea griji pentru un viitor aşa de îndepărtat, în loc să se bucure de ce au acum. Plus că mama e cea care aleargă peste tot şi se ocupă de noi, la care el zice:

— De ce? Cine te pune?

Şi ea răspunde…

— Am auzit şi la mama faza asta, mă întrerupe Justine.

— Pentru că cineva trebuie s-o facă, zicem la unison, imitându-ne mamele.

Până şi Thomas intră în cor.

— E o conversaţie personală, îl informez.

— Unde vor fi părinţii tăi în viitor? Înţeleg perfect genul ăsta de chestiuni de viaţă. Ştii ce ascult chiar în clipa asta? întreabă. Se numeşte „Ten Years”, Ascultă aici:

„Oare ţi-ai împlinit menirea?

Ai schimbat în vreun fel omenirea?”

Se uită la mine şi dă încet din cap, cu un aer dramatic.

„Unde te afli chiar în clipa asta?”

— Stau lângă un bou, Thomas. Tu?

— Nu-l băga în seamă, intervine Justine, continuând să caute printre rezultate. Ce zici de „suferinţă provocată de o grea pierdere, concediere, probleme financiare”?

— Ultimele două, nu. Mai curând, pierdere grea. Îl iubea enorm pe bunicul, însă, când a murit, a trebuit să se ocupe singură de tot, pentru că ceilalţi erau prea isterici şi a trebuit să aibă grijă şi de ei. A trecut printr-o perioadă dementă atunci, pentru că tocmai primise o ofertă de job la universitate şi nu putea să-şi ia liber, ca să-l plângă şi ea. Ştii cum e… Pur şi simplu, nu a avut de ales şi a mers mai departe. Aşa e ea – sau, mai bine zis, aşa era. Continua să tragă. Şi tata, ca întotdeauna, îi spunea că totul o să fie bine.

— Ceea ce e, parţial, o minciună, se bagă Thomas. Tataie murise şi taică-tău se prefăcea că nu, ceea ce era ultimul lucru de care avea nevoie mama ta.

— Bunicul, nu tataie! Şi, doi, tatăl meu e un optimist incurabil, care vede partea plină a paharului.

— Asta se numeşte negare, spune Thomas, cu un aer de cunoscător.

— Ai ascultat câteva melodii şi acum te dai psiholog?

— Deci semeni cu tatăl tău. Ai şi tu simptome de negare.

— Ţi-am cerut cumva sfatul? îl întreb.

— Alcoolism, cumva? continuă Justine. Consum excesiv de cofeină?

— Nu pot să-i pun depresia pe seama cafeluţelor cu frişcă băute la Bar Italia.

— Uite, au şi sugestii privind ieşirea din depresie. Să mănânci sănătos, să petreci cât mai mult timp într-un mediu lipsit de factori de stres, în compania unei persoane dornice să te asculte, să ieşi la aer, să te expui la soare, să faci mişcare de şase ori pe săptămână şi să asimilezi cât mai mult vitaminele B şi C.

Thomas se uită la mine şi-şi dă ochii peste cap.

— Sigur, astea sunt doar nişte soluţii simpliste, adaugă Justine, dându-şi seama ce subţirel sună toate.

— Ea nici nu se poate da jos de pe canapea, Justine, şi ei scriu să meargă la sală?

— Antidepresive, sugerează Thomas. Odată, tata a luat timp de şase luni. A fost o perioadă cam ciudată. Relaţia cu tata merge din ce în ce mai prost. Parcă am fi pornit un război pentru custodia asupra mamei. De fiecare dată când încerc să-l presez, să-mi spună ce părere au doctorii, îmi răspunde vag sau simt că mă minte.

— Doctorul bunicii a zis că e stresată, îmi explică într-o seară, în timp ce gătea pentru cină.

— Nu e stresată. Suferă de depresie acută, spun eu, încântată de jargonul de specialitate, care lasă impresia că aş şti despre ce vorbesc.

Frate-meu e la frigider, cu nasul în Ice Magic. Îi atrag atenţia lui tata, dar Luca reuşeşte să fugă luând cu el toată cutia.

— Ţi-am mai spus deja. Încetează să mai vezi toată situaţia asta ca pe ceva ce trebuie să rezolvi tu. Are şi aşa destule de digerat.

— Tati, dar asta e problema, că nu mai digeră nimic de atâta vreme. Are nevoie de antidepresive.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Nici tu!

— Nu vreau să ia antidepresive, îmi spune pe un ton ferm. Bunica Celia a luat ani în şir şi pentru Mia a fost un coşmar să trăiască în mediul ăla!

— Asta a fost acum multă vreme, tati. Lucrurile au evoluat.

— Putem să rezolvăm situaţia fără ajutor, continuă el, în ciuda faptului că eu dau dezaprobator din cap.

— Nu, tata, nu putem! Au trecut deja trei luni. Nu o să-i treacă de la sine.

— Am discutat cu ea şi nu vrea antidepresive.

— Acum nu e vorba despre ce vrea ea!

Am început să ţip, dar nu mă pot abţine.

— Important e să se pună un pic pe picioare! Şi să ştii că nu-ţi aparţine doar ţie! E şi a noastră!

— Francesca, eu sunt adultul în familia asta. Eu iau deciziile, nu tu. Tu eşti copilul, da?

— Aha, acum sunt copilul! Când trebuie să sun la universitate, să explic ce se petrece cu ea, sunt adultă şi acum sunt copil, pentru că tu eşti expertul!

— Tu crezi că nu am căutat răspunsuri? Nu are niciun dezechilibru chimic. Nu-i trebuie să devină dependentă de cine

ştie ce substanţe. N-are nevoie de pastile care să-i dea coşmaruri.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti! Am făcut şi eu cercetări. În primul rând, trebuie să se pună pe picioare. Nu a mai ieşit singură din casă de trei luni.

— Du-te şi fă-ţi temele!

— Da, ce argument fantastic, tata! „Menţine ordine în casă. Fă-ţi temele. Fii cuminte.” Asta o să rezolve tot, nu-i aşa? Dacă aş fi în locul lui mami, exact asta m-ar face să mă dau jos din pat!

După aia, se lasă o linişte mormântală. Abia reuşesc să înghit mâncarea, dar mă grăbesc cât pot de tare, pentru că vreau să ajung în dormitorul Miei înaintea lui.

Mai târziu, mă cocoloşesc în spatele ei.

— Spune-mi povestea din ziua în care era să mă înec, o rog, ca să reintre în rolul de eroină şi să o ajute să se simtă mai bine.

Dar nu scoate niciun cuvânt, aşa că dau drumul la televizor şi mă prefac din cale-afară de amuzată de ce văd. E un serial despre o familie cu doi copii, mami şi tati. Pentru ei, ideea de tensiune se traduce într-o mică ceartă despre cine să-i spună bunicii să tragă spătarul de la scaun mai în spate. La sfârşit, toată lumea e fericită, pentru că aşa stă treaba în ţara televiziunii. Lucrurile se rezolvă în treizeci de minute.

Doamne, tare aş vrea să trăiesc acolo!

Capitolul 23

Vineri, domnişoara Quinn mă trimite la psihologul şcolii. Uneori, mă întreb ce cred oamenii ăştia despre mine. Am o ştampilă pe faţă sau deja ştie toată lumea despre detaliile vieţii mele de familie?

Stau în picioare în faţa biroului ei, destul de impasibilă. Nu mă interesează să-mi citească cineva gândurile. Nu văd cum vizita mea la psiholog o s-o vindece pe Mia.

— Îi trimit pe toţi colegii tăi la el, îmi spune.

— Nu, nu-i aşa.

— De unde ştii, Francesca? În general, oamenii păstrează discreţia despre vizitele la psiholog, aşa că să nu-ţi imaginezi că ţi-ar povesti cineva vreodată că a fost.

— Nu am chef să vorbesc. Oricum, mă simt bine. De fapt, mă simt mai bine ca niciodată şi, dacă ar trebui să stau de vorbă cu cineva, am încredere în dumneavoastră.

Faza asta funcţionează întotdeauna la profesori. Cei mai emotivi, precum domnişoara Quinn, se hrănesc din sentimentul că cineva are nevoie de ei îmi zâmbeşte.

— Mă bucur.

— Vă mulţumesc pentru grijă, oricum, îi spun, dând să ies.

— N-ai pentru ce. Să treci pe la mine după ce discuţi cu el. Îl sun să-i spun că eşti pe drum.

Mă întorc din nou cu faţa spre ea.

— Credeam că am căzut de acord că nu mă duc.

— Nu, zice ea, prefăcându-se surprinsă. Tu te duci la domnul Hector şi eu mă voi preface în continuare că sunt cea mai naivă profesoară din şcoală.

Nici nu mă miră că băieţii o fac scorpie.

— Crezi că ţi-ar prinde rău să stai de vorbă cu o persoană complet obiectivă?

— Obiectivă privitor la ce?

— Obiectivă cu privire la ce se petrece acasă la tine, Francesca.

— Nu ştiţi nimic despre ce se petrece la mine acasă.

— Putem s-o ţinem aşa cât vrei, dar eu am ore şi tu oricum te duci să te vezi cu psihologul.

— Asta-i hărţuire!

— Haide, te rog! Nici pe departe.

Rămân proţap în faţa ei, cu mâinile în sân. Dacă femeia asta crede c-o să câştige meciul, se înşală amarnic.

La psiholog n-a fost aşa de rău.

Nu mă văd dorindu-mi să mai merg la el, dar nu încearcă să mă facă să scriu diverse chestii sau să ţin un jurnal al durerii mele şi nu-mi spune nici măcar o dată că totul o să fie bine.

Îi povestesc ce îmi zice tata, de fiecare dată, că totul o să fie bine. Domnul Hector mă întreabă ce simt în astfel de momente şi, pentru că miros că o să înceapă să mă analizeze, inventez ceva şi îi servesc ce vrea să audă.

Că de fiecare dată când tata spune că totul o să fie bine, îmi vine să urlu. Fiindcă nimic nu e bine. Femeia care a condus familia asta de dinainte de a mă naşte eu nu e-n stare să iasă din casă, deci cum poate fi bine? „Bine” e când ajungi acasă şi părinţii tăi se ceartă. „Bine” e când vine Mia să ne ia de la şcoală şi mergem la cumpărături pentru casă şi noi dansăm printre rafturi pe muzica oribilă care se aude la difuzoare. „Bine” e când îmi spune Mia ce e mai bine pentru mine şi eu nu sunt de acord deloc sau când îi zice lui tata să mai preia şi el din povară, că s-a săturat să alerge de colo-colo şi să rezolve tot. „Bine” e când îi auzi noaptea făcând sex şi îţi astupi urechile pentru că astfel de zgomote ţi se par o formă de abuz asupra copilului. „Bine” e când se tachinează unul pe altul de faţă cu tine şi tu nu pricepi niciun cuvânt, pentru că îşi vorbesc în cimilituri pe care doar ei le înţeleg. „Bine” e când ştii la ce să te aştepţi.

Până la urmă, nu îi destăinui prea multe şi mă întorc la domnişoara Quinn, care, prinsă fiind la telefon, mă măsoară din priviri. Îmi place biroul ei E incredibil de ordonat, dar are personalitate şi mai ales, o canapea. Pune muzică tot timpul. Azi cântă „Counting Crows” şi vocea solistului îmi transmite un sentiment de melancolie.

— M-am vindecat, îi spun când încheie discuţia de la telefon.

— Deja?

— Nu asta voiaţi să auziţi?

— Nu. Vreau să aud că eşti fericită.

— Dumneavoastră sunteţi?

Cade pe gânduri o clipă. E cam de-o seamă cu mama şi, într-un fel, sunt la fel. Dacă mama s-ar simţi bine, cred că ar face clic foarte repede.

— În majoritatea timpului sunt, îmi spune.

— De ce nu tot timpul?

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Încerci să scapi de ora domnului Brolin, nu-i aşa?

Zâmbesc, ridicând din umeri.

— Poate. Fac pariu că, dacă aţi fi în locul meu, aţi face la fel, dar acum o să pledaţi pentru profesionalism şi în mod sigur, nu o să discreditaţi un coleg.

— Du-te la oră.

Îmi place de ea când e relaxată. Nu are expresia aia obosită, gen „Poate găsesc ceva mai bun în altă parte”, pe care o arborau unii profi la Stella. Când o să cresc, cred că o să mă fac profesoară sau, poate, psiholog şcolar, cine ştie.

Intru la ora lui Brolin simţindu-mă mult mai bine dispusă. Mă pedepseşte iar să rămân după ore, pentru că am întârziat fără învoire. În realitate, am scutirea scrisă de domnişoara Quinn, dar nu îmi dă ocazia să i-o arăt, aşa că-i zic: „Dacă asta vă face fericit”, la care el mă trimite la domnişoara Quinn fiindcă am fost nepoliticoasă.

— Deci, unde rămăseserăm? o întreb, cuibărindu-mă pe canapea.

Capitolul 24

Nunta Angelinei se apropie cu paşi repezi şi stresul cauzat de rochia mea atât de decoltată e amplificat de faptul că până şi preotul se uită la sânii mei când îmi dă indicaţiile privind desfăşurarea ceremoniei.

Mai bine trag aer în piept şi mă gândesc la o comparaţie. Oamenii mor de foame, teroriştii seamănă frică în lume, politicienii malefici profită de această frică şi copiii refugiaţi se îneacă încercând să ajungă în ţară, Mia nu se simte capabilă nici să vină la nunta nepoatei ei preferate şi lista poate continua la infinit.

Deodată, un decolteu nu înseamnă decât că eu sunt o fandosită. Aşa că începe Canonul lui Pachelbel şi îmi vine rândul.

Aprozii deschid uşa şi intru.

Şi mă retrag imediat!

Will Trombal e în al cincilea rând din spate, a treia persoană de la margine. Nu mai pot să respir.

— Frankie?

Tot alaiul miresei se uită la mine.

— Nu pot să fac niciun pas înăuntru, le spun.

Angelina se desprinde de la braţul unchiului Rocco şi vine spre mine. Ceilalţi rămân muţi de uimire.

— Mirii au voie să se mai răzgândească, domnişoarele de onoare, nu, zice Vera cu vocea ei de spălată pe creier.

Angelina ridică mâna, cu un gest care ar vrea să-mi transmită clar că încearcă să-şi păstreze calmul.

— Frankie, sunt şi aşa cam prost dispusă! Soacra mea e din Queensland şi vrea să toasteze pentru regină la începutul petrecerii şi Angus nu vrea să o supere, dar nu-l deranjează că mă supără pe mine. Aş omorî pe cineva cu mâna mea ca să pufăi o ţigară, dar i-am promis lui Angus că mă las de fumat în ziua nunţii, dacă renunţă şi el la şorţul cu sigla Old Boys. În secunda asta, îmi aprind ţigara aia, să ştii! Nu mă face să-mi încep căsnicia cu o minciună!

Ceilalţi se uită la mine, implorându-mă din priviri. Nu-i bine s-o înfurii pe Angelina nicicând, dar în ziua nunţii, cu atât mai puţin. După o clipă, încuviinţez fără să zic „pâs”. L-am văzut pe Angus în şorţul ăla. Trebuia să-l arunce acum vreo cinşpe ani, când a terminat liceul.

Aşa că fac pasul cel mare.

Nu te uita la el! Nu te uita la el! Nu te uita la el!

Mă uit la el, însă nu ni se întâlnesc privirile, pentru că el se holbează la decolteu.

După slujbă, bunica încearcă să-mi prindă rochia cu un ac de siguranţă, încântată din cale-afară că mama nu e cu noi. Bineînţeles că Will Trombal vede toată faza şi încep să mă întreb oare câte umilinţe trebuie să mai înghit până la sfârşit.

În sala de recepţie, lucrurile iau o turnură şi mai proastă. Toasturile în cinstea familiei regale sunt o treabă complet străină pentru familia mea extinsă. Deşi se pot regăsi în faptul că regina Elisabeta nu se înţelege bine cu nurorile, pur şi simplu nu-i interesează să-i aducă omagii şi stau la şuetă pe toată durata discursului. Mai rău, Vera, obsedata de sală, flirtează fără nicio jenă cu tata, care râde la glumele ei. Arată bine, nu e complicată şi pozează bine în femeia neajutorată. Mia nu a fost niciodată neajutorată. Până acum.

Din locul meu stingher de la masa principală, în timp ce mirele şi mireasa socializează cu lumea şi cealaltă domnişoară de onoare le sparge casa părinţilor mei, mă uit cum Will le face cunoştinţă alor lui cu Luca şi aproape că îi aud minunându-se de cât e de adorabil. Luca se aşază pe scaun şi devine centrul lumii lor şi eu mă simt invizibilă şi urâtă şi, mai mult decât orice, îi simt lipsa Miei. Mi-e dor de cum stăteam cu adulţii, de felul în care mă includea în conversaţiile lor. Dacă n-o făcea ea, o făcea de obicei Angelina, dar în seara asta e prea ocupată să fie mireasă.

Partenerul meu îşi aminteşte subit că exist şi mă invită să dansăm pe „Nutbush City Limits”. Simt cum pune stăpânire pe mine Tara Finke şi îi răspund că a te ridica să dansezi cu aceiaşi paşi ca toată lumea din sală, şi la unison pe deasupra, mi se pare ultimul bastion al conformismului.

Nu l-am mai văzut tot restul serii.

Mă duc la toaletă şi mă aşez pe un scaun, cu privirea aţintită în gol. Dintr-o cabină se ridică o dâră de fum. Mă uit pe sub uşă şi văd o rochie ivoar.

— Angelina?

Uşa se deschide şi Angelina mă trage repede înăuntru. Slavă Domnului că nu şi-a cumpărat rochie înfoiată de prinţesă şi încap lângă ea!

Lângă closet e un geam, pe care scoatem capetele. Îmi dă ţigara şi trag un fum.

— Eu o să fiu plecată două luni îmi spune, aşa că trebuie să ai grijă de Mia în locul meu.

Încuviinţez din cap.

— Ascultă-mă bine. Nu e vina ta. Nici a unchiului Robert. Nici a lui Luca. Şi în niciun caz, a Miei. Uneori, întreg sistemul unui om se închide şi te trezeşti dimineaţa şi totul în jur ţi se pare negru şi, oricât ar vorbi cei din jur cu tine, încercând să te convingă să ieşi din starea asta şi spunându-ţi că totul e-n regulă, nu funcţionează. Mia o să-şi revină, Frankie, dar asta nu se va întâmpla din ziua în care se va da jos din pat sau din a doua zi sau din a treia. Şi vor fi şi zile când o să-ţi vină greu, dar trebuie să o sprijini în continuare. Reobişnuiţi-o cu o rutină şi restul o să-l facă ea singură. Şi, orice ai face, nu îl subestima pe tatăl tău. A fost însurat vreme de 18 ani cu cea mai isteaţă femeie pe care o cunosc şi asta înseamnă că e musai să fie şi el isteţ. Căsnicia părinţilor tăi merge bine şi datorită tatălui tău, Francesca, nu doar Miei, şi ea va încerca să-şi revină la normal pentru voi şi Robert. Doar să nu renunţaţi.

Ia un spray de împrospătare a respiraţiei şi pulverizează un pic în gură.

— Îţi începi căsnicia trişând, îi atrag atenţia.

— Am căutat în valijoara lui din limuzină. Şi-a luat şorţul cu el.

— OK, m-am lămurit.

Se spală pe mâini, se şterge tacticos, mă pupă pe obraz şi apoi dispare.

Îmi aranjez şi eu machiajul şi ies din toaletă. În faţa uşii, dau peste Will, care pare că mă aştepta.

— Frumoasă rochie.

Dau ochii peste cap.

— Serios! Culoarea… ăăă… îîî… îţi stă foarte bine cu ea.

— „Se numesc ţâţe, Ed”, spun eu, citând-o pe Julia Roberts în *Erin Brokovich*.

Îmi zâmbeşte şi, după câteva momente, mă ia de mâini.

— Te simţi bine?

Dau din cap că nu. Mi-ar trebui prea multă energie ca să îl mint pe Will. Nu-mi doresc decât să mă topesc în el.

Se apleacă să mă sărute şi nu mă opun. Îmi plac atingerea uşor aspră a costumului lui pe braţele mele dezgolite şi mirosul lui şi ţepii scurţi de pe bărbie.

Mă împinge încet cu spatele în perete şi fiecare părticică a corpului său se lipeşte de mine, ca mai apoi, în secunda următoare, să simt cum îl împing.

— Nu pot să fac asta dacă ai prietenă, Will. Pur şi simplu nu pot.

Tace puţin, ca şi când nu şi-ar găsi cuvintele.

— E complicat.

— În ce fel?

— Orice aş spune, tot un nemernic m-ar face să par. Chiar nu e aşa de uşor.

Îmi trag mâna din strânsoarea lui.

— Nici eu nu sunt uşoară!

Dar încă ne atingem, avem frunţile alipite.

— La anul, ar trebui să plec din ţară. Asta, ca să fie lucrurile şi mai complicate.

— Pentru cât timp?

— Destul de mult. Dar, nu ştiu… Mă simt bine aşa cum sunt acum. Nu cred că vreau să ies din zona mea de confort şi să las în urmă atâtea.

Mă întreb dacă nu cumva vrea să spună: „S-o las în urmă pe ea”.

— Zona de confort e o chestie supraestimată, îi spun. Te face să te complaci.

Zâmbeşte.

— Uneori, spui nişte lucruri tare ciudate.

Maestrul de ceremonii anunţă discursurile şi ne întoarcem în sală, unde mă prezintă părinţilor lui. Sunt un pic mai în vârstă decât ai mei şi foarte prietenoşi.

Tatăl lui se uită întrebător la Will.

— Sophia?

Cine dracu’ e Sophia? Până şi mama, care habar n-are în ce zi suntem, ştie cum îl cheamă pe Will, pentru că îi povestesc despre el cât e ziua de lungă. Familia lui n-are nicio idee cine sunt!

Mă scuz politicos şi mă duc la tata, ca să dansăm. Luca se agaţă de mijlocul meu şi ne legănăm toţi trei pe ritmurile lui „It’s Now or Never”, cântate de o sosie a lui Elvis. Îmi revin în minte

vremurile când eram mică şi mama şi tata îl ţineau în braţe pe Luca şi eu mă agăţam de ei şi dansam toată noaptea.

Dar în seara asta unul dintre noi lipseşte şi, împreună, ne simţim ca un amputat.

Capitolul 25

Nu pot să-mi scot din minte sărutul cu Will Trombal. Nu, „sărut” nu e cuvântul potrivit. Experienţa cu Will Trombal. Feeria cu Will Trombal.

— Cu spatele la perete? îmi şuşoteşte Siobhan în timpul ore!

— Şş... Am zis că era şi un perete pe acolo, dar nu m-am exprimat aşa. În gura ta, sună de parcă ar fi ceva sexual.

— De parcă n-ar fi!

— Şş...

— Termină cu şâşâitul! îmi spune iritată.

Domnul Brolin e-n lumea lui, vorbind despre toteme şi imagini rupestre cu şerpi.

— Nu-l lăsa să te folosească, îmi zice în şoaptă.

Mă uit la ea, nevenindu-mi să cred că primesc un astfel de sfat de la cineva ale cărei experienţe sunt descrise cu lux de amănunte pe pereţii din toaleta băieţilor. Pare ofensată de privirea mea.

— Eu nu-i las să se folosească de mine, zice ea pe un ton cât se poate de serios.

— Ieşi cu atâţia tipi, lucrurile nu merg bine niciodată şi apoi sfârşeşti plângând într-un dormitor pe la petreceri.

— Şi ce dacă? Trebuie să-mi caut „alesul”, nu?

Face faza aia cu ghilimelele în aer.

— Ei bine, „alesul” meu are prietenă, răspund eu, împreunându-mi sugestiv degetele.

— Nu o cunoşti pe prietena „alesului”, aşa că nu faci nimic imoral, îmi explică regina moralităţii.

Încep să ne doară degetele.

— Nu-i adevărat. Pentru că fetele care, azi, le suflă prietenii altora, peste zece ani or să le fure soţii. Sunt spărgătoare de case în devenire.

— Haide, mă laşi? Tipul nu-şi mai ia mâinile de pe tine şi tot tu te simţi vinovată.

— Dacă aş avea prieten şi aş simţi pentru Will ceea ce cred că simţim amândoi m-aş despărţi de băiat. Or, el nu face asta.

— Pentru că s-ar putea să piardă o prietenă, îmi explică ea. Poate au fost prieteni înainte de a se cupla.

— Chiar dacă asta înseamnă să nu meargă mai departe cu mine?

Ridică din umeri.

— Mai demult, am avut o relaţie cu un tip. Îl mai ţii minte pe Nick Fox de pe strada mea? Fuseserăm cei mai buni prieteni ani în şir. Aveam gusturi comune la orice, ne plăcea să stăm de vorbă şi ne înţelegeam perfect. Dar, la un moment dat, mi-am dat seama că nu mă interesa şi sentimental, aşa că, după şase luni de chin, am pus capăt relaţiei şi el nu mi-a mai vorbit niciodată. M-a întristat foarte mult. A fost a doua oară în viaţa mea când cel mai bun prieten al meu a hotărât să nu mai aibă de-a face cu mine.

Şi îmi aruncă o privire plină de tâlc.

— Tu eşti cea care îmi serveai în a VII-a faze de genul „eşti aşa de naivă”, mă apăr.

— Aşa e, dar asta nu însemna că trebuia să laşi hienele să te acapareze! răbufneşte ea.

— Te rog să nu le faci „hiene” pe prietenele mele!

— Hai să nu le băgăm pe ele în discuţie, îmi spune, oftând. Să ne concentrăm pe Will.

Domnul Brolin stă în faţa noastră.

— Douăzeci de minute, în această după-amiază, ne informează pe un ton glacial.

— De ce? întreabă Siobhan.

— Pentru că sunteţi „pedepsite”, ne lămureşte, desenând un set de ghilimele în aer.

Ca de obicei e pedepsit şi Jimmy Hailler, la fel şi Thomas, pentru că a ascultat muzică la CD player în clasă.

— Azi m-au prins fumând, ne spune Jimmy. Cu Will Trombal.

— Poftim?

Nu-l cred nici moartă.

— Rău băiatul ăsta, continuă Jimmy. Rrrrău până în măduva oaselor.

— Tu şi Will Trombal aţi poştit o ţigară? Mă îndoiesc profund.

— Bagă, Thomas! Nu-ţi strica reputaţia!

— Şi atunci el de ce nu e aici? întreb eu.

— De ce ar fi?

Faptul că Jimmy stă la palavre cu Will mi se pare de-a dreptul periculos. Aproape că mă trec transpiraţiile.

— Şi despre ce aţi vorbit? întreb.

— Despre nunţi.

Acum mă ia şi cu călduri. Mă uit la Siobhan, îngrozită.

Brolin bagă capul pe uşă ca să vadă dacă lucrăm, apoi se cară.

— Îmi plac nunţile, ne explică Jimmy. Nu mă duc la destule, aşa că am abordat subiectul din punct de vedere cultural şi, desigur, muzical. Trombal e de părere că omenirea are nevoie de mai multe sosii ale lui Elvis.

— A zis ceva de Francesca? întreabă Siobhan.

— Nu. Lumea nu se învârte în jurul Francescăi… pe care a pipăit-o Will Trombal, cu spatele la perete, pe holul de lângă toaletă.

Mă uit la Siobhan, de astă dată înspăimântată.

— Acum cine e gură spartă, Siobhan?

— O, da, de parcă i-aş spune nesimţitului ăstuia ceva!

— De ce ar vrea Will să-ţi facă ţie confesiuni? izbucnesc eu.

— I-am dat să tragă un fum din ţigara mea şi i-am spus: „Hai să vorbim despre femei, Will. Cum să faci să ai două în acelaşi timp?”

Scot flăcări pe nas şi tocmai acum s-a întors şi Brolin. Când dispare, mă aplec şi îi trag lui Jimmy o scatoalcă peste cap.

— E o invenţie, intervine Thomas.

Jimmy ridică din umeri, frecându-se la cap.

— Ce să fac dacă oamenii îmi spun diverse chestii? Nu mi-ai povestit tu mai demult că te exciţi de fiecare dată când o anumită…

Thomas mai că nu sare peste mine, ca să ajungă la Jimmy înainte de-a mai scoate un cuvânt. Brusc, eu şi Siobhan suntem intrigate.

— Oameni buni, vouă vă trebuie calmante, zice Jimmy. Asta i-am spus şi lui Trombal. Mi-a povestit de ceva important şi nu mai ţin minte sub nicio formă ce, dar îmi amintesc reacţia mea. I-am spus: „Trombal, mai relaxează-te şi tu, frate!”. Şi apoi ne-a prins domnul Portell.

— Cu ţigara în mână?

— Am schimbat imediat subiectul şi am dat-o spre maşini. Fraţii lui Trombal sunt cam vitezomani şi au un Subaru WRX. Asta l-a dat pe spate pe Portell. Deci, când a venit vorba de detenţie, ne-a avertizat frumos cu un deget, ne-a confiscat ţigările şi probabil că le fumează chiar în clipa asta.

— Atunci ce cauţi aici?

— Am venit să stau cu voi, oameni buni.

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred ce aud.

— Jimmy, nu vii acasă cu mine, să fie clar!

— Nu fi crudă, femeie!

În autobuz, stăm în picioare înghesuiţi ca sardelele, împreună cu Tara şi Justine, care ne-au aşteptat. Puţin mai în faţă, Justine e strivită între două persoane corpolente şi ne face încontinuu cu mâna, ca să nu uităm de ea.

— Jimmy, nu vii acasă cu mine, îi spun pentru a patra oară.

— Trombal vine în tabără, îmi zice Thomas. Asta o să-i dea ocazia să-şi înşele din nou prietena.

— Taberele, ne explică Jimmy, ignorându-mă pentru a patra oară, sunt una dintre cele două chestii pe care le urăsc cel mai mult pe lumea asta. Pe locul doi sunt jocurile de rol. Uneori, te pricopseşti cu oferta de rahat 2-în-l. Adică mergi şi-n tabără şi trebuie să faci şi jocuri de rol. „Imaginaţi-vă o scenă de conflict şi asumaţi-vă rolurile aferente, domnilor!” zice el, pe un ton profesoral. După care trebuie să strângi din dinţi şi să te uiţi la zece jocuri de rol, în care un biet puştan vine beat acasă şi părinţii îl iau în primire cu scandalul de la uşă.

— Îmi place ideea, zice Thomas. N-am mai fost niciodată în tabără cu puicuţe.

— Chiar trebuie să te referi întotdeauna la noi ca la nişte animale? Dacă nu suntem puicuţe, suntem pisicuţe sau căţele! protestează Tara.

— Sau vaci, adaugă Thomas.

Tara apasă pe butonul de deschidere a uşilor cu degetul mijlociu, ca să fie clar mesajul, şi se pregăteşte să coboare din autobuz.

Siobhan se uită la Tara.

— Dacă ai fi în locul ei şi Will Trombal te-ar fi sărutat deja de două ori dar nu s-a implicat mai mult, ce ai face? o întreabă.

— Nu ţin să dau sfaturi privind relaţiile, precizează Tara.

— Asta pentru că n-ai avut niciodată vreuna, o ia la mişto Thomas.

— Nici tu, în afară de cea cu mâna ta.

Sunt impresionată. Siobhan, la fel.

— Bravo, Tara! Punct lovit! spune Siobhan.

Tara coboară din maşină încântată de ea.

Oamenii încep să avanseze pe culoar şi suntem şi mai înghesuiţi decât până acum.

— Doamne, e tipul cu tubă! zic eu, împingându-l pe Thomas din drum.

— Cine?

— E un băiat de care-i place lui Justine. Sunt colegi în orchestra de tineret, dar nu şi-au vorbit niciodată. În fiecare dimineaţă, el se uită la ea în staţie, dar nu e chip să afle cum o cheamă, pentru că ea parcă are buzele cusute când e în preajma lui.

— Relaţiile astea nu duc nicăieri spune Thomas. Mi s-a întâmplat aşa ceva. După şase ani bătuţi pe muchie, fata rămâne tot „puicuţa cu coadă de cal, din staţie”. Spune-i să se ferească. Singurul rezultat posibil e o mare dezamăgire.

Tipul cu tubă ajunge lângă noi. De aproape, parcă nu e aşa drăguţ ca de la distanţă, dar figura lui emană o sinceritate fermecătoare.

— Justine! o strigă Thomas.

Ea tocmai reuşise să se mai elibereze din menghină, refugiindu-se lângă uşă. Întoarce, zâmbitoare, privirea către noi şi, în secunda în care zâmbetul i se evaporă şi este înlocuit de o mutră de chefal congelat, ştiu sigur că l-a văzut pe tipul cu tubă.

— E loc aici! zice el, împingându-l pe tipul cu tubă. Auci! Scuze, prietene!

Şi îşi cere scuze atât de convingător, încât, o secundă, chiar cred că totul s-a întâmplat fără voia lui.

— Nicio problemă, zice tipul cu tubă, făcându-i loc.

Justine ajunge lângă noi, cu obrajii în flăcări.

— Erai făcută terci acolo, Justine, zice Thomas.

Ea nu răspunde nimic. Nu poţi să ai încredere niciodată în Thomas şi, oricum, Justine e nas în nas cu tipul cu tubă.

— Asta-i uniformă de la Sydney Boys? îl întreabă.

Tipul cu tubă dă din cap încet, încercând să pară cool.

— Îl ştii pe Chris Hudson, din a XI-a?

— Da, suntem colegi la cursul de biologie.

— Spune-i că-i transmite salutări Thomas Mackee. Şi Justine, şi Francesca, adaugă, arătând spre noi.

— Şi Jimmy, sare Jimmy, dând din cap. Apropo, din ce e compusă o tubă, mai exact? Scuze, cum spuneai că te cheamă?

— François.

— François? Eşti francez, presupun. Ai văzut filmul *Regina Margot?* E o scenă extraordinară acolo, cu masacrul de Sf. Bartolomeu!

Justine mă ciupeşte de şold şi încerc din răsputeri să nu tresar.

— Jimmy, nu exagera! îl avertizez.

Apoi urmează staţia lor şi tipul cu tubă rosteşte cuvintele magice:

— După tine, Justine.

Jimmy îşi duce mâna la inimă şi se maimuţăreşte, făcând o figură gen „Nu-i aşa că-i romantic?”. Thomas scoate zgomote de ventuze şi nu-mi vine să cred că trebuie să-i suport în continuare.

— Jimmy, nu vii acasă cu mine.

Acasă, Jimmy face politeţuri cu mama, care stă pe veranda cu geamuri îi povesteşte despre ceai şi despre literatura fantasy.

— Am renunţat la cofeină când a început să-mi dea tremurici. Sunt expert în treaba asta, Mia. Mamaia mea avea încredere oarbă în ceaiul de muşeţel şi a ajutat-o enorm.

Jimmy nu pune niciodată întrebări despre Mia. De ce o găseşte în pijama de fiecare dată când vine pe la noi? De ce arată atât de slăbită şi de obosită? Nu e nici măcar curios. Ia lucrurile aşa cum sunt şi se simte bine. Uneori, când stă de vorbă cu ea, are o expresie plină de jind, ca un băieţel.

— Ce poţi să-mi recomanzi pentru lista de cărţi fantasy? îl întreabă mama.

E hotărâtă să susţină conferinţele, dar încă îi e greu să citească. În ultima vreme, m-am apucat să-i scriu eu însemnările. Are un laptop de la universitate, la care notez orice spune. După aia, iau textul la şcoală, unde Tara îl reciteşte şi îmi face sugestii. Siobhan, oricât ar părea de amuzant, e regina gramaticii şi lucrează la exprimare.

Luca se aşază lângă ea, pe mânerul de la scaun şi îi arată portofoliul de la cursul de desen.

— Eddings, evident, şi Irvine. Ai auzit de el? întreabă Jimmy. Şi, sigur, seria Obernewtyn.

Mia răsfoieşte blocul de desen şi profit de ocazie să-i pun în faţă nişte pâine prăjită.

— Tu citeşti fantasy, Rob? îl întreabă Jimmy pe tata, care stătea de ceva vreme în uşă, privindu-ne.

— Nu prea am timp să citesc, domnule Jim.

Văd cum îi zvâcnesc buzele maică-mii şi asta îmi dă un strop de speranţă. Tata pare întotdeauna tensionat când e Jimmy la noi. Nu ştiu dacă pentru că e băiat sau pentru că Jimmy reuşeşte să o facă pe Mia să reacţioneze mai mult decât oricine, dar răceala lui mă alertează.

— Aş citi şi eu literatură fantasy, dacă ar avea nume simple, ca Jane şi Bob din Wagga, zic. De ce trebuie să-i cheme Tehrana şi Bihaad din Tărâmul Sceehinei?

Jimmy se uită la mama şi-şi dă ochii peste cap.

— Nu-i de mirare că o fac piţi pe la spate.

Şi mama râde.

Din acest motiv, Mark Viduka, fotbalistul, cade de pe piedestal şi Jimmy devine idolul după care aleargă Luca şi Pinocchio.

— Nu te întrebi niciodată de ce e îmbrăcată mereu în cămaşă de noapte? îl întreb pe Jimmy în timp ce îl conduc spre staţia de autobuz.

Mă priveşte. Nu ca Will şi nici cu subînţelesurile cam perverse ale lui Thomas. Mă priveşte pur şi simplu şi, nu ştiu de ce, ochii mi se umplu de lacrimi.

— Înseamnă doar că nu pleacă undeva. Care ar fi problema? îmi răspunde, ridicând din umeri.

— Mama ta a plecat undeva?

— A mea? E o… terminată, să ştii.

N-am mai auzit pe nimeni să spună asta despre mama lui.

— Locuieşte cu tine?

— Zilele astea stau la bunicul.

— Ţi-e dor de…

— Nu.

Ridică iar din umeri, ca şi cum de-aia nu mai plouă.

Mă uit lung la el. Aş vrea să-i pun o mie de întrebări, dar se vede că nu vrea să fie întrebat nimic.

— Suntem nişte prieteni cam ciudaţi, îi spun în schimb.

— Nu m-am omorât niciodată după cuvântul cu P.

— Deci eu sunt privilegiată? Şi de ce eu?

Se gândeşte un moment, apoi ridică din nou din umeri

— Eşti cea mai neprefăcută persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Şi asta e de bine sau de rău?

— Futu-i, e de-a dreptul groaznic. Cu tine nu prea merge cu rahaturi şi doar ştii că astea simt specialitatea mea.

O dăm în râs şi ne continuăm drumul.

— Voi fetele, sunteţi cam ciudate. N-aş fi vorbit niciodată atâtea cu Trombal sau cu Mackee sau chiar cu Shaheen sau cum l-o chema. Nici ei nu ar fi vorbit cu mine. Eram, aşa, fiecare cu treaba lui, dar de când aţi venit voi, lucrurile s-au schimbat şi toată lumea stă de vorbă cu toată lumea.

— Poate e doar trecerea în a XI-a sau faptul că am ajuns într-un loc nou. Şi mie mi s-a întâmplat la fel cu Justine şi restul fetelor.

În staţie, ne aşezăm pe bancă şi continuăm discuţia.

— Nu mi-e dor de ea, îmi spune, gândindu-se la întrebarea mea de mai devreme despre mama lui. Dar mi-e dor să... nu ştiu. Să fiu ţinut în braţe, înţelegi?

Îşi dă ochii peste cap, dar văd în acelaşi timp cum se înroşeşte un pic în obraji.

— Vrei să-ţi spun ceva care să te binedispună? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Eşti pregătită?

Dau din cap că da.

— L-am jucat pe căpitanul Von Trapp în a IV-a.

— Nu pot să cred!

— Ba da!

Se apropie autobuzul şi, când ne ridicăm, începe să cânte „Edelweiss” în gura mare, plin de dramatism, cu vocea tremurândă de atâta falsă emoţie.

Şi îl iau în braţe şi-l strâng cât pot de tare. La început, cred că o fac pentru el, dar mai apoi nu vreau să-i dau drumul, aşa că mă desprinde el din îmbrăţişare.

Urcă în maşină, cântându-i şoferului, se închid uşile şi îl urmăresc în timp ce merge pe interval şi le face serenade oamenilor, care îl privesc amuzaţi. Se aşază pe un scaun în ultimul rând şi deschide geamul.

— Apropo, tocmai mi-am amintit ce mi-a spus Trombal atât de important!

Autobuzul pleacă din staţie şi fug după el.

— S-a despărţit de prietena lui! strigă cât îl ţin plămânii.

El reîncepe să cânte şi eu rămân locului în timp ce melodia se îndepărtează. După aia, o iau la galop spre casă, cu inima tresăltând de bucurie. Will Trombal nu mai are prietenă! Trec în paşi de dans pe lângă puştii care se dau cu placa pe balustradă şi fug fără oprire spre casă şi o sun pe Justine, pentru că acum au intrat bărbaţi în vieţile noastre şi sunt multe de dezbătut.

Capitolul 26

Memoria-i un lucru ciudat. Te păcăleşte, făcându-te să crezi că ai uitat momente importante şi, mai târziu, când îţi scotoceşti mintea după vreo informaţie care are legătură cu altceva, vine, ciocăneşte în ţeastă şi-ţi zice: „Mai ţii minte când mi-ai spus să pun amintirea aia în coşul verde de gunoi? Ei bine, nu te-am ascultat şi am pus-o în containerul de reciclare negru şi acum se reîntoarce la tine”.

Azi sunt în sala de muzică, unde o aştept pe Justine, care cântă ceva în faţa profesorului. Nu contează ce melodie e, deşi o recunosc. E o piesă ultracunoscută dintr-o reclamă. Ce mă fascinează e să o privesc pe ea. Degetele îi joacă pe clape şi butoane şi nu pricep cum de ştie exact când să strângă şi când să întindă burduful. O secundă chiar îmi trece prin cap că inventează, că nu face decât să pună degetele unde se nimereşte şi să tragă de acordeon înainte şi înapoi, dar, deodată, totul se leagă şi rezultatul mă dă efectiv pe spate. Ţine ochii închişi şi pe faţă i se aşterne o expresie de fericire absolută. Când am simţit eu vreodată liniştea asta?

Se întâmpla în prima săptămână din clasa a X-a. Venisem la şcoală cu autobuzul 438 de ora 8:00 şi, tot drumul, bârfisem non-stop cu prietenele mele despre băieţi. Când am trecut pe lângă sala unde se ţinea cursul de teatru, înăuntru aveau loc preselecţii pentru *Mizerabilii,* musicalul repartizat anului nostru. Am rămas în uşă. Cinci instrumentişti cântau o uvertură şi mi-o amintesc pe Justine Kalinsky, cu ochii închişi, cu expresia aceea de fericire absolută pe chip şi cu degetele zburându-i pe clapele acordeonului.

În acea după-amiază, când a venit Mia să mă ia de la şcoală, parcă plutea ceva diferit în aer. Trecuseră două luni de când murise tatăl ei şi ţin minte cât de frumoasă era în ziua aia. Nu că n-aş fi fost obişnuită ca ea să fie frumoasă, dar moartea lui bunicu’ ne-a lovit pe toţi din plin şi nu o mai văzusem zâmbind de secole.

Aveam senzaţia că ne înconjoară o aură fantastică.

— Deci, ce-ai mai făcut azi? m-a întrebat, în timp ce eu îmi puneam centura de siguranţă.

Aşa mă întâmpina de obicei în maşină, şi eu, tot ca de obicei, ridicam din umeri, pentru că nu aveam nimic nou să-i povestesc,

însă în ziua cu pricina, în timp ce conducea prin suburbii m-am întors cu faţa spre ea şi am tras aer în piept.

— O să-ţi spun ceva, dar nu vreau să sari în sus de bucurie, i-am zis.

— Nu pot să-ţi promit că n-o să mă ia valul, Frankie. Doar mă cunoşti

— Bine. La şcoală o să se monteze *Mizerabilii* şi m-am hotărât să joc rolului Eponinei.

A dat din cap aprobator.

— Interesant.

Am fost distrusă. M-am holbat la ea, nevenindu-mi să cred ce reacţie are.

— Nu te bucuri? am întrebat-o. De ani întregi mă baţi la cap să joc într-un musical!

Ne-am oprit la un semafor, m-a privit şi a început să râdă.

— Tu mi-ai spus să nu sar în sus!

— De parcă vorbeam serios! Acum mi-ai stricat momentul.

— Nu sunt bucuroasă, sunt extaziată! mi-a zis mama, ciupindu-mă de obraz.

— Nu că n-aş şti deja toate melodiile pe dinafară, i-am explicat, scoţând partiturile din geantă.

— Eponine e un rol important.

— Nu crezi că pot să-l fac?

— Ba sunt îngrozită că poţi şi eu o să stau în public, smiorcăindu-mă.

I-am zâmbit cu gura până la urechi hotărâtă şi sigură pe mine din cale-afară.

— Mai ţii minte cum ne cânta bunicul melodiile lui populare la toate petrecerile? Parcă simt că a pus stăpânire pe mine. Ştii ce zic, nu? Poate e felul lui de a-şi lua adio de la noi, i-am spus.

M-a privit o secundă, cu lacrimi în ochi apoi a dat din cap şi a început să râdă.

— Ştiu exact ce vrei să spui.

M-am uitat la ea atent, cu un aer atotştiutor.

— Tu ce noutăţi mai ai?

— Ce te face să crezi că am noutăţi?

— Nu ştiu. Pari altfel. Ai un fel de strălucire.

— Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că, deocamdată, n-o să accept jobul de la Universitatea Tehnică?

— Cum aşa?

— Cred că vreau să stau acasă o vreme.

Am fost niţel şocată.

— Vorbeşti serios? De când?

— De când mi-am dat seama că nu petrec suficient timp cu voi şi că, atunci când sunt acasă, corectez lucrări sau teme pentru seminar.

— Bine, de acord, dar să nu ne bagi pe noi şi pe tati la spitalul de nebuni.

A pufnit-o râsul. Nu ştiu de ce, dar am început şi eu să râd şi apoi, tot drumul spre casă, am cântat melodii din *Mizerabilii*, exagerând cât am putut de tare.

A doua zi, la şcoală, le-am spus Michaelei şi celorlalte fete despre musical.

Au făcut faza aia în care se uită una la alta şi-şi dau ochii peste cap, dar numai un pic.

— Ce e? le-am întrebat.

— Musical?

— Da. De ce?

— O să-ţi ocupe după-amiezile, mi-au zis. Cum rămâne cu planurile noastre, să jucăm baschet cu băieţii din Burwood la Police Boys Club?

— Poate reuşim semestrul viitor.

— Francis, eşti cam egoistă, să ştii. Să amânăm ceva ce am stabilit deja, din cauza unei singure persoane?

— Avem nevoie disperată de tine, a adăugat Laura. Eşti cea mai înaltă jucătoare din echipă.

— O să mă descurc într-un fel sau altul, le-am promis.

— Oricum, fetele de la cor or să dea şi ele probe pentru musical şi au voci fantastice.

— Nici a mea nu-i prea rea, să ştiţi.

Şi le-am văzut uitându-se iar pe lângă mine, dar nu ştiu ce însemnau privirile lor.

După trei săptămâni m-am aşezat la rând, cu partitura pentru audiţie în mână. Dacă dai probă pentru rolul lui Eponine, atunci trebuie să cânţi „On My Own” şi din fericire, eu şi Luca am moştenit voci bune din partea familiei mamei. Acasă, am luat foarte bine toate notele şi mă simţeam încrezătoare. Însă, în acelaşi timp, eram îngrijorată. Gândul că prietenele mele or să vină la şcoală cu atâtea poveşti despre meciurile cu băieţii şi că o să ratez toată distracţia îmi dădea o stare de leşin. Pe măsură

ce mă uitam la concurs, golul din stomac s-a transformat într-un hău. Eram mai bună decât fetele alea şi urma să obţin rolul. N-aveam nici cea mai mică urmă de îndoială.

Aşa că am plecat.

La uşă, am dat nas în nas cu Justine Kalinsky, care-şi ţinea acordeonul în braţe.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— M-am răzgândit.

M-a apucat strâns de mână.

— Nu se poate!

Am trecut pe lângă ea, am băgat partitura în dulapul din vestiar şi m-am întâlnit cu prietenele mele, pe care le-am ascultat discutând despre ce păr superb are Natalia şi, în după-amiaza aia, când m-am suit în maşină, Mia părea să ştie deja ce am făcut, pentru că dispoziţia generală era atât de diferită faţă de acum trei săptămâni. Am minţit-o şi i-am spus că nu am primit rolul, dar nu cred că mă asculta.

— O să accept jobul la universitate, mi-a spus, cu glas egal.

— Nu pari încântată.

— Sunt doar obosită şi un pic tristă.

Îşi stăpânea cu greu lacrimile, dar a încercat să zâmbească.

— Şi eu sunt un pic tristă.

Am plâns tot drumul spre casă. Am plâns împreună, în hohote, aproape isteric. Eu mă prefăceam că plâng după bunicul şi pentru că nu am primit rolul Eponinei şi ea mi-a spus că plânge pentru că avea inima îndoită, dacă să stea acasă şi să-şi petreacă după-amiezile cu noi ori ba.

Şi eu, şi ea ne prefăceam.

Eu ştiu de ce o făceam, dar nu pot să-mi dau seama ce motiv avea ea.

Capitolul 27

Tata uită să ne ia cu maşina pe mine şi pe Luca de la un recital de seară organizat la catedrală, aşa că ne întoarcem acasă cum putem. La 10:30, aud cheia în uşă şi îl aştept să intre.

— Unde ai fost?

Pare surprins să dea peste mine aşa.

— Am fost la o şedinţă a consiliului local. De ce nu eşti în pat?

— De când te duci tu la şedinţe de consiliu şi de când se termină la 10:30?

— De când nu a mai putut Mia. Şi le-am dat lui Hildy şi Emmei nişte sfaturi despre cum să toarne fundaţiile pentru pereţi.

E încă îmbrăcat în hainele de la muncă şi îl urmăresc de colo până colo, în timp ce-şi scoate cizmele murdare şi le pune afară.

— Fantastic! îi spun. Acum tot cartierul o să vorbească de relaţiile tale ilicite cu alte femei.

Intră înapoi în casă şi mă priveşte uluit.

— Sunt lesbiene, Frankie. Nu e nimic de discutat.

— Deci dacă n-ar fi lesbiene, ar exista ceva de discutat?

— Cum am ajuns la discuţia asta ridicolă?

Deschide frigiderul şi ia nişte chestii ca să-şi facă un sandvici.

— Oricum, de unde ştii că sunt lesbiene? Ai devenit cumva expert sau mergi aşa, pe generalizări, ca orice ignorant de pe stradă?

— Aha, deci acum sunt ignorant? Pe asta de unde ai mai scos-o? răbufneşte el.

— Din faptul că ai operat cu concepţii eronate despre două femei tunse scurt, care au ales să locuiască împreună, îi răspund, încercând să folosesc cât mai mulţi termeni pompoşi.

— Te referi cumva la cele două femei care mi-au spus: „Ai vrea să desenezi nişte planuri pentru asociaţia de gay şi lesbiene din care facem parte”?

Mă priveşte cu aerul: „Gata, am terminat acum, că am câştigat?”. Dar nu îl las să aibă ultimul cuvânt.

— Ai uitat să ne iei de la recital.

— Futu-i! zice el încet în barbă. Luca a ajuns acasă cu bine?

— Mulţumită mie, da. Şi crede că nu te interesează deloc ce face la cor.

Dispare în camera lui Luca şi stă acolo ceva timp.

Încerc să mă calmez, dar nu pot. Nu ştiu de ce sunt aşa de supărată. Mia a uitat să vină să ne ia de nenumărate ori şi nici n-am luat-o vreodată la întrebări când a venit de la diverse şedinţe de consiliu.

Iese din dormitorul lui Luca şi continuă să-şi facă sandviciul. A fost o dată ca niciodată când i l-aş fi făcut eu.

— De ce a acceptat mami jobul la universitate?

— Pentru că i s-a oferit.

— Dar, o perioadă, a zis că n-o să-l accepte. Pe la începutul anului. Voia să stea acasă. De ce nu a mai rămas?

— Nu-mi amintesc, Frankie. Du-te la culcare. Eşti obosită.

— Ori de câte ori insinuezi diverse, bagi gunoiul sub preş, în loc să rezolvi problemele!

Se întoarce şi mă priveşte.

— Nu am de gând să purtăm această discuţie, în halul în care eşti de supărată, îmi spune pe un ton egal, dar ştiu sigur că, în sinea lui, clocoteşte.

— Nici n-o s-o avem vreodată, nu-i aşa?

— Du-te la culcare.

— Nu pot să cred că te prefaci în continuare că totul e în regulă!

— Nu-ţi mai spun încă o dată!

— Eu şi Luca ne-am săturat de prefăcătorie. Ne-am săturat să nu ne spună nimeni nimic. Poate că ce-şi imaginează în mintea lui e chiar mai grav decât adevărul, dar ţie nu-ţi pasă!

— Nu-mi pasă? Cum rămâne cu tine şi cu Luca?

— Îţi pasă de noi doar când situaţia e roz, dar, când nu e, nici măcar nu ştii cum ne cheamă!

Sunt deja isterică, dar nu mă pot abţine şi nici nu vreau să mă opresc.

— Te rog să nu ridici vocea la mine!

— Sau ce? Or să afle vecinii că nu poţi să rezolvi nimic?

— Ce vrei de la mine???

Ţipă atât de tare, încât rămânem amândoi fără cuvinte. Câteva secunde, mi se pare că nu la mine a ţipat.

La Mia, oare? Nu pot să-mi dau seama.

Şi îl urăsc şi îl iubesc şi îl înjur în gând şi îmi pare rău pentru el, toate în acelaşi timp.

Capitolul 28

Până la sfârşitul săptămânii, teoriile privind motivul ascuns pentru care Will încă nu m-a invitat în oraş devin din ce în ce mai absurde, dar explicaţia lui Siobhan urcă pe culmile ridicolului.

— Deci nu e vorba de altă femeie, zice ea.

Eu dau deja din cap.

— Nu e gay, Siobhan.

— Înseamnă că e vorba de Dumnezeu.

Stăm pe scaune în autobuz şi îl aud pe Thomas oftând în spatele nostru.

— De ce nu puteam să stau şi eu în cartierele din est? se întreabă cu voce tare.

— Cum se face că reuşeşti să asculţi porcăriile alea şi pe noi în acelaşi timp?

Mă răsucesc să îl urechez un pic, dar dă CD playerul la maximum.

— Explică-mi ce vrei să spui, zic, întorcându-mă spre Siobhan.

— E simplu. Mai ţii minte filmuleţul pe care l-am văzut, despre oamenii care intră în sihăstrii?

— Alea se numesc mănăstiri.

— Mă rog, nu contează. Una dintre femeile alea povestea cât de mult a ezitat şi cum luarea unei decizii i-a chinuit mintea şi sufletul luni în şir. Trebuia să îi spună tipului cu care avea o relaţie şi trebuia să le spună şi părinţilor, care îşi doreau din suflet nepoţi.

Siobhan se uită fix în ochii mei.

— Ascultă la mine, ori se face preot, ori se călugăreşte…

— Asta e cea mai absurdă chestie pe care am auzit-o în viaţa mea!

— De ce?

— Parcă nu-l văd pe Will Trombal pe post de mirele lui Hristos, spune Thomas, băgându-şi capul între noi.

— De ce nu? Merge la o şcoală catolică. Învaţă aici din clasa a V-a. A cântat în cor, deci a petrecut o groază de timp în biserică. Nu îi e jenă niciodată să facă vreun gest religios, cum ar fi, de exemplu, să citească la paraliturghii plus că s-a despărţit de prietenă şi încă n-a încercat să facă o mişcare cu cealaltă femeie din viaţa lui, spune Siobhan, scurt şi la obiect.

Mă uit la Tara, pentru că, în ciuda tiradelor ei, rămâne glasul raţiunii, între noi.

— Crezi că e adevărat? o întreb.

— Nu. Dar dacă nu e, atunci ce problemă are? Eu, una, nu cred că ştie ce vrea de fapt.

— Frumos le mai zici tu, sensibilo! i-o trânteşte Thomas.

Justine mă priveşte cu expresia ei de o nemărginită empatie.

— Are dreptate. Când mi-am dat seama că-ţi place de el, l-am urmărit de la distanţă, doar ca să văd ce ai găsit la el şi, când eram la biserică la celebrarea lui Edmund Rice, am observat că, după împărtăşanie, şi-a făcut semnul crucii.

— Multă lume îşi face crucea.

— Dar el a făcut-o – zice, cuprinzându-ne pe toţi cu privirea – la modul cel mai simţitor şi solemn.

Ideea că încurcate-s căile Domnului e o tâmpenie. Nu e nimic încurcat aici. Sunt premeditate şi cam perfide şi te pun în situaţii imposibile. Cum aş putea să mă rog lui Dumnezeu să nu-l lase pe Will Trombal să devină preot? N-o să-mi facă niciun fel de favoruri la treaba asta. Pierd orice aş face.

Thomas mă ia cu mâinile pe după gât.

— Încă mă ai pe mine!

— Nu crezi că-i şi-aşa destul de supărată? zice Siobhan.

Mă dedic trup şi suflet cursului de teatru. Am hotărât c-o să mă fac actriţă când o să cresc. E ceva atât de puternic, să fii sus pe scenă şi să priveşti în jur fără să fii nevoită să ai contact vizual cu cineva, şi, în ciuda a ce crede Tara, nu cred că există ceva peste Lady Macbeth, în materie de roluri feminine. Din păcate, nu sunt nici pe departe vedeta spectacolului. Tipii care joacă Macbeth şi Macduff sunt fantastici şi mă eclipsează de nu pot să respir, dar îmi spun în sinea mea că Lady Macbeth are, totuşi cele mai bune replici şi că o să le pun în valoare cum se cuvine.

— Găseşte-ţi registrul care ţi se potriveşte, mă sfătuieşte Ortley de fiecare dată. Nu o interpreta ca pe o nebună de la început, că n-o să mai ai unde să urci după.

— La anul facem un musical? îl întreb.

Pare insultat.

— Acesta e cursul de teatru. De musicaluri se ocupă departamentul de muzică.

— Nu sunt toate acelaşi lucru?

— Pleacă! îmi ordonă. Repetă partea în care Lady Macbeth se aruncă de la balcon!

Thomas e distribuit în rolul lui Banquo. Nu dă pe-afară de entuziasm.

— Până în actul doi moare, susţine el. Eu pot mult mai mult de-atât.

— Totuşi se întoarce ca fantomă, zice Ortley pe un ton împăciuitor.

— Şi îi spune băiatului său „Fleance”. Oricine i se adresează copilului aşa merită să moară.

— Tom, te vreau în rolul lui Banquo, îi spune Ortley, invitându-l să se aşeze pe un scaun.

— Capătă şi el o scenă de luptă?

— Absolut.

Thomas tot nu e convins şi, mai mult, jocul meu actoricesc îl lasă complet rece.

— Tu de ce apuci să spui: „A răguşit şi corbul ce croncăne sosirea-ntr-un ceas rău a regelui sub zidurile noastre”, şi eu mă aleg cu „Fugi, Fleance, fugi!”? mă întreabă îmbufnat.

Nu-mi vine să cred că ştie versurile mele pe dinafară.

— Dacă vrei s-o joci pe Lady Macbeth, ia-o. E a ta, îi spun când ieşim.

La capătul culoarului, îl văd pe Will stând de vorbă cu Fratele Edmund.

— Probabil că-l întreabă dacă poate să-i împrumute garderoba, bagă şopârla Thomas.

Îi arunc o privire glacială.

Fratele Edmund intră în birou tocmai când ajungem în dreptul lui Will, aşa că Thomas face semnul crucii cu maximă reverenţă şi Will îi arată degetul corespunzător.

Cumva, am mari îndoieli că Will o să îmbrace hainele monahale.

Capitolul 29

A venit vremea să plecăm în tabără. Când mă lasă tata în faţa şcolii, mă cuprinde un sentiment de neajutorare. Mă uit la Luca în oglinda retrovizoare şi mă întreb cum o să se descurce în următoarele zile. Dar tata? Cu cine o să mai stea de vorbă sau cu cine o să se certe? Cine o să-i facă Miei ceaiul de muşeţel, exact cum îi place ei? Simt că mă ia cu leşin, şi nu doar pentru că mă gândesc la sesiunile de reflecţie şi la jocurile de consolidare a încrederii care ne aşteaptă. Ştiu c-o să-mi petrec tot timpul gândindu-mă la ce se întâmplă acasă, făcându-mi griji că familia n-o să facă faţă, cu mine plecată. Ce o să facă Mia? Dacă suferă vreun regres cât sunt eu în tabără? Nu că ar fi făcut progrese rapide, dar uneori, în ultima vreme, a mai vorbit la telefon cu câte o prietenă şi chiar l-a ascultat pe Luca citind.

Tata fluieră vesel, deşi se preface, în mod sigur, iar Luca a coborât din maşină şi a luat-o la fugă către prietenii lui care joacă bile, înainte să apuc să deschid portiera.

— O să sun în fiecare zi, îi spun lui tata.

— Nu fi caraghioasă. N-o să fii plecată decât trei zile.

Îmi dă un pupic pe obraz.

— Hai, grăbeşte-te, că dă autobuzul peste noi!

Will şi un grup de şefi de Casă veseli se ocupă de tot acest coşmar. Sunt singurii din a XII-a care vin şi cred că au ascultat deja discursurile mobilizatoare despre cum să ne menţină entuziasmul şi implicarea la cote cât mai înalte.

— Dacă mai ciripesc mult, o să vedeţi o dâră de vomă cât e autostrada de lungă, bombăne Jimmy Hailler.

Domnişoara Quinn vine din spatele nostru şi îl bate pe umăr.

— Hai să-ţi verific bagajele, să vedem dacă ai împachetat ordonat, James.

El o ia delicat cu mâna pe după umeri, cu un gest efeminat.

— Haidem!

Dacă Jimmy a dosit ceva, am dubii că o să-l găsească.

Lângă mine stă Fratele Louis, îmbrăcat în blugi.

— Frumoşi blugi, îi spun.

Pare încântat.

După care urmează teoria obişnuită, „Fără alcool, fără droguri, fără ţigări”. „Toleranţă zero”, ni se atrage atenţia. Ne avertizează că or să ne trimită acasă cu taxiul şi că părinţii vor trebui să suporte costul călătoriei de două ore. Oricine va fi găsit

într-o căsuţă cu un membru al sexului opus va primi suspendare. Se vede că au ascultat placa bine-cunoscută, „Cu ce să-i mai ameninţăm pe elevi în taberele şcolare”, care pesemne că circulă prin toate şcolile din ţară.

Când ajungem la Gerringong, pe coasta de sud, ni se spune să ne împărţim în grupuri de opt şi să ne alegem o căsuţă. Noi patru rămânem lipite una de alta. Fetele aflate cel mai aproape de grupul nostru sunt gaşca „Păr în răspăr” – aşa le-am poreclit noi din cauza fascinaţiei lor pentru propriul păr, despre care vorbesc absolut încontinuu. Fetele Indie stau vizavi. Sunt genul care m-ar considera o paria a societăţii dacă ar şti de simpla existenţă a unui album Britney Spears în gospodăria familiei Spinelli. Gura lumii zice că Tara aproape că a intrat în gaşca lor, dar au aflat că are melodia „My Heart Will Go On” a lui Celine Dion. Tara crede că fetele astea protestează de dragul protestului şi suntem toate de acord că am muri dac-ar trebui să ascultăm Radio Conştiinţa Socială următoarele trei zile. Din fericire, gaşca Evei Rodriguez ne salvează din această grea încercare şi, uite aşa, punem mâna pe căsuţa cu numărul 1.

Tabăra e atât de demodată, încât intră deja în categoria retro. Am dubii că s-a schimbat ceva pe aici în ultimele trei decenii. Până la sfârşitul zilei o să cântăm „Peace Train”, „Imagine” şi „Let It Be”, bag mâna în foc. Dar nu-mi displace, pentru că am nevoie de ceva care să-mi ia gândul de la ai mei.

Thomas şi prietenii lui şi-au adus chitarele şi cântă rahaturi de-ale lor, punkiste, în sala de mese. Nu-mi vine să cred că ştiu toate versurile, mulţumită faptului că stau lângă el în autobuz în fiecare zi.

Eu, Tara şi Justine suntem singurul lor public.

— Cineva ar trebui să-i spună la un moment dat că nu are voce, zic eu.

— Te rog, lasă-mă pe mine! aruncă Tara un răutăcism.

— Pot să cânt asta, zice Justine, privindu-i gânditoare.

— La acordeon?

— Da. Ce ţi se pare aşa amuzant?

— Mă dai pe spate!

E greu să mergi în tabără cu băieţii. Trebuie să fii tot timpul în stare de alertă. De exemplu, le place să se expună în public. Se întorc agale de la sălile de duşuri înfăşuraţi în prosoape şi în secunda următoare, fie îţi arată „nudu-gol”, fie îi smulg altuia

prosopul şi porneşte o urmărire ca-n filme. Trebuie să mărturisesc, poate fi un pic traumatizant să nu ştii când o să se iţească următorul penis.

În prima seară, trebuie să îi ajut pe domnişoara Quinn şi pe Fratele Louis la servirea cinei. Amândoi sunt relaxaţi şi râd între ei dar şi cu ajutoarele. Încerc să-mi dau seama ce anume îmi place la ei. Da, sunt mai cool şi mai interesanţi decât alţi profi, dar cred că adevăratul motiv e că şi lor le place de noi.

— Sunteţi căsătorită? o întreb pe domnişoara Quinn.

— Nu. Tu eşti?

Încep să râd.

— Dacă nu-l pot lua pe Fratele Louis, nu mai vreau pe nimeni, drăguţă!

Mă uit la Fratele Louis, care are două pete rozalii pe obraji. E supersimpatic aşa.

— Şi eu sunt îndrăgostită de cineva pe care nu-l pot avea, le spun, îndrăzneaţă.

— Transmite-i că e nebun, îmi zice Fratele Louis.

Plesnesc de mulţumire.

Şi aproape că mă îndrăgostesc de omul ăsta.

La ora 10:00 se dă stingerea şi atunci începe acţiunea cu adevărat. Celelalte fete din cabana noastră au un CD player, una dintre ele pune muzică şi Eva Rodriguez ne arată cum dansează frate-său hip-hop.

— Trebuie să înţelegeţi că pacea lumii depinde de cât de serios eşti şi de cât de jos îţi porţi nădragii, ne explică.

Începem prostindu-ne lejer, dar lucrurile se degradează rapid, pe măsură ce facem solouri. Dansăm într-un mare fel, posibil numai când nu sunt băieţi prin preajmă. Regula jocului e să nu te iei în serios, dar cine intră în cerc trebuie să-şi păstreze o mutră cât mai impasibilă în timp ce se rupe în figuri.

Eu, Siobhan şi Eva încercăm să ne eclipsăm una pe alta, toată lumea râde cu sughiţuri, inclusiv Tara, până ne prăbuşim toate pe paturi, transpirate.

— Doamne, ce-ţi mai place să te dai în spectacol, îmi spune Siobhan printre gâfâieli, încă râzând.

— Uite cine vorbeşte! îi dau replica.

Mai târziu, stăm întinse pe paturile suprapuse, vorbind pe întuneric. Despre orice. Trecem de la una la alta prin cameră,

făcând liste cu profesorii pe care îi simpatizăm, cu profesorii pe care îi detestăm, cu băieţii de a XI-a cu care am ieşi la o întâlnire, cu băieţii de a XI-a pe care îi detestăm, cu băieţii sau fetele pe care le bănuim că ar fi gay. Urmează o discuţie animată despre ce sezon din *Buffy* a fost cel mai tare şi ne contrăm în eterna dispută despre Angel, Riley şi Spike, ca apoi să sfârşim prin a spune ce scenă romantică din filme e preferata fiecăreia.

— *Ultimul mohican*, spun eu. Scena cu Daniel Day-Lewis şi Madeleine Stowe. „Tu rămâi în viaţă. O să te găsesc eu”

— Drew Barrymore în *Un sărut adevărat,* zice Justine, când îl aşteaptă pe tip lângă terenul de baseball şi nu crede că el o să vină şi apoi începe melodia celor de la Beach Boys şi el coboară în fugă pe scări şi toată lume izbucneşte în urale…

— Şi Justine, în lacrimi, o completează Siobhan.

— Absolut de fiecare dată. Am filmul pe DVD.

— Han Solo şi Prinţesa Leia când pretind că se urăsc, în *Imperiul contraatacă.*

— Plicticos! dă cu huo una dintre fete.

— Să nu îndrăzniţi vreodată să insultaţi filmele din *Războiul* stelelor! ne avertizează Tara în derâdere.

— În *Naşul,* partea I, când Michael Corleone o vede pe fata aia din Sicilia, care sfârşeşte asasinată de mafie cu o bombă. Expresia de pe faţa lui e nemaipomenită, spune Siobhan.

— Când sare în aer fata sau când o vede el prima oară?

— Buttercup şi servitorul în *File de poveste,* propune Anna Nguyen. „Cum vrei tu.”

— Lason Biggs în scena cu plăcinta din *American Pie.*

Cor de văicăreli.

— Nu! Ştiu e care e cea mai bună! zice Eva Rodriguez. În *Jerry Maguire,* „M-ai cucerit de când mi-ai spus «bună». M-ai cucerit de când mi-ai spus «bună».”

Asta e întâmpinată cu un ropot de aplauze, care se estompează până când ultimele două voci devin nişte ecouri în vis.

Fetele astea îmi sunt tare dragi. Mă fac să mă simt fluşturatică. Ca şi cum n-aş avea nicio grijă pe lume. Ca şi cum n-aş avea temeri.

Cum eram eu înainte.

Nu mă înţelegeţi greşit. Tabăra are şi câteva minusuri. La un moment dat, trebuie să facem o piramidă umană care să reprezinte pietrele de temelie ale Bisericii Catolice şi, după spusele Fratelui Louis, cel mai înfricoşător aspect e că Thomas Mackee ţine piramida, ceea ce face ca întreg viitorul bisericii să pară nespus de nesigur.

Pe de altă parte, am ocazia să cunosc oameni cu care nu am vorbit niciodată. Unii îmi spun că m-au crezut o ciudată până acum sau că e prima oară când mă văd zâmbind şi, câteva momente, mă simt cea mai populară fată. După care mă întreabă dacă pot să le fac cunoştinţă cu Siobhan sau cu Eva.

După cina din a doua seară, stăm în cabană ascultând muzică şi, deodată, auzim un ţipăt puternic de afară.

— Probabil că s-a mai iţit vreun penis pe undeva, îi spun lui Justine, în timp ce ieşim să investigăm circumstanţele.

Îi vedem pe Will şi ceilalţi şefi în faţa unei cabane, două uşi mai jos. Fetele din cabana cu pricina plâng şi ţipă ca istericele şi băieţii par uşor iritaţi.

În mod evident, avusese loc o sesiune de răsfăţ pentru păr, pentru că sunt toate numai codiţe împletite şi biluţe. Ryan Burke vine prin spatele meu şi al Tarei şi ne ia cu mâinile pe după umeri.

— Care e treaba cu fetele astea şi şedinţele lor de spiritism? ne întreabă. Soră-mea le face şi ea tot timpul.

Justine încearcă din răsputeri să le calmeze.

— Încercam să intrăm în legătură cu bunicul Elizei, dar acum e o prezenţă malefică înăuntru! zice una dintre ele, printre hohote de plâns.

— Cine? Vrăjitoarea cea rea a părului drept? mormăie Tara.

Eu şi Ryan ne uităm unul la altul, amuzaţi.

— Tocmai a făcut o glumă sau mi se pare mie? mă întreabă el.

Fetele din gaşca „Păr în răspăr” refuză să mai pună piciorul în cabană.

— Chiar nu mai sunt cabane libere, le explică Will politicos, dar fetele nu se lasă înduplecate şi se vede cu ochiul liber că e destul de ofticat.

— Spiritele sunt uşor de alungat, le informez. Intri, spui rugăciunea Ave Maria de opt ori şi în tot acest timp mergi în sensul invers al acelor de ceasornic.

Intervenţia mea îi lasă reci pe Will şi pe ceilalţi şefi de an. E clar ca lumina zilei că nu prea au dormit noaptea trecută şi le cad ochii în gură de somn. Pe de altă parte, spiritistele se uită la mine ca la o eroină.

Urc scările până la cabană şi Will vine după mine. Îl împing uşor din uşă.

— Necredincioşii nu au acces aici.

Mă uit la mulţimea adunată în faţa cabanei.

— Credincioaselor, urmaţi-mă!

Eu, Tara şi Siobhan ieşim din cabană. Am petrecut zece minute înăuntru, dansând hip-hop şi intonând rugăciuni pe nas, cu gurile pline de Pringles şi ciocolatele Twist pe care le-am găsit pe acolo.

Stăm pe verandă şi toată lumea de sub noi ne priveşte în tăcere. Justine încă o linişteşte pe una dintre spiritistele amatoare, în timp ce Eva şi restul găştii noastre leşină pur şi simplu de râs.

— Această casă, zic pe un ton melodramatic, ca scos din „Poltergeist”, este curăţită!

Izbucneşte un cor de urale şi aplauze. Facem cu mâna către admiratori, ca nişte regine, fetele „Păr în răspăr” sunt pline de recunoştinţă şi ne devin imediat cele mai bune prietene. În plus, promit să ne recompenseze cu nişte transformări spectaculoase de look.

În vreme ce toţi se întorc pe la cabanele lor, Will se uită la mine, dând din cap amuzat.

— Ce e? îl întreb.

— Eşti nebună de legat.

— Le-am convins să intre în cabană au ba?

— Ce aţi făcut acolo? Eşti transpirată toată.

— Am dansat hip-hop.

Mă priveşte mai atent, încercând să-şi dea seama dacă fac mişto de el.

— Nu prea îmi pari amatoare de hip-hop, îmi zice, râzând.

— Îmi fac timp, printre vânătorile de fantome.

Mă uit în jos, să văd ce ţine în mână.

— Pârţo-gaz? Ruşine să-ţi fie, Will!

— E din cabana lui Thomas Mackee. S-ar putea să fie mai multe.

— De parcă n-ar fi avut suficiente emisii natur.

Parcă nu-mi vine să plec – şi el pare să simtă la fel. E întuneric beznă şi abia ne întrezărim siluetele. Ne aşezăm pe verandă, mâna lui se apropie de a mea, apoi mă atinge, eu îmi furişez degetele printre degetele lui şi stăm aşa o vreme.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

Mă gândesc la o groază de lucruri, dar aş avea nevoie de prea multă sinceritate să le rostesc şi nu cred că pot să fac faţă, cel puţin acum.

— Mă întrebam cui i-a venit ideea să pună mirosuri de băşini într-o cutie de conservă.

— Mai rău, încă! zice el, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs, ceea ce îmi face plăcere. Imaginează-ţi că eşti copilul acestor oameni şi că spui pe unde te duci: „Tatăl meu a inventat gazul de băşini la conservă. Aşa am ajuns milionari!”.

De aici, lucrurile degenerează şi fiecare încearcă să-l întreacă pe celălalt la scârboşenie, până când, la un moment dat, cască, îşi cere scuze şi îmi dau seama cât e de obosit.

— Cât ai dormit azi-noapte?

— Hailler, cap sec, a fost dat afară din cabană pentru că nu tăcea o clipă, aşa că a venit la noi şi nu i-a mai stat gura cât a fost noaptea de lungă.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Despre fotbal.

— Şi mai ce?

Îl văd surprins.

— Despre nimic altceva. Voi?

— Despre o groază de lucruri. Şi despre filme. Ai văzut *Ultimul mohican*?

— Îmi place de mor.

— Pe bune?

Sunt încântată! Avem în comun ceva, un film. În sfârşit, suntem de pe aceeaşi planetă.

— Nu-ţi place scena când el zice: „Tu rămâi în viaţă. O să te găsesc eu”?

— Îmi place scena masacrului, îmi spune, ca un puşti încântat, când ei merg pe potecă în mijlocul sălbăticiei, înconjuraţi de păduri din toate părţile, şi ştii că indienii urmează să atace şi parcă simţi tensiunea în aer.

Ăsta e genul de lucruri la care faci „mmm” în sinea ta…

Am senzaţia că mă priveşte prin bezna groasă şi mă întorc cu faţa spre el. Îi simt căldura respiraţiei pe obraz.

— Ce se petrece, Will? Spune-mi.

Nu ştiu de unde mi-au venit vorbele astea. Le-am auzit la Mia. „Ce se petrece în mintea ta, Rob? Povesteşte-mi”.

Will nu scoate niciun cuvânt, dar mă strânge şi mai tare de mână.

— Situaţia e următoarea. Ai un plan, apoi apare cineva care te face să vrei să schimbi tot, dar încă îţi place planul iniţial, indiferent cât de fantastic te face să te simţi cel de-al doilea.

— Eu nu am planificat niciodată nimic, deci nu înţeleg senzaţia.

— Eu planific tot. Până şi planurile.

— Spune-mi care e planul numărul 1.

— În primul rând, dar nu neapărat în această ordine, e ingineria civilă. Ştiu că media de absolvire o să fie undeva între 98,6 şi 99,3 şi că diferenţierea decisivă între cele două note o s-o facă eseul despre analiza căderii nervoase a regelui Lear pe meleagurile de baştină.

Simt că mă priveşte pe întuneric, cu aerul că ar trebui să îi pricep dilema.

Sunt îndrăgostită de un android! Dintr-un moment în altul, o să înceapă să calculeze cu formule ce sentimente are pentru mine.

— Ştiu că îmi doresc să plec la anul. Să umblu cu rucsacul în spate. Să-mi pierd urma, ştii?

— Păreai atât de nesigur de toată faza cu plecarea în străinătate şi acum eşti atât de convins, îi spun. Nu te mai temi să ieşi din zona ta de confort?

— Ai avut dreptate cu ce mi-ai zis la nuntă. Confortul nu e totul.

Minunat! Acum, când înseamnă că o să se care, se apucă să-mi urmeze sfaturile.

— Trebuie să-mi pun în ordine prioritățile, continuă el cu voce hotărâtă.

— Povesteşte-mi despre planul numărul 2.

— Rămân şi petrec timp cu isteaţa asta care îmi atrage atenţia asupra diferenţei dintre Troţki şi Tolstoi.

Îmi vine să-l implor: „Alege planul 2! Alege planul 2!”.

Mă sărută şi nu e la fel ca la petrecere sau la nuntă. Sărutul e delicat şi domol şi familiar şi, de astă dată, simt că ştie exact ce simte şi că nu are regrete sau sentimente de vină. Dar, în acelaşi timp, are şi un uşor gust de tristeţe şi, deşi nu ştiu dacă e a mea sau a lui, ne face pe amândoi să tremurăm şi să nu vrem să ne desprindem.

Pe drumul spre casă, stau lângă Jimmy, care mă învaţă să joc Nintendo cu precizia unui profesor de matematici superioare.

— E complicat, dar o să te prinzi cum se face, îmi spune, dându-mi jocul.

Îl bat în prima rundă şi apoi i-l înapoiez. Se uită la mine cu expresia omului negru.

— M-ai băgat în sperieţi în ultimele două zile, Francesca. Vreau să redevii cât mai repede posibil fata nefericită de dinainte, îmi spune.

— De ce? îl întreb, zâmbind cu gura până la urechi.

— Pentru că nefericirea ta mă face să mă simt mai mulţumit de mine, îmi răspunde în glumă.

În faţa mea, Justine şi Thomas împart un CD player, fiecare cu o cască în ureche.

Îmi bag capul între ei.

— Treaba asta n-o să-i convină tipului cu tubă, le zic, plescăind pupici, aşa cum face Thomas de fiecare dată când vorbesc cu Will.

În spate, Tara şi Siobhan dorm, cu capetele alipite. Au gurile întredeschise şi un pic de salivă în colţurile buzelor.

Simt că mă copleşeşte un val de tristeţe. Mi-aş dori ca şoferul să întoarcă autobuzul din drum şi să-mi petrec restul vieţii ca în vâltoarea ultimelor zile. Flirtând. Râzând. Alungând necuratul din lume. Cântând folk. Alergând cu cineva în cârcă. Dansând hip-hop. Prostindu-mă.

Şi, mai presus de orice, uitând.

Mă uit peste capetele lor, către locurile unde stau Will şi prietenii lui, iar el îmi surprinde privirea o clipă şi zâmbeşte. E un zâmbet straniu, care i se reflectă şi în ochi. Mi-l întipăresc în memorie şi-l pun în raniţa de muniţie care stă chiar lângă sufletul meu. Cea în care păstrez mirosul Miei şi spiritul lui Justine şi speranţa lui Siobhan şi patosul Tarei. Pentru că, dacă o fi să mă trezesc într-o dimineaţă şi n-o să fiu în stare să mă dau

jos din pat, o să am nevoie de toate rezervele să lupt cu nenorocita asta de boală care, poate, dormitează în mine.

Capitolul 30

Împlinesc 17 ani, într-o zi foarte proastă pentru Mia. E una din zilele acelea care mă fac să cred că n-o să-şi revină niciodată. Astfel de zile înseamnă nu doar un pas înapoi, ci o sută. În dimineaţa asta plânge şi mă doare sufletul s-o aud şi mă dor urechile de la sunetul hohotelor ei. Îl aud şi pe tata, care, ca întotdeauna, încearcă să o liniştească, dar sunetul care îmi sfâşie inima nu se opreşte. E atâta tristeţe în casă, încât îmi pun perna în cap şi nu-mi doresc decât să treacă ziua mai repede.

Nimeni nu-şi aminteşte că e ziua mea, ceea ce mă bucură, pentru că n-aş putea să zâmbesc fals şi să mă prefac fericită că am împătrânit cu un an. Fetele din Stella nu mă sună. Nimeni nu sună, nici bunicii, nici nimeni şi cel mai rău e că e duminică şi nu sunt la şcoală cu prietenele. În viaţa mea nu m-am simţit atât de singură.

Înainte, aniversările erau spectaculoase. Fie primeam o mie de cadouri, fie ieşeam să mâncăm în oraş şi sărbătoritul avea dreptul să aleagă ce voia din meniu. Mia ne lăsa să bem vin şi făceam toasturi. Oamenii se uitau la noi şi îi auzeam spunând: „Ce familie minunată!”. Oare am fost prea trufaşi? Îi pedepseşte Dumnezeu pe cei trufaşi? Oare ce am avut noi se transferă automat altei familii care nu avea, dar are acum, mulţumită disperării noastre?

Tata intră în bucătărie.

— Ia-l pe Luca şi du-l la familia Aboud.

Niciun „te rog”, niciun strop de blândeţe în vocea lui.

— Şi după aia, eu unde vrei să mă ascund? îl întreb pe un ton dispreţuitor.

Se holbează la mine, dar nu-mi pasă, pentru că nu mai ştiu cine este. Înainte, îl vedeam zâmbind în fiecare zi, dar nu a mai zâmbit de luni întregi. Oamenii spuneau întruna că ar trebui să se maturizeze, dar Robert cel matur nu e deloc simpatic. Adu înapoi imaturitatea, îmi vine să-i zic. Mă priveşte în continuare şi, o secundă, nu îi recunosc expresia.

— Mă învinovăţeşti pe mine pentru asta, nu-i aşa?

— Luca! strig eu, încă uitându-mă la tata, fix în ochii lui Familia Aboud te-a invitat pe la ei!

— Nu-i aşa? insistă el.

— Nu e nevoie. O faci tu cu vârf şi îndesat.

Merg pe stradă cu Luca şi Pinocchio.

„Mă învinovăţeşti pe mine pentru asta, nu-i aşa?”

Nu pot să-mi scot cuvintele din cap, şi nici răspunsul. În sinea mea, lăsând la o parte cum mă simt eu, îmi dau seama că am o ranchiună, şi nu e îndreptată către Mia, ci spre tata. E ca un balon înăuntrul meu şi îmi tot spun că o să pocnească singur, pentru că e prea subţire ca să reziste. Dar nu se sparge. Creşte şi creşte şi fiecare cuvânt care iese din gura lui, fiecare asigurare că o să fie bine, fiecare strop de optimism mă aduc în stare să urlu ca o nebună. Şi în tot haosul, în perioada asta când totul doare, faptul că gândesc aşa despre el îmi dă senzaţia că sângerez încet pe dinăuntru.

Luni, singurul lucru care mă convinge să cobor din pat e faptul că urăsc locul ăsta atât de mult, încât mai bine mor, decât să mai stau aici.

Îmi petrec ziua pe canapeaua domnişoarei Quinn. Pe vremuri, lucra în linişte, decupla telefonul când eram la ea şi nu lăsa pe nimeni să ne deranjeze. Acum s-a obişnuit aşa de mult, încât îşi desfăşoară viaţa în jurul meu. Normalitatea rutinei din acel birou e, în sine, o alinare.

La un moment dat, habar nu am cât e ceasul. Mă trezesc şi îl văd pe Will aşezat pe jos, rezemat cu spatele de marginea canapelei.

— Salut! îmi zice încet, aplecându-se spre mine.

Abia pot să scot un cuvânt. Totuşi, încerc.

— M-am născut acum 17 ani, îi spun. Crezi că oamenii au observat că sunt şi eu prin preajmă?

— Eu observ când nu eşti. Asta se pune?

Închid ochii la loc şi adorm.

După-amiază, când se aude soneria de ieşire, o găsesc pe Justine în faţa biroului domnişoarei Quinn, cu geanta mea în mână. Pun pariu că a cărat-o de colo-colo toată ziua.

Grupul nostru de patru traversează parcul în linişte. La un moment dat, Siobhan mă împinge uşor cu şoldul. Genul ăla de gest prin care eşti întrebată dacă eşti OK. O împing cu şoldul la rândul meu. Deja mă simt ceva mai bine, deşi mă îngrozeşte gândul că trebuie să merg acasă. Când trecem prin magazinul Grace Bros, Justine mă trage spre unul din standurile de cosmetice.

— Hai să mergem la o sesiune de machiaj!

— Bani aruncaţi pe geam, zice Tara. Plus că avem teme de făcut pentru mâine.

— Francesca?

— De ce nu?

Când se termină, toate patru ne complimentăm non-stop, că ce bine arătăm. Până şi Tara e fascinată de cum îi stă.

— Am cea mai tare idee pentru seara asta, zice Siobhan. Thomas se duce să asculte nu ştiu ce trupă în Coogee. Zicea că putem să venim şi noi. O să fie distracţie.

— Mâine avem ore, intervine Justine, căpătând o nuanţă rozalie în obraji.

— Trebuie să sărbătorim, zice Siobhan, apucându-mă de bărbie. A fost ziua ei. Uitaţi-vă ce mutră tristă are.

Mă gândesc câteva secunde.

— Ce trupă?

— Una punk, care-i place lui.

Mă uit la Justine şi la Tara plină de speranţă.

— N-o să reuşim să intrăm, zice Tara pe un ton hotărât.

— Ba o să intrăm, spune Siobhan. Lasă pe mine!

— Plus că minciunile or să fie prea complicate, adaugă Tara.

— Asta numai pentru că le complici tu, se plânge Siobhan.

Se vede că Justine are un atac de panică numai când se gândeşte la ce urmează.

— O să fie distracţie, încerc eu să o conving. Pot să-i spun lui tata că dorm la tine, tu îi spui lui taică-tău că dormi la Tara şi tot aşa. Poţi să-l chemi şi pe tipul cu tubă. Justine, asta e ocazia perfectă să ieşiţi împreună. E vorba de muzică. Nu vezi cum se leagă totul?

— Şi cum ne furişăm în casă fără să ne audă părinţii mei? întreabă Tara.

— Sunt expertă, zice Siobhan, bătând din palme voioasă. Mă ocup eu.

Thomas, prietenii lui şi Jimmy ne aşteaptă în faţa hotelului la 7:30. Tipul cu tubă a ajuns înaintea noastră şi e deja terorizat de Jimmy, care, se vede treaba, a ajuns la întrebarea cu numărul 100.

— Ce bine arătaţi, zice tipul cu tubă, când ne strângem pe lângă ei, dar e cu ochii mai mult pe Justine.

— E doar de la machiaj, zice Tara pe obişnuitul ei ton pragmatic, pentru că am senzaţia că e stânjenită de atenţia pe care i-o acordă băieţii

— Ştim, Tara, face Thomas. Am văzut ce urâtă eşti sub toată zugrăveala.

Dar se tot holbează la ea. Uneori, cred că are o pasiune pentru toate patru, însă Tara e cea care îi face inima să bată mai repede, deşi cred că ar muri, decât să recunoască.

Intrăm. Locul e destul de aglomerat şi ne străduim să fim cât mai discrete. Trupa e programată să cânte în altă sală, de la 9:30, aşa că hotărâm să ne aşezăm în barul hotelului. Jimmy strigă după cineva cunoscut, la care noi îl împingem grămadă într-un separeu.

— Încercăm să trecem neobservate, îi atrage atenţia Justine.

— Relaxaţi-vă, zice Thomas în timp ce ne găsim locul. Voi, gagicile, vă ambalaţi aiurea din orice!

— Cum se face că te exprimi întotdeauna ca un personaj dintr-un film prost din anii ’70?

— Pentru că încerc să concurez cu imaginea ta din cântecul „Sunt femeie, ascultaţi-mă cum zbier”, Helen!

— Pentru tine, sunt domnişoara Reddy.

Dezbatem cine să se ducă să comande de băut.

— Merg eu cu Tara, se bagă Siobhan, care a pus deja ochii pe barmanul tinerel.

Thomas îşi împreunează două degete şi face ventuze zgomotoase.

— Să ne purtăm ca nişte adulţi, Thomas, îl avertizez.

E atât de palpitant să faci ceva ilegal. Ai impresia că toată lumea se uită la tine, când, în realitate, li se rupe. Când vine o ospătăriţă să debaraseze masa de lângă noi, Justine începe să bolborosească ceva despre lucrarea de licenţă la care scrie.

— Ăăă? zice Thomas. Ce tot îndrugă?

Îi dau un picior pe sub masă şi Jimmy se amuză copios, râzând, evident, în gura mare.

După ce se întorc Siobhan şi Tara cu paharele de whisky, ţinem un toast.

— Să bem pentru Francesca!

Ridică toţi paharele în aer şi taman atunci revine ospătăriţa.

— Cu ocazia celei de-a nouăsprezecea aniversări! zice Justine grăbită.

— Recidivează? întreabă tipul cu tubă, care nu mai pricepe nimic.

— Ia zi, ţi-a oferit ceva Trombal? întreabă Jimmy, băgăcios ca de obicei.

— Un compliment. Şi mi-a fost suficient, zic, gândindu-mă la prezenţa lui în biroul domnişoarei Quinn.

— Trombal nu ştie să facă complimente, intervine Thomas. Acum câteva zile, încercam şi eu să mai pun o cărămidă pentru tine, Francesca, şi îi spun că arăţi precum gagica aia din reclama la pastă de dinţi, ştii, tipa aia cu fustă scurtă şi ţâţe mari.

Sunt îngrozită până în măduva oaselor.

— Te rog, te rog să nu intervii în niciun fel, Thomas! îl implor.

— Aşa, la care Trombal zice: „Nu, seamănă cu Sophia *Lauren"* sau ceva de genul şi eu mă gândesc, ce fraier eşti! Uite, încerc să-i fac un compliment şi tu nu eşti în stare nici să te prefaci că Francesca e sexy.

— Mi se pare mie sau tocmai m-a insultat? o întreb pe Justine.

— Da, dar tragedia e că el crede că te măguleşte.

Apoi ceva face clic în mintea mea.

— Sophia Loren? întreb, amintindu-mi că tatăl lui Will mi-a spus Sophia la nuntă.

— Ai auzit de ea?

— Sophia Loren, nu *Laurent* e una dintre cele mai frumoase femei din lume, îi explică Tara. E o actriţă din Italia.

— Şi atunci eu de ce nu am auzit de ea?

— Pentru că eşti prea ocupat să te uiţi la reclamele la pastă de dinţi. Are 60 şi ceva de ani…

— Te compară cu o femeie în vârstă? Habar n-are de capul lui!

— Cum să îţi explicăm mai bine, Thomas?

— Oricum n-o să priceapă, zice Siobhan, deja plictisită.

— Să încerc eu, se bagă Jimmy, întorcându-se cu faţa spre Thomas. Din câte ţin eu minte din filmul *Băiatul şi delfinul,* Sophia are ţâţe mari.

— A-ha! zice Thomas, dând din cap.

— Măi băieţi, voi numai asta observaţi la o femeie? întreabă Tara dezgustată.

— Nu. De fapt, partea mea preferată e curul, îi explică Jimmy, numai ca s-o întărâte şi mai tare. Tu la ce te uiţi mai întâi? îl

întreabă pe tipul cu tubă, cu expresia aia a lui de drăcuşor inocent pe faţă.

Tipul cu tubă pare lovit cu ciocanul în cap şi Justine cred că vrea să sape o groapă şi să se ascundă.

— Prefer acordeonul cu clape, îngaimă el.

Eu, Tara şi Siobhan ne uităm mândre la el. Faţa lui Justine e rozalie toată.

Trupa îşi face apariţia şi muzica e cam idioată, dar mă simt pe aceeaşi lungime de undă cu toată lumea din sală. Întreg spaţiul e un balamuc de îmbrânceli şi ţopăi şi eu, mulţumită faptului că sunt înconjurată de o mulţime de 500 de oameni şi, desigur, alcoolului. Privită din această perspectivă, lumea arată straniu şi câteva secunde, mă opresc din dănţuit, ca să absorb ce se întâmplă în jur. Simt miros de iarbă, de transpiraţie, de bere, de tărie şi de vomă. Simt parfumul lui Justine, când mă ia în braţe să dansăm, şi totul mi se pare o ceaţă ciudată de corpuri în mişcare. Cred că se întâmplă în imaginaţia mea, dar, când deschid ochii îi văd pe Tara şi Thomas şi sunt sigură că se petrece ceva între ei, un fel de atingere, de privire, dar dispare atât de repede şi reflectoarele se învârt şi părul mi se lipeşte de frunte. Şi deodată, văd limpede ce simt pentru toţi oamenii din viaţa mea, aproape ca într-o epifanie.

Mai târziu, o smulgem pe Siobhan de lângă barmanul tinerel, care tocmai ieşise din schimb.

— Ce e? zice ea, privindu-ne cu un aer nevinovat.

— Nu putem şi noi să ieşim în lume fără să agăţi vreun tip? o întreabă Tara, în timp ce opreşte un taxi.

Ne înghesuim toate în maşină.

— Fac vreun rău cuiva?

— Ţie.

— Cum?

— Tu eşti cea care sfârşeşte suferind, Siobhan, îi spune Justine.

— Numai când mi se vorbeşte urât, nu din alte motive. Atunci la petrecere, felul în care mi-a vorbit m-a făcut să plâng.

Mă aplec uşor înspre Justine.

— Te-a sărutat? o întreb.

— Nu. L-am sărutat eu pe el.

Zâmbim amândouă cu gura până la urechi.

Taximetristul intră pe strada unde stă Tara.

— Dumnezeule! ţipă Tara, desfăcându-şi repede centura de siguranţă. O maşină de poliţie în faţa casei mele!

Mai are un pic şi începe să plângă.

— Doamne! S-o fi întâmplat ceva cu ai mei!

Siobhan o apucă de braţ.

— E tata, zice scurt şi la obiect. Ne-am ars.

Taxiul opreşte şi niciuna nu mişcă.

— Nici n-aveţi idee în ce belea am intrat! zice Justine.

— Care e cel mai rău scenariu? întreabă Tara.

— O lună fără ieşiri în weekend, ceea ce înseamnă că n-o să pot să merg la Canberra cu orchestra…

— Nici nu prea ai ce vedea în Canberra, spune Tara.

— Alo? Tipul cu tubă îţi spune ceva? explic eu mai bine.

Dă din cap că pricepe şi abia după aia coborâm din taxi.

— O să le spun că e vina mea, încep eu. O să le spun adevărul. Că de dimineaţă mă simţeam ca naiba şi aproape că-mi venea să mă arunc în faţa unui autobuz…

— Nu spune aşa ceva! mă întrerupe Justine şi, sub lumina unui stâlp, văd că are lacrimi în ochi. Nici cu gândul să nu gândeşti, Francesca!

— Promite-ne! îmi ordonă Tara.

— Jură pe ce ai mai sfânt, insistă Siobhan.

Duc mâna la inimă.

— Jur pe sfânta Biblie.

Încă par tensionate, aşa că le zâmbesc.

— Relaxaţi-vă! Voi, gagicile, vă ambalaţi aiurea din orice!

Şi, uite aşa, ajung acasă într-o maşină de poliţie. Tatăl lui Siobhan ne ţine teorii tot drumul despre consumul de alcool. Efectul epifaniei se evaporă şi este înlocuit de o durere de cap bubuitoare. Intru în casă şi îl găsesc pe tata stând în bucătărie pe întuneric. Nu aprind lumina, pentru că nu vreau să vadă ce faţă am.

— Ai primit o felicitare prin poştă, îmi spune. E la tine în cameră.

Nu rostesc niciun cuvânt.

— Pentru ziua ta.

Atât îmi spune şi îmi dau imediat seama ce s-a întâmplat. Când au realizat că au uitat de ziua mea, tata trebuie să fi sunat la Justine acasă şi, din aproape în aproape, planul nostru ilicit a ieşit la iveală.

Nu ţipă la mine, nu îmi reproşează nimic. Pare că nu mai avem ce să ne spunem, aşa că mă duc la culcare şi mă simt atât de tristă, încât mă forţez să nu plâng, repetându-mi în cap: „Gândeşte-te la ceva vesel! Gândeşte-te la ceva vesel!”.

Mă gândesc la Sophia Loren.

Capitolul 31

A doua zi de dimineaţă, mă întâlnesc în autobuz cu fetele din Stella, care fac aceeaşi scenă ca de fiecare dată când mă văd. Sunt teatrale, afectuoase şi bucuroase preţ de vreo cincizeci de secunde, până le distrage altceva atenţia. N-am chef să fac pe vesela şi bine dispusa cu ele, pentru că Justine e întoarsă pe dos din cauză că au pedepsit-o ai ei şi mă simt vinovată.

— Unde ai dispărut? Nu te-am mai văzut de un secol!

Ridic din umeri.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

Asta înseamnă că nu le place. Oamenii care îţi pun întrebarea asta îţi transmit clar ce părere au. Amuzant e că le-a plăcut părul meu când am avut aceeaşi tunsoare timp de patru ani şi, în clipa în care o schimb, strâmbă din nas.

— Mai ţii minte, în clasa a VII-a, când te-ai tuns scurt de tot şi toată lumea te striga Frank?

Nu. Ţin minte că, în clasa a VII-a, mama mă lua cu ambele mâini de obraji şi-mi spunea: „Ce-mi place mutriţa asta, pe care acum pot s-o văd”. Sau cum mă întreba bunicul Salvo: „De unde au apărut ochii ăştia?” Ţin minte că atunci mi s-a spus prima oară că sunt frumoasă.

De ce trebuie să aducă vorba mereu numai de lucrurile neplăcute? De ce nu-şi pot aminti niciodată ceva pozitiv despre mine? La un moment dat, Jimmy mi-a zis că nefericirea mea îl face să se simtă mai mulţumit de el. Venind de la el, e o glumă, dar, pentru fetele din Stella, e adevărul.

— Am jucat vreodată baschet cu băieţii din Burwood? le întreb.

Par încurcate.

— Nu mai ţineţi minte? În a X-a, urma să jucăm la Police Boys Club după ore.

— De ce întrebi?

Nu e vorba că le cred rele. Pur şi simplu, nu cred că observă când nu sunt prin preajmă.

— O, Doamne! zice Michaela, apucându-mă de mână. Ziua ta!!!

Ridic din umeri.

— Ce ai făcut?

— Nimic.

Nu vreau să le povestesc păţaniile mele. În secunda următoare, îmi dau seama că, dacă nu le mai văd niciodată pe fetele astea, nici c-o să-mi pese.

Mă uit la Justine, care pare rănită şi nu pricep de ce, până când îmi pică fisa că a interpretat greşit răspunsul meu. Urmează staţia noastră şi ea coboară din autobuz fără să scoată o vorbă.

— Aşteaptă-mă! strig după ea, dar a plecat deja.

Fetele din Stella mă privesc uimite.

— Acum îţi faci veacul cu Justine Kalinsky?

Încuviinţez din cap.

— Mai rău. Ea e nevoită să-şi facă veacul cu mine. Săraca de ea!

Înainte de a intra la ore, mă hotărăsc să mă duc la Will. M-am săturat de acest joc al aşteptării. Pot să-l accept când e vorba de altă femeie, dar nu suport să fiu ignorată când nu-i mai stă nimic în cale.

Ajunsă la biroul şefilor de Case, bat la uşă şi îmi răspunde alt tip.

— Will, e pentru tine, zice el, mustăcind.

Mă uit la el fix până îşi înghite zâmbetul, se scuză şi iese.

— Eşti bine? mă întreabă Will, ridicându-se de pe scaun.

Stăm faţă în faţă şi am iar reacţia aia idioată, când îmi bate inima de-mi iese din piept. Îmi vine să urlu la mine: „Stăpâneşte-te! E doar un tip stângaci, cu o şuviţă de păr căzută pe frunte, nu vreun mascul feroce!”

— Nici să nu te gândeşti, Will.

— La ce te referi?

— Nici să nu te gândeşti la ce te gândeşti de fapt.

— De ce trebuie să te porţi aşa? răbufneşte el. De ce trebuie să iei o minte perfect logică, cu o fărâmă de aşa-numită inteligenţă, şi s-o faci terci?

— Eşti pe punctul de a mă săruta, Will. Şi o spun pentru că m-ai sărutat de destule ori încât să descifrez semnele. Ţi se încordează trăsăturile feţei ca şi cum te-ai lupta cu tine, şi aproape că scrâşneşti din dinţi. Ce sunt eu pentru tine? Un coşmar?

Se resemnează cu ideea că nu plec de acolo prea curând şi se aşază.

— Eşti ca tăviţele astea, îmi răspunde. Una e pentru ce am rezolvat, alta e pentru ce am de făcut. Inexplicabilă. Eşti inexplicabilă.

— Mă compari cu articole de birotică?

— Te compar cu… fotbalul şi cu… faptul că mi-am pierdut vocea… şi cu tot ce iubesc, dar nu înţeleg.

— Astea sunt eşecurile din viaţa ta.

— Nu. Te compar cu toate lucrurile care-mi plac cel mai mult şi pe care nu le pot avea când mi le doresc.

Trag un scaun şi mă aşez în faţa lui cu genunchii lipiţi de ai lui îi iau mâinile şi i le strâng.

— Invită-mă la o întâlnire, Will. Pentru că, dacă nu o faci o să te invit eu şi am o presimţire că o să analizezi pe toate părţile de ce nu poţi să ieşi cu mine şi o să te simţi ca naiba dacă mă refuzi.

Se apleacă spre mine să mă sărute, dar întorc capul.

— Ar fi prea simplu aşa, îi spun. La anul, eu voi fi aici, tu, la universitate…

— Nu o să fiu aici la anul, îmi zice, pe un ton frustrat. Ţi-am spus şi în tabără.

— Atunci parcă urma să-ţi pui în ordine priorităţile şi planurile.

Ca de obicei privirea lui mă loveşte în plex şi totul e scris acolo, în ochii lui. Tot adevărul.

— Deci a câştigat planul fără mine?

Clatină din cap.

— Nu e vorba de tine… De fapt, e vorba de tine, dar numai din motive foarte întemeiate.

— Adică ai o relaţie cu o fată şi te dai de ceasul morţii dacă să pleci sau nu în străinătate şi în clipa în care mă arăt eu interesată, îţi devine clar ca lumina zilei că plecarea peste mări şi ţări e o idee fantastică. Mulţumesc foarte mult, Will. Mulţumesc pentru contribuţia ta la săptămâna asta minunată!

— O să fie doar un an.

— Cum de-ţi vine aşa uşor să te hotărăşti? ţip eu.

— Nu pot să cred că tu asta crezi! urlă el.

— Şi ce ar trebui să cred? Petreci o groază de timp încercând să-mi bagi limba pe gât şi în momentul în care vreau mai mult, te hotărăşti că trebuie să pleci.

— Nu e vorba de tine aici. Nu e ceva personal.

Mă cuprinde o furie rece, dar inima mi se scufundă înainte să apuc să-i arunc colacul de salvare.

— Tot ce are de-a face cu mine e personal, îi spun, aproape incapabilă să mai vorbesc.

Şi ies.

Am nevoie de vocile raţiunii de istericale şi de compasiune. Am nevoie de o seară Alanis. Am nevoie de un sfat de la Elizabeth Bennett. Am nevoie de biscuiţi cu ciocolată Tim Tam şi de mâncăruri de consolare.

Am nevoie de fetele mele.

Tara e singura pe care o găsesc în clasă şi mă simt oarecum uşurată. Ea reuşeşte să privească întotdeauna obiectiv ce se întâmplă în vieţile altora.

— Deci n-ai făcut nimic de ziua ta? izbucneşte ea, nervoasă.

În prima clipă, nu înţeleg nimic. S-au întâmplat prea multe de azi-dimineaţă, din autobuz. Apoi îmi dau seama că Justine i-a povestit despre discuţia mea cu fetele din Stella.

— Nu voiam să le împărtăşesc…

— De ce crede cineva care oferă atât de puţin că merită atât de mult?

E lividă de furie. Nu e expresia aia de coţofană guralivă pe care o aveau fetele din Stella când se certau. E furie în stare pură şi e toată direcţionată împotriva mea. O văd pe Siobhan venind glonţ spre noi din celălalt capăt al sălii şi răsuflu uşurată că, poate, urmează o păsuire.

— Eşti o scorpie, Francesca! îmi zice Siobhan când ajunge lângă mine. De ce nu te muţi la Pius, unde sunt „adevăratele” tale prietene?

Mă aşez în banca mea şi îmi scot încet cărţile. Justine intră şi se aşază, ca de obicei, lângă mine. Mă uit spre ea, însă nu-mi întoarce privirea. Se vede că e tristă.

— Justine, nu am…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Francesca.

Dau din cap şi simt cum mi se umplu ochii de lacrimi şi-mi tremură buzele. Nu am fost prietenă cu ele suficient de mult timp ca să pot trece printr-o cumpănă. Astfel de teste reuşeşti să le treci după cinci ani de prietenie. Dar, îmi spun, asta e. O să se repete povestea din a VII-a. Peste ceva timp, or să zică: „Mai

ţineţi minte că am fost prietene cu Francesca Spinelli vreme de două semestre, într-a XI-a?”

Sau, şi mai rău, una dintre ele o să răspundă: „Nu. Care Francesca Spinelli?”

Le aud vorbind despre pedeapsa pe care a primit-o Justine de la părinţii ei pentru escapada de aseară. Cireaşa de pe tort e că refuză şi să-i vorbească, ceea ce pentru Justine e cel mai rău lucru.

Se aude soneria.

Mă simt amorţită. Merg pe holuri ca prin ceaţă şi apoi văd un semn de ieşire şi mă iau după el. Trec pe lângă secretariat şi ies pe poarta din faţă fără să-mi pese de nimic. Apoi umblu prin Hyde Park, prin centru, pe Market Street, peste podul Anzac şi o iau pe Johnston Street.

Ajunsă pe Booth Street, mă retrag într-o cafenea. Stau cu privirea aţintită în gol până când, după o vreme, simt pe cineva lângă mine. Ridic ochii din pământ şi o recunosc pe Sue, colega de serviciu a Miei.

— Mă gândeam eu că tu eşti, îmi zice.

Mă forţez să zâmbesc şi se aşază lângă mine.

— Ce mai face mama? mă întreabă cu delicateţe.

Ridic din umeri, incapabilă să spun o minciună.

— Se mai dă jos din pat din când în când, îngaim.

— Ştii ce cred? mă întreabă.

Exact ce-mi lipsea. O teorie din partea uneia dintre prietenele Miei.

Ridic iar din umeri.

— Ultimele optsprezece luni au fost tare grele pentru ea, Francesca. Moartea bunicului tău, apoi a început lucrul la universitate cam în aceeaşi perioadă când a pierdut sarcina… Mia are nevoie de o vacanţă.

Vorbeşte în continuare, dar nu mai aud ce spune. Capul mi se învârte din cauza a două cuvinte: pierderea sarcinii.

Mama mea a suferit un avort? Mia a pierdut un copil. Noi toţi am pierdut un copil. Nu mai pricep o iotă din ce îmi spune Sue. Parcă e o bandă care merge în gol, într-o altă limbă. Limba vorbită de oamenii care pur şi simplu nu înţeleg.

Mă ridic orbeşte şi fac ce mi-a ieşit cel mai bine azi: plec.

Sunt moartă pe dinăuntru şi simt că lumea se sfârşeşte şi că trebuie să ajung acasă şi merg din ce în ce mai repede, pentru

că oamenii de vizavi or să-mi facă cu mâna şi numai atunci voi şti că totul e în regulă, dar când mă apropii de casă, ei nu sunt acolo, ca în fiecare după-amiază, ca în fiecare dimineaţă, ca în fiecare seară şi vreau să aflu de ce, pentru că trebuie să fie – fiindcă dacă viaţa lor nu decurge normal, nu curge nici a mea, şi îmi vine să dau buzna peste ei şi să bat cu pumnii în uşă, să le spun să iasă din casă şi să mănânce cu tava în poală, să se rezeme de gard, să stea de vorbă cu vecinii. Vreau ca lucrurile să fie exact cum au stat dintotdeauna, pentru că, dacă-i aşa, înseamnă că pământul se învârte în continuare şi eu, în clipa asta, simt că s-a oprit din rotaţie şi nu pot îndura senzaţia asta şi intru în casă şi dau ochii cu tata.

— Ce cauţi acasă, Frankie?

Nu îl mai recunosc pe omul ăsta. Nu mai recunosc pe nimeni.

— De ce nu ne-ai spus că mama a pierdut o sarcină? îl întreb.

Văd cum se crispează câteva secunde şi nu zice nimic.

— Alo?

— Nu mă lua cu „alo” pe mine, Frankie! Nu am vrut să vă supărăm.

— Acum sunt şi mai supărată pentru că v-aţi ascuns de mine.

— S-a întâmplat acum mai bine de un an şi jumătate.

— Ştiu exact când s-a întâmplat. Asta şi încercam să te întreb acum câteva zile şi tu m-ai minţit.

— Au venit atâtea probleme peste noi, una după alta, şi nu am vrut să…

— Ai vorbit vreodată cu ea despre asta? îl întrerup.

— Nu a vrut să deschidă subiectul.

— Aşa spune mama întotdeauna: „Nu vreau să vorbesc despre asta”. Am auzit-o de o mie de ori.

— Şi eu îi respect deciziile.

— Dar asta înseamnă că, de fapt, vrea să vorbească!

— O cunosc pe Mia. Ştiu mai multe…

— Nu, nu ştii! izbucnesc eu.

— Ce vrei să spui?

— Ea nu e o parte din tine. E o parte din noi!

— Cum îndrăzneşti?

— Nu ştii nimic!

— Refuz să mă cert cu tine.

— Fac pariu că a vrut să vorbească despre ce s-a întâmplat.

— Iar eu nu vreau să vorbesc despre asta!!!

Ţipătul lui mă face să tresar, dar nu dau înapoi.

— Da, dar poate ea a vrut. Şi poate a vrut să vorbească şi despre moartea bunicului. Şi poate nu ai lăsat-o tu. Asta faci mereu, ascunzi gunoiul sub preş.

Sunt într-o stare vecină cu nebunia. Nici nu mai ştiu ce-mi iese din gură, dar nu mă pot opri.

— O ţii pe mama numai pentru tine. Crezi că poţi să rezolvi orice trecând pur şi simplu peste, dar nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. E numai vina ta! Îi prelungeşti boala, pentru că nu ştii cum să-i faci faţă. Pentru că eşti o cârpă! Toată lumea zice că eşti aşa şi acum cred şi eu că mama putea să găsească un bărbat mai bun şi nu înţeleg de ce dracului nu dispari înainte de a agrava şi mai mult situaţia!

Are o expresie complet devastată, dar nu îmi pasă. Vreau să îl rănesc.

Mă întorc să plec şi o văd pe mama în cadrul uşii, înmărmurită.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu tatăl tău cât oi trăi!

Ies de acolo şi fug la oamenii de peste drum şi bat cu pumnii în uşă, însă nu-mi răspunde nimeni. Continui să bat până îmi sângerează încheieturile degetelor. Apoi o rup la fugă pe stradă, cât pot de repede, pentru că trebuie să-i găsesc.

Dar nu.

Au dispărut.

Îl aud pe tata strigându-mă, dar nu mă opresc din goana nebună.

Au dispărut toţi.

Şi am nevoie să îi găsesc.

Capitolul 32

Nu îmi pasă unde ajung. Merg până la Gara Centrală şi mă urc într-un tren; stau pe scaun la geam şi mă uit cum trec staţiile pe lângă mine. Din cauza vitezei cu care se succed, numele lor se contopesc într-un singur cuvânt. Apoi staţiile devin mai rare şi-mi dau seama că am ieşit din zona metropolitană şi habar n-am încotro mă îndrept sau când o să ajung. E ca-n promoţiile turistice cu destinaţii-surpriză, doar că acum nu am chef de cadouri.

Nu am decât doi dolari la mine şi, foarte probabil, undeva pe drum mă aşteaptă o amendă pentru că n-am bilet. După un timp, să fie ore, trenul se opreşte, dar nu mă mişc din loc. Nu mai e nimeni în vagon şi mă simt de parcă sunt ultima persoană de pe Pământ. În cele din urmă, cobor din tren şi mă uit la semnul cu numele staţiei Woy Woy. Am trecut cândva cu maşina pe lângă indicatorul ăsta, în drum spre mare, cu mama, tata şi Luca. În trecut, Woy Woy era o amintire plăcută şi tare aş vrea să o trezesc la viaţă, dar nu reuşesc, aşa că îmi repet cuvintele în cap iar şi iar, de sute de ori, stând pe o bancă ore în şir, încercând să-mi amintesc de ce semnul cu Woy Woy însemnase cândva ceva frumos. Însă nu îmi amintesc absolut nimic. Doar incantez în minte două silabe care nu înseamnă nimic.

Apoi apar din nou oameni. Se întâmplă fără niciun avertisment. Ba nu e nici ţipenie în jur, ba, peste câteva minute, trage la peron un tren din care coboară sute de oameni şi aşa îmi dau seama că e ora de vârf şi, ca în majoritatea zilelor, mă întreb când a zburat timpul. Mă uit atent la feţele unora dintre trecători, dar ei nu se uită la mine. Merg unii mai repede, alţii, mai încet sau vorbesc sau râd. Tocurile tocăne spre mine, prin faţa mea, pe lângă mine. Asta se întâmplă cel puţin din jumate în jumate de oră. Acelaşi tipar. Nici un singur om nu îmi aruncă o privire. Toţi vor să ajungă acasă. Se citeşte clar pe chipurile lor. Şi îmi tot spun în sinea mea că, după ce vine următorul tren, trebuie să o iau din loc, să fac ceva, pentru că e întuneric şi mă ia cu frig. Dar creierul meu a încetat să mai ticăie şi nu mă pot aduna să gândesc. În realitate, tot ce trebuie să fac e să mă întorc la 180 de grade şi să iau trenul din spatele meu, dar prima victimă a acestei seri e capacitatea de a lua decizii logice.

Apoi vine un tren şi nu coboară nimeni, nici măcar un suflet, pentru că toată lumea e acasă deja. Nu ştiu dacă sunt fericiţi acolo sau supăraţi pe oamenii cu care stau sau dacă aşteaptă să li se întâmple ceva frumos, dar se află într-un loc mai bun decât mine. Vreau să plec acasă. Încep din nou să recit, iar şi iar, „Woy Woy”, până îmi dau seama că, de fapt, spun numele Miei, al lui tata, al lui Luca, Will, Justine, Siobhan, Tara, Jimmy, Thomas, domnişoara Quinn, Fratele Louis, domnul Ortley şi apoi o iau de la capăt. Numele lor îmi sună ca nişte clopoţei în cap.

Şi, în liniştea asta oarbă, când se pare că toată lumea, în afară de mine, e undeva, îmi amintesc tot. Eu şi Mia pe plajă. Eu am 12 ani. Îmi istoriseşte o poveste de când aveam 5 ani şi aproape m-am înecat. Îmi spune Frankie cea Vitează.

— Nu mai ţin minte, îi zic eu, în timp ce îi privim pe tata şi pe Luca cum se dau cu placa pe valuri.

— Aveai un costumaş de baie roz, tare drăguţ, cu flori prinse pe şolduri şi pe umeri, şi te aruncai în valuri ca o nebunatică micuţă ce erai, după care dădeai fuga la noi şi făceai: „Aţi văzut? Aţi văzut?”

Deodată, am auzit un ţipăt şi ne-am dat seama că se îneca cineva. Robert a fugit cu toată viteza de pe plajă şi nu mi-am făcut griji, pentru că ştiam că o să fie bine şi că o să ajungă la bietul om. Dar tu ai luat-o la goană după el. Ţi-ai smuls florile de pe slip, le-ai aruncat cât colo şi ai intrat direct în apă, pentru că trebuia să-l salvezi pe tata. Te-au înghiţit valurile şi nu te mai vedeam şi ţipam şi ţipam şi tu nu apăreai la suprafaţă şi m-am gândit, fetiţa mea a murit…

Acum îmi amintesc. Eram Frankie cea Vitează şi, după ani întregi, sunt Frankie cea Fricoasă. Însă, mai mult decât orice, ţin minte mâinile lui tata. Acolo, în larg. Ştiam că sunt ale lui. Cu toată apa care-mi năvălea în urechi şi pe gât şi cu valurile care mă doborau ca nişte pumni de uriaş, i le-am recunoscut. Şi apoi mă văd cum îl ţineam de umeri, cu mâinile strânse de gât, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului şi frica pur şi simplu a dispărut.

Mă ridic, sigură de un lucru pe lumea asta. Că tata o să vină să mă ia. Nu o să-mi ţină teorii, n-o să încerce să-mi dea o lecţie. Nu o să-mi pună o mie de întrebări şi n-o să mă oblige să-mi cer iertare. O să vină să mă ia şi gata. Găsesc un telefon, bag

în el moneda de doi dolari, telefonul nu apucă să sune decât o dată şi spun:

— Alo.

— Zi-mi doar unde eşti.

Nu ştiu cum se face, dar nu trece un minut şi apar nişte poliţişti, care mă iau de lângă cabina de telefon. Mă conduc la secţie, îmi fac o ceaşcă de ciocolată caldă şi sunt tare drăguţi.

— Tatăl tău o să ajungă în curând.

Când o să cresc, cred că o să mă fac poliţistă. Văzuţi de aproape, sunt mai prietenoşi şi îmi place ideea de a conduce o maşină prin suburbii, ca să-i adun pe adolescenţii care şi-au înjurat taţii şi au mers cu trenul fără bilet.

Când apare tata la secţia de poliţie, e trecut bine de miezul nopţii. Încep să plâng. Simplul fapt că-i văd chipul mă face să plâng. Mă îmbrăţişează, fără niciun cuvânt, apoi mă urc în maşină şi pornim spre casă.

Pe drum, oprim la un popas ca să facem plinul şi să luăm ceva de mâncare. Ne aşezăm la o masă, faţă în faţă. Sunt incapabilă să scot vreun cuvânt. Mi-e teamă. Mă tem că, orice i-aş spune, o să-l mâhnească din nou, ca ieri, şi mă tem că o să ne părăsească din cauza mea.

— Nu mi-am dorit copilul.

Nu ştiu ce să zic, aşa că tac. Îl las să vorbească, pentru că am senzaţia că e prima oară când spune asta cu voce tare.

— În schimb, Mia era în culmea fericirii şi repeta încontinuu: „Ăsta e un semn, Robert. Tata a murit şi ne-a fost trimis acest copil”. Apoi, a pierdut sarcina şi m-am simţit atât de vinovat, ca şi cum eu îi ursisem să moară.

Clatin din cap. Asta e povara pe care a dus-o în tot acest timp? Vinovăţia? Regretele?

— Când a vrut să vorbim despre asta, pentru mine era ca o aducere aminte, aşa că am preferat să ignor subiectul.

I se pune un nod în gât şi mi-e foarte greu să-l văd aşa.

— „Totul o să fie bine”, îi şopteam. „Dacă vrei, încercăm din nou.” Pentru că sunt sigur că asta ar vrea să audă o femeie care a fost însărcinată timp de 12 săptămâni, că bebeluşul pe care l-a pierdut poate fi înlocuit cu uşurinţă.

Îi ating mâna şi el mă apucă de degete şi le strânge. Nu vrea să îmi dea drumul.

— Nu ştiu ce să fac, spune. Nu ştiu cum să fac să fie bine.

Şi, în secunda aceea, privindu-l pe tata de aproape, mi se arată clar adevărul.

— Toate lunile astea, am fost speriată că o s-o pierdem, îi spun. Că, poate, ne întoarcem într-o zi acasă şi ea s-a sinucis sau ceva. Apoi, însă, deşi mi-am dat seama că n-o s-o facă, m-am simţit în continuare speriată în sufletul meu şi eram speriată nu doar că am fi pierdut-o pe mami, ci şi că te-am fi putut pierde pe tine. M-am gândit, oare dacă se satură de tot? Dacă pleacă? Eu am crezut mereu că mami ne ţine uniţi, dar, de fapt, tu ne ţineai uniţi. Asta ai făcut mereu şi pur şi simplu nu ştiu dacă ne-am descurca fără tine.

— Frankie, nu plec nicăieri. Ce s-a întâmplat cu Mia…

Vocea i se frânge, are lacrimi în ochi şi eu nu mă pot opri din plâns.

— …mă omoară. Dar nu aş abandona-o niciodată pe Mia sau pe tine sau pe Luca. Doar să nu mă abandonaţi voi pe mine.

— În filme, taţii spun mereu că n-or să plece şi nici n-apuci să clipeşti, că îşi fac valizele şi se mută cu nişte femei necomplicate care petrec mult timp la sală.

— Eu nu sunt tată într-un film.

— Pentru că eşti un optimist, îi explic. Şi, în majoritatea timpului, e fantastic. Uneori, însă, pur şi simplu nu ne laşi să vorbim despre ce simţim. Dacă ne temem de ceva, tu spui: „N-aveţi de ce să vă faceţi griji, oameni buni”, dar asta nu face să dispară frica. Din contră, o amplifică. Asta şi încercam să-ţi spun ieri, că poate ea şi-a dorit să discute cu tine despre copil şi despre bunicul şi că nu mai rezistă şi tu îi răspundeai de fiecare dată: „Mia, totul o să fie bine”. Şi poate că nu asta voia să audă. Poate că, pur şi simplu, tânjea să staţi de vorbă despre stările ei.

— Ar fi prea simplu să fie aşa.

— Ba nu. Cred că, pentru ea, probabil cel mai înspăimântător lucru din lume e să nu poată să discute cu tine. Eu, una, dacă n-aş putea să vorbesc cu tine, aş muri.

Tata plânge şi, deşi mi-e greu să îndur, mă chinui să nu reîncep şi eu.

— Cred că ea simte nevoia să-şi jelească pierderea şi tu nu trebuie doar să o laşi să vorbească, ci şi să îi răspunzi.

— Când ai devenit aşa isteaţă?

— O, da, dau pe-afară de isteţime. De-aia sunt Dumnezeu ştie unde şi prietenele mele, adică cele pe care le credeam prietene, nu sunt aici, şi cele care îmi simt prietene cu adevărat, dar pe care eu nu le-am considerat prietene, nu mai vorbesc cu mine, şi tipului de care sunt îndrăgostită nu i-a fost suficient să pună o altă fată între noi, ci şi-a zis că mai bine se duce peste ocean.

Pare un pic uimit, dar zâmbeşte.

— Când te-ai născut, am sperat că darul de a dramatiza o să sară o generaţie.

— Nu dramatizez. Ăsta e adevărul.

— Prietenii tăi sunt la noi acasă.

Sar de pe scaun ca un arc.

— Cine?

— Nu ştiu cum îi cheamă. Nişte ciudaţi. E fata aia, Sullivan, al cărei tată a sunat la poliţia din Gosford să vină să te ia.

— Siobhan?

— Şi încă o fată, care face ceai pentru toată lumea şi se chinuie să-l ţină pe băiatul care îi spune lui Luca bancuri cu băşini departe de fata care zice despre el că e „ultimul bastion al bădărăniei patriarhale”.

— Justine, Thomas şi Tara.

— Şi narcomanul, Jimmy, o linişteşte pe Mia şi băiatul acela, Trombal, care a sunat de vreo zece ori. Apropo, nu-mi place cum vorbeşte la telefon.

— Ţie nu-ţi place cum vorbeşte la telefon niciun băiat care mă caută.

Se ridică de la masă, mă ia de mână, trăgându-mă aproape de el, şi plecăm.

— Mâine, hai să încercăm să o scoatem pe mama din casă.

Încuviinţez din cap. O sâmbătă dimineaţă la Cafe Os de ros nu sună rău deloc.

— Auzi, ţi se pare că semăn cu Sophia Loren? îl întreb în timp ce ne urcăm în maşină.

— Aşa îi spuneam şi eu mamei tale, că seamănă cu Sophia Loren…

Mă priveşte uşor încruntat şi apoi îi cade fisa.

— Dumnezeule, nu-mi spune că încearcă vreun tip să te agaţe cu replica asta!

— Nu e „vreun tip”. E tipul care contează.

Ajungem acasă. Mia şi Luca mă strâng în braţe atât de tare, încât am senzaţia că nu pot să respir, dar, în acelaşi timp, nu m-am simţit niciodată atât de plină de viaţă. Prietenii mei sunt încă la noi şi tata le dă voie să rămână peste noapte, inclusiv lui Jimmy şi Thomas. Nu apucăm să dormim mai deloc, pentru că fiecare are propria versiune despre ultimele paisprezece ore şi mă simt de parcă aş fi la cinematecă.

— Brolin zice: „Unde e Francesca Spinelli? Am văzut-o de dimineaţă când se striga catalogul! Trage chiulul, nu-i aşa?” Şi se duce glonţ la biroul lui Quinn, care îl face cu ou şi cu oţet şi îi spune să-şi găsească preocupări mai demne de…

— Nu-i adevărat, întrerupe Siobhan povestea. Îi zice: „Doug” – eu, una, mi-aş schimba numele dacă m-ar chema aşa – zice, „Doug, Francesca are nişte probleme acasă. Hai mai bine să încercăm s-o găsim…”.

— Trombal i-a spus lui Shaheen, care i-a spus Evei, că Quinn i-a zis lui Frăţie că Brolin, citez, „aduce doar deservicii elevilor”.

Şi încep toţi cinci o discuţie aprinsă despre care versiune e adevărată.

— Nu-i adevărat, zice Tara. Shaheen şi Eva nici măcar nu-şi vorbesc în momentul de faţă.

— De ce? Bagă bârfele picante! intervine Thomas.

Nu pot să cred ce uşor deraiază de la subiect băieţii ăştia!

— Alo!!! ţip eu, ca să le acopăr vocile şi să pun punct disputei despre Shaheen şi Eva. Aici nu mai e vorba de Brolin ori Quinn ori mama ori tata!

Toată privirile se întorc spre mine.

— E vorba de mine şi de faptul că m-am simţit ca naiba atâta amar de vreme, nu doar anul ăsta. Dar aici urmează partea ciudată. Anul ăsta a fost şi unul dintre cei mai buni din viaţa mea şi, deşi s-ar putea să câştig premiul pentru cea mai uncool fată a anului fiindcă spun asta, dacă n-aţi fi prietenii mei, cred că m-aş prăbuşi într-un fel de comă.

Justine mă ia cu mâna pe după umeri, eu plâng în hohote şi apoi îl văd pe Thomas cum îşi dă ochii peste cap.

— Doamne, eşti uncool chiar şi numai că ai gândit asta. Acum, putem să nu mai vorbim de fleacuri şi să ne ocupăm de problemele reale?

Se aşază confortabil la mine în pat şi se uită în jur, cu zâmbetul ăla al lui demento-stupid pe faţă.

— Deci, cine se culcă cu mine?

Stau lungită la mama în pat, cu faţa spre ea, şi îmi amintesc ce mi-a spus Angelina, că n-o să se facă bine numai pentru că se dă jos din pat.

— O să fie totul bine între tine şi tati?

— De ce întrebi?

— Pentru că oamenii se mai şi satură unii de alţii. Îl cunoşti de peste 20 de ani.

— Pe tine te cunosc de 17 şi nu m-am săturat de tine. Şi nici n-o să mă satur vreodată. De ce ar sta lucrurile altfel cu tata?

— Eu sunt sânge din sângele tău.

— Doamne, Frankie, respir în acelaşi ritm cu omul ăsta. Nu crezi că, după atâţia ani a devenit sânge din sângele meu?

Ne ţinem de mână şi ea se uită atent la mine, ca şi cum nu m-a văzut de multă, multă vreme.

— Când aveam 17 ani, îmi povesteşte, nu am mai vorbit cu tatăl meu timp de doi ani. Mi se părea că e un ţăran, cam prostănac… Mi-era jenă cu el, că era atât de simplu. Ce rea am fost… Însă acum îmi tot amintesc chipul lui, faţa lui frumoasă şi răbdătoare, când aştepta ca fiica lui să reînceapă să-i vorbească. Nu m-a luat niciodată la întrebări, că ce se petrece, nu a insistat niciodată, şi mie ăsta mi se părea un semn de slăbiciune. De fapt, el se mulţumea să aştepte şi atât.

Procesul de gândire i se întipăreşte pe toată faţa. Îi desenează şanţuri pe frunte şi îi strâmbă gura în forme rigide. Încerc să îi îndrept buzele, apăsând uşor cu degetele. Dacă aş reuşi să netezesc aceste şanţuri, mama ar reveni la normal.

— Am depăşit etapa aia, mulţumită tatălui tău. E incredibil de liniştitor să vezi lumea prin ochii lui Robert, deşi, uneori, trebuie să fac un pas în spate, ca să îmi folosesc propriii ochi. Datorită lui Robert, l-am văzut pe bunicul aşa cum era, un om minunat de simplu care ştia exact ce vrea de la viaţă, şi l-am invidiat pentru această… clarviziune, cred că e cuvântul potrivit. Dar nu i-am mărturisit asta niciodată. Mă tot gândeam că, într-o zi, o să mă aşez în faţa lui şi o să-i spun cât de rău îmi pare… şi nu mi-am găsit niciodată timp. Dacă aş fi avut doar un minut, cât să-mi iau rămas-bun de la el, nu m-aş mai plânge niciodată, Frankie. Niciodată! Iar când am rămas gravidă anul trecut, mi-am spus…

Într-o bună zi, o s-o întreb pe mama despre copil. Dacă începuse deja să-l iubească sau dacă şi-a imaginat cum ar arăta vieţile noastre cu el şi ce pierdem fără el. Dar acum o las să vorbească. Încerc să-i şterg lacrimile, dar sunt prea multe.

— Vreau să mă trezesc dimineaţa şi să văd lumina aprinsă, îmi spune, printre hohote, şi vreau să nu mi se mai pară o victorie că am putut să înghit un sandvici sau că am reuşit să mă spăl pe dinţi fără să vomit şi, apoi, vreau să fac tot ce pot ca să şterg expresia asta din ochii tăi, expresia de teamă pe care eu am inoculat-o acolo – şi mă urăsc pentru asta.

— Dar când suntem fericiţi, expresia de fericire tot ţie ţi se datorează, aşa că ar trebui să-ţi acorzi o mie de puncte în prăjiturele, îi răspund.

Mă lasă să îi mângâi cicatricea de pe abdomen, cicatricea pe care eu i-am lăsat-o acolo.

— Erai aşa de grăbită şi eu voiam să te mai ţin un pic doar pentru mine… murmură aproape adormită. Chiar şi atunci eram în război.

Când o să cresc, o să fiu mama.

Capitolul 33

A doua zi de dimineaţă, îi conduc pe Thomas, Jimmy şi Siobhan până la maşina tatălui Tarei. Justine se întâlneşte cu tipul cu tubă şi preferă să ia autobuzul.

— Oricum, Tara e un dezastru la volan, îmi şopteşte la ureche.

Stăm pe trotuar, ascultându-i pe Thomas şi Tara cum se ciondănesc.

— Tara, ce-ar fi să nu transformi toată chestia asta într-o tragedie şi să mă laşi pe mine să conduc?

— Nu!

— Adică „Nu, poate” sau „Nu, nu”?

— Vrei doar să claxonezi în Commodore-ul lui tata!

— Greşit. Vreau doar să apuc să-mi serbez ziua şi la anul. Chiar cer aşa de mult?

— Chiar cer aşa de mult dacă vă rog să nu vă certaţi tot drumul spre casă? zice Jimmy.

Justine râde şi sunetul vocilor lor mă binedispune.

Siobhan scoate capul pe geamul din spate.

— Mii de pupicuri!

Thomas se întinde şi apasă pe claxon şi o văd pe Tara dându-i una peste mână.

Gaşca demarează în forţă, după care Justine mă pupă pe obraz.

— Te sun mai târziu. Poate, dacă îmi dă voie tata, ne întâlnim diseară la Bar Italia, la o îngheţată.

— Cool.

O privesc mergând agale, până dispare, apoi îmi revine starea de anxietate, însă numai pentru o fracţiune de secundă. Nu ştiu de ce şi cum, dar mă trezesc alergând după ea. Când o ajung din urmă, autobuzul tocmai trage în staţie.

— Justine!

Se uită la mine mirată, în timp ce se deschid uşile.

Încerc să-mi trag sufletul, pentru că nu am prea mult timp la dispoziţie.

— Eşti Stânca mea!

Şoferul autobuzului îi spune să urce, dar rămâne pironită pe bordură, cu o expresie gen „Cred că o să plâng în secunda următoare” pe chip. O încurajez cu un zâmbet şi îmi zâmbeşte şi ea.

Se urcă în maşină şi se duce spre scaunele din spate, făcându-mi cu mâna. Eu rămân pe loc până dispare din câmpul meu vizual.

Când dau să intru în casă, Will tocmai parchează în faţă, aşa că mă opresc şi mă aşez pe o treaptă.

Arată de parcă i s-a luat o piatră de pe inimă şi îmi dau seama că vrea să-mi pună un munte de întrebări. Se aşază, lipindu-se de mine, şi, câteva secunde, nu spune niciunul nimic.

— Promite-mi că n-or să mai existe niciodată motive să mă sune gagica aia, Tara Finke, zice, luându-mă de mână.

Deşi nu vreau, pufnesc în râs. El se apleacă, mă sărută pe gât şi îşi cuibăreşte o clipă faţa acolo.

— Îmi pare rău pentru momentul când te-am sărutat la petrecere, pentru momentul de la nuntă şi, mai mult decât orice, pentru miile de momente în care am vrut să te sărut, dar n-am avut curajul.

— Şi pentru că îţi iei tălpăşiţa la anul.

— Asta a fost mereu planul. De dinainte de a te cunoaşte.

— Da, dar decizia de a pleca ai luat-o după ce m-ai cunoscut.

Asta nu pricep.

Îşi trece degetele prin păr, frustrat, încurcat, de toate.

— Cred că ar trebui să vorbim despre tine şi despre cum te simţi, îmi spune.

— Eu, simplu. Eu, luat un tren şi coborât la Woy Woy. Tu, dificil. Tu plănuieşti să verşi prin toate colţurile Europei, când eu credeam că eşti… oarecum interesat de mine.

— „Oarecum interesat de tine”! râde el, ca şi cum nu-i vine să creadă ce aude. Sunt „oarecum interesat” de analiza matematică şi de războaiele din Roma antică. Nu poţi să foloseşti cuvintele „oarecum interesat” ca să descrii ce simt pentru tine!

— Spui mereu că e complicat, îi zic, întorcându-mă cu faţa la el. Simplifică, să înţeleg şi eu.

Se gândeşte un moment.

— OK.

Are o mutră concentrată, ca atunci când rezolvă probleme la analiză matematică.

— „Simplu” e să mă despart de prietena mea. Am crezut că o să fie mult mai complicat, dar n-a fost. Aş vrea s-o fi făcut mai

devreme, dar au fost tone de motive, logice, să continui relaţia. Totul era plăcut. Nimic dramatic, nimic emoţional, nu mă simţeam ca un yo-yo şi nici nu comparam pe cineva care-mi place de mor cu articole de birotică. Era plăcut şi atât. Mă uitam la ea şi îmi spuneam, e drăguţă. Corp drăguţ, faţă drăguţă, sexul era plăcut…

— Will! îl întrerup. Chiar trebuie să aud partea cu „sexul era plăcut”? Ieri am avut un fel de cădere nervoasă şi tu nu prea îmi ridici moralul, da?

— Ba da, pentru că despărţirea de ea a fost atât de uşoară, pe când despărţirea de tine ar fi… nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Noi nici măcar n-am început o relaţie şi tu vorbeşti de despărţire.

— Dar despre asta e vorba. Când mă gândesc la tine, mă gândesc la viitor. Îmi spun: „Ea este” şi n-ar trebui să gândesc în termenii ăştia la vârsta mea. Nu mă uit la tine spunându-mi, da, drăguţ. Mă uit la tine şi-mi spun, Doamne, aş vrea s-o ţin în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Mă gândesc la sex, chiar aici şi acum…

— Frankie!

Tata e în spatele nostru. Will se întoarce şi sare în picioare şocat, holbându-se la tata, care are o privire de zmeu.

— Plecăm în cinci minute, îmi spune tata, măsurându-l pe Will din cap până-n picioare.

— Tata, ţi-l prezint pe Will.

Tata dă din cap, înregistrând orice detaliu, apoi intră în casă.

Will se aşază la loc, anesteziat.

— A auzit partea cu sexul.

— Dacă rosteai cuvântul „sex” de faţă cu mine şi el ar fi fost la mii de kilometri distanţă, tot l-ar fi auzit, crede-mă.

Nu mă pot abţine să nu râd. Nu-mi vine să cred că vorbesc despre sex cu Will şi ştiu că e cam insensibil din partea mea, dar îmi place de mor când îl văd încurcat şi confuz.

— Are vreun sens ce spun?

— Într-un mod straniu, da.

— Anul trecut, de Ziua Reflecţiei, a trebuit să scriem care sunt temeliile noastre în viaţă şi dacă le considerăm suficient de puternice încât să reziste la o călătorie în necunoscut şi mi-am spus, la naiba, nu! Să plec în străinătate şi să mi se schimbe

toată lumea de aici? Nici gând! Eu nici măcar nu ştiam cine sunt aici deci ce m-ar face să cred că mi-aş da seama cine sunt acolo?

Anul ăsta, a trebuit să facem lista din nou, aşa că m-am aruncat cu capul înainte. Nu am pomenit nimic de Sebastian, pentru că la anul o să am liceul terminat. N-o să mai fiu nici şef de Casă, nici corist, nici fotbalist încasator şi m-am cam pierdut cu firea, pentru că m-am întrebat ce sunt, dacă nu toate astea. Aşa că m-am rezumat la trei adevăruri. Primul e că familia mea mă iubeşte. E o dragoste necondiţionată şi ştiu asta din modul în care au acceptat deciziile fraţilor mei mai mari, în care nu au încredere, dar pe care îi sprijină. Al doilea e că mă pricep să construiesc diverse şi al treilea e ce simt pentru tine şi, mai presus de orice, cum mă simt datorită ţie.

Uneori, te uiţi la mine şi am senzaţia că mă despoi de toate aiurelile şi rămân doar cu ce am pe sub ele şi sunt mulţumit de ce văd. Pe cineva care mai dă şi rateuri. Cineva care nu are niciun control asupra lui. Cineva care zice idioţenii gen „Asta e complicat”. Ştii, îmi place latura asta a mea. Îmi place că ştiu că nu am control asupra ta sau a ceea ce simt pentru tine şi, iată, lucrul ăsta nu mă mai sperie.

— Îmi place când te porţi aşa, ca un dement.

E de neoprit.

— Dar alteori mi se face teamă şi îmi spun că totul s-ar putea schimba şi n-o să mai ştiu unde să-mi găsesc locul când mă întorc, după ce am stat toată viaţa la locul meu. Sau dacă tâmpitul de Mackee sau nebunul ăla de Hailler se trezesc că le creşte un creier şi începi să te simţi atrasă de ei – asta dacă nu eşti deja?

— Şi dacă rămâi în ţară, faza cu schimbarea s-ar putea întâmpla oricum, îi spun. Senzaţia că nu-ţi găseşti locul, la fel. Partea cu atracţia mea faţă de Thomas şi Jimmy, în mod sigur, nu.

Mă sărută delicat şi mă priveşte lung. Mă simt un pic stingheră, pentru că totul e atât de intens.

— La ce te uiţi? îl întreb.

— De ce? La tine mă uit, domnişoară.

Nu pot să cred! Citează dintr-o scenă romantică din *Ultimul mohican*.

— Credeam că te-ai uitat la film numai pentru masacre, îi spun, zâmbind.

— L-am revăzut. Totuşi ultima scenă, când îi scoate maţele tipului ăluia, nu-i chiar de lepădat.

— Hai s-o lăsăm aşa.

Izbucnim în râs amândoi.

— Slavă Domnului cu e-mailul, nu? zice el. N-o să fiu aşa departe, dacă te gândeşti.

Dau din cap că nu.

— Scrie-mi scrisori, Will. Trimite-mi scrisori lungi.

Mă simt tristă. Indiferent de ce mi-a povestit, mă simt tristă şi-mi vine să plâng, pentru că îl pierd când abia l-am descoperit cu adevărat.

— Dacă te-aş ruga să rămâi ai face-o? îl întreb ceva mai târziu, lângă maşina lui.

— Poate că da, deşi nu cred că m-ai ruga. Dar jur pe ce am mai sfânt că mă întorc cu primul avion dacă ai vreodată nevoie să fii salvată…

Dau din nou din cap.

— Tu du-te şi pune-ţi temeliile la încercare, Will. Cred c-a venit timpul să mă salvez singură.

Capitolul 34

E aproape sfârşitul anului şcolar şi clasa a XII-a bate la uşă. Nu-mi vine să cred că mai am puţin şi încep anul cu examenele de absolvire, dar abia îl aştept, deşi Will o să plece şi mama tot nu s-a pus pe picioare. Stau de vorbă cu Will şi, fără să ne dăm seama, ne luăm de mână. Domnul Brolin se apropie de noi şi ne pedepseşte cu câteva ore de detenţie pentru că am încălcat regula „ţineţi-vă mâinile la distanţă". În timp ce ne trece pedeapsa în caiet, ne terminăm de râs, ceea ce îl înfurie şi mai tare.

Mai târziu, mă trezesc stând în mijlocul curţii, uitându-mă pur şi simplu la lume.

Îmi place şcoala asta. Îmi place că e lipsită de complicaţii, îmi place că venim din aproape două sute de suburbii, aşa că trebuie să muncim din greu ca să găsim ceva să ne unească. Nu există o cultură comună sau un singur grup social. Există, în schimb, multă individualitate şi nu contează că n-o să ajungem toţi neurochirurgi şi nici dacă faci parte din cor sau cânţi la acordeon sau pierzi urât de tot la fotbal sau câştigi la baschet. Îmi vine în minte o poezie pe care o studiem acum. Cred că e de Bruce Dawe. Despre constante într-o lume de variabile. Aşa e şi aici. Şi, deşi sună plicticos, cred că, în acest moment al vieţii mele, am nevoie mai degrabă de constanţă decât de variabile.

— Zi bună sau proastă? mă întreabă domnul Ortley, venind spre mine.

— Bună, într-un şir de zile bune.

— Departamentul de muzică a hotărât să monteze un musical la anul, îmi spune, dându-şi ochii peste cap în stilul meu.

Justine aleargă spre mine şi se citeşte pe faţa ei că tocmai a aflat şi ea despre musical.

Oftez, clătinând din cap.

— Trebuie să-i predau lui Justine o lecţie despre reţinere, îi spun lui Ortley. E mult prea entuziastă.

Justine mă apucă de mâini, ţopăind de bucurie.

— Facem *Mizerabilii!*

Şi încep să chiui ca nebuna, ţinând-o în braţe şi făcând ca toate alea.

Siobhan şi Tara se îndreaptă spre noi.

— Fetelor, sunteţi atât de uncool. Nici nu ştiu de ce mai suntem prietene cu voi, zice Siobhan.

Eu şi Justine le cântăm un potpuriu de melodii şi apoi o ascultăm pe Tara expunându-ne teoria conspiraţiei din spatele alegerii ei ca şefă a anului următor.

— Vor să mă controleze, ne zice.

Siobhan mă priveşte pe deasupra capului Tarei şi abia mă abţin să nu râd.

— Ce o să creadă Thomas despre treaba asta? întreb eu.

— Ce vrei să spui?

Ridic din umeri.

— În seara când am ieşit de ziua mea, mi s-a părut că văd ceva mişcare între voi.

Siobhan întoarce privirea spre Tara, uluită.

— Nu cred! zice Siobhan, căreia îi cade efectiv falca.

— Pot să amintesc asistenţei că, la o zi după acel eveniment, Francesca a luat-o pe câmpii, aşa că hai să presupunem că îşi imagina lucruri.

— Dar te-ai înroşit toată, intervine Justine.

— Nici n-are rost să discutăm. Thomas Mackee e ultimul bastion al înapoierii mentale şi al retardului hormonal.

— Uneori poate fi chiar profund, spune Justine.

Thomas vine ca un buldozer prin spatele Tarei, o apucă, sub braţ şi o târăşte de lângă noi, mai, mai s-o răstoarne cu capul în jos.

— Tom! pufneşte ea.

Se eliberează din menghină şi se întoarce la noi, încercând să-şi aranjeze cât de cât uniforma.

— Să nu vă aud! zice, văzând ce feţe facem.

Şi apoi mă opresc.

Mă opresc din râs şi mă opresc din mers. Simt că mi se taie genunchii şi încep să plâng, fără să mă pot stăpâni.

— Francesca?

Se adună toate în jurul meu.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, luându-mă de braţ.

Mă scutură. Justine e panicată. Will apare şi el lângă mine, şi Thomas şi Eva Rodriguez şi Jimmy.

Îmi vin cât de cât în fire şi trag adânc aer în piept.

— A venit mama, le şoptesc, ştergându-mi lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. A venit mama să mă ia.

Pe lângă noi trece un tip, care se pare că m-a auzit.

— Nu le înţeleg pe fete, le spline amicilor lui. Simt nevoia să facă o scenă din orice.

Plâng şi râd în acelaşi timp şi, peste câteva momente, Luca trece în zbor pe lângă mine.

— Haide, Francesca! Ce mai aştepţi? strigă el, aproape sărind gardul.

E palidă, dar reuşeşte să zâmbească şi se străduieşte să poarte o conversaţie. Eu şi Luca umplem pauzele. Uneori îmi spun că sunt prea multe ca să le putem umple şi, în timp ce străbatem suburbiile, mă uit la ea cum studiază împrejurimile. E ca şi cum ar fi fost plecată multă vreme şi nu mai găseşte drumul de întoarcere. Odată ajunşi acasă, oamenii de peste stradă ne fac cu mâna şi le răspund cu acelaşi gest.

Şi, în seara aia, stăm întinşi în patul alor mei şi tata sforăie şi eu îi povestesc mamei despre conspiraţia din jurul Tarei şi, în acelaşi timp, Luca îi povesteşte despre excursia la Canberra din semestrul viitor şi îi spun că eu mi-am început prima povestea şi el zice că trebuie să meargă la culcare înaintea mea, deci el ar trebui să termine primul şi tata se trezeşte un moment şi se răsteşte la noi: „La culcare!”, apoi se lasă liniştea, o ia de la capăt cu sforăitul, noi reîncepem să vorbim şi mama zice: „Dar ce-i aici? Gara Centrală?”.

Capitolul 35

De dimineaţă, mama s-a dat jos din pat.

Încă nu e pregătită pentru cuvântări motivaţionale, dar ziua a început cu un cântec, la 6:45. Azi a fost „Kind and Generous” al lui Natalie Merchant. Când am întrebat-o de ce l-a ales, a zis că din întâmplare, dar ştiu că a fost o modalitate subliminală de a ne spune cum se simte.

Îmi trec prin minte o mie de întrebări. Dacă mă întorc acasă după-amiază şi nu s-a schimbat nimic? Dacă azi e doar o zi bună, dintr-o mie de zile proaste? Dacă eu, Luca şi tata nu facem destul ca să ţinem zilele alea negre departe de ea?

M-am spălat pe dinţi şi pe oglindă era lipit unul dintre mesajele ei motivaţionale.

Fă în fiecare zi ceva de care te temi.

Îl privesc îndelung.

Şi, pentru prima oară pe anul ăsta, am plecat la şcoală cu speranţă în suflet.

Francesca învață la St. Sebastian, o școală de băieți care se pretinde mixtă doar pentru că fetele au toaleta separată de cea a băieților. Singurele prietene ale acestei fete sunt o ultra-feministă, o tipă despre care umblă vorba că ar fi „ușoară" și o acordeonistă cam bătută în cap. Nici băieții nu sunt mai prejos, începând cu Thomas, care încearcă să se specializeze în râgâitul pe muzică, și continuând cu Will, un idiot veșnic încruntat și îngâmfat, la care Francesca se gândește mai tot timpul.

Apoi mai este și mama Francescăi, care mereu are impresia că știe ce este mai bine pentru fata ei, până când intră subit într-o depresie acută, lăsând-o pe Francesca singură, deznădăjduită și fără cea mai mică idee despre cine este cu adevărat.

Deopotrivă amuzantă, emoționantă și imposibil de lăsat din mână, *Salvând-o pe Francesca* este povestea unei fete care trebuie să-și găsească puterea pentru a-și salva familia, viața socială și, cel mai greu, pe sine.

Cititorii vor fi încântați de complexitatea relațiilor din această poveste, de dragostea sinceră dintre personaje și de hotărârea fiului a Francescăi de a se salva singură.

Publishers Weekly

Marchetta jonglează cu personajele sale cu multă dexteritate, insuflându-le un caracter puternic atât tinerilor, cât și adulților. Francesca are un arsenal complicat, dar credibil de emoții și probleme, care îi va face pe cititori să urască pe nerăsuflate, până la ultimul rând.

Kirkus Review

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-91251-7-4

9 786069 425176

COLECȚIA YOUNG ADULT